

Dieren

sprekend als mensen

E-BOOK

INCLUSIEF
AUDIO- EN
VIDEOMATERIAAL

Mieke Zomer

Dieren – sprekend als mensen

www.dierentolk.nl

www.miekezomer.nl

Facebook

De Zomerhof: www.facebook.com/dezomerhof

Mieke Zomer: www.facebook.com/dierentolkmiekezomer

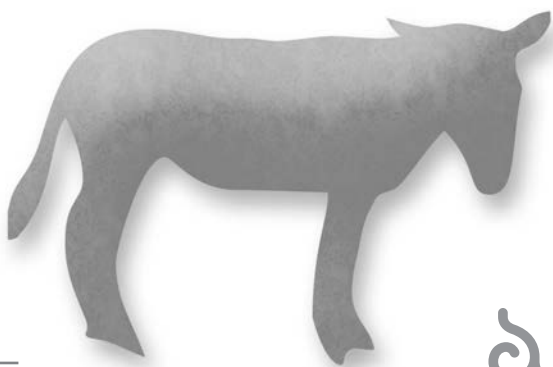
YouTube

www.youtube.com/dezomerhofnl

Dieren

— *sprekend als mensen*

Mieke Zomer

Uitgeverij Akasha

Uitgeverij Akasha
Brammershoopstraat 16
7858 TC Eeserveen
0599-28 72 45
info@uitgeverijakasha.nl
www.uitgeverijakasha.nl

Vertegenwoordiging in België

Agora NV, Aalst

Omslagontwerp

Sander Schaper, Studio Nico Swanink, Haarlem

Foto's

Yolanda Mulder

Mieke Zomer

Nathalie Steffens

Sanne Miry

Opmaak en vormgeving

Cathy Gerver, Studio Nico Swanink, Haarlem

Druk- en bindwerk

ORO Grafisch Project Management, Koekange

Tweede druk 2017

Copyright © 2008 Uitgeverij Akasha, Eeserveen, The Netherlands/Mieke Zomer,
Bathmen, The Netherlands

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm
of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a
retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the
publisher.

ISBN 978 90 77247 89 1
NUR 720

Inhoud

Voorwoord 9

door Leida Visée, holistisch dierenarts

Inleiding 11

Deel 1: Communiceren met dieren 13

1 Biografie 15

Mijn eerste contacten met dieren 15

Hoe ik als dierentolk ben begonnen 22

2 Dierentolken 27

Uitleg van diverse begrippen 27

Verschillende soorten dierenconsulten 38

Met een dier in gesprek gaan 41

Het belang van controleerbare informatie 46

Praten met vele soorten dieren 48

Vele manieren om dieren te helpen 49

Dierenleed 53

Dieren houden versus van dieren houden 55

3 Tips voor thuis 59

Praten met dieren in het dagelijks leven 59

Plaatjesdenken 62

Dierlijk gedrag met een menselijk tintje 64

4 Themacentrum De Zomerhof 67

De livecursus Communiceren met Dieren 67

Overige cursussen 72

Mens-dieropstellingen 73

Online met de tijd mee 75

Deel 2: Praktijkervaringen 77

Hella, mijn perfecte leermeester 79

Allemaal toeval 82

Teamwork 84

De furie 87

Intuïtie 90

Aafke 92

Niet Pluis 95

Kattenkruid of kruidenkat? 98

Een waarheid als een koe 100

LelleBelle 103

Toeristenmenu 106

Pimpelwees 108

Simons ultieme adrenalinekick 111

Hartverscheurend moederverdriet 113

Yins mentale omslag 116

Een magisch drankje 118

Recht op zelfbeschikking 121

Zijn en schijn is twee 123

Busje komt zo... 126

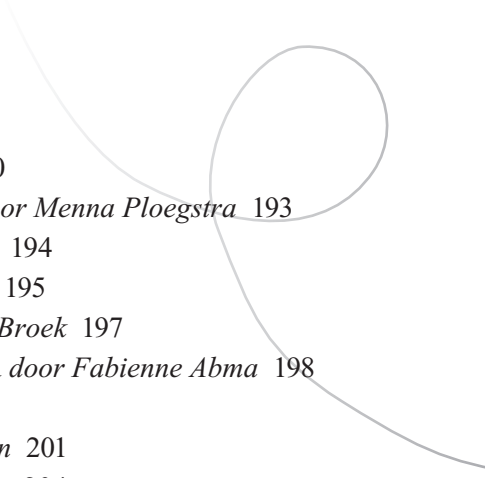
Hondse streken 128

Vakantievoorbereiding 130

Aquajoggen met Olivia 133
Het piepende-hondjes-matje 136
Het alfakwartje 139
Hartbewaking 142
Megagoed 144
Mensenjong 146
Wie het laatst lacht... 149
What's in a name... 152
Het was wel even slikken 154
Een heel bijzondere gave 156
Als geroepen 159
Drie beschuitbussen 161

Deel 3: Ervaringen van cursisten 171

Adelaren *door Annemieke Muis* 173
Mopperend baasje *door Brigit Grommé* 175
Onze nieuwe pup *door Ria de Jong* 176
Salie *door Paulien Meijers* 178
Kraaiende hanen *door Menna Ploegstra* 180
Floris bij mij roepen *door Elice Labruyere* 181
Zindelijk maken *door Ria de Jong* 182
De bijzondere dierenwereld *door Brigit Grommé* 183
Keizersnee *door Bea Derkx* 184
Grappige ervaring *door Antoinette Jansen* 185
Fladderende vleermuis *door Brigit Grommé* 185
Laicos en zijn hoofdpijn *door Ria de Jong* 186
Wat een ontvangst *door Yvanka Gormus* 187
Zwemmen in zee *door Ilja Jansen* 189

Paardentaal *door Carolien Vermeij* 190
Paard gered door ongelovige thomas *door Menna Ploegstra* 193
Vrijheid blijheid *door Nathalie Steffens* 194
Zeven uur thuis zijn *door Miranda Bik* 195
Dierenambulance *door Henny van den Broek* 197
Optimaal gedeeld geluk met mijn paard *door Fabienne Abma* 198
Muisje *door Paulien Meijers* 200
Sadie en het ziekenhuis *door Ilja Jansen* 201
Mijn gids Masha *door Carolien Vermeij* 204
Charlie *door Bea Soesman* 207
Hardnekkig mijn eigen gevoel volgen *door Jitty de Jong* 208
Het project Mayra *door Annelies van de Wetering* 213
Trailer laden *door Nicolette Vogel-Couprie* 218

Tot slot: bazin, eigenaar, vrouwtje 221

Een woord van dank 223

Voorwoord

In mijn praktijk als holistisch werkend dierenarts hoor ik vrij regelmatig de verzuchting: kon mijn dier maar praten. Ook jaren geleden toen ik nog in de reguliere praktijk werkte, was het geen uitzondering als mensen deze wens uitten. Mijn antwoord was toen al steevast: misschien kunnen wij gewoon niet verstaan wat ze zeggen!

Het fenomeen van communiceren met dieren heeft de laatste jaren een behoorlijke vlucht genomen. Dat brengt mensen soms ook in verwarring: hoe vind je iemand die daadwerkelijk communiceert en betrouwbare resultaten heeft? Daarbij komt ook dat communicatie tussen mensen – soortgenoten dus – niet altijd soepel verloopt en nogal eens een bron van misverstanden is. Communicatie tussen individuen van verschillende diersoorten is misschien wel een nog grotere uitdaging.

Mieke Zomer is deze uitdaging met hart en ziel aangegaan. Dat is ook de enige manier om tot een oprecht gesprek te komen, met dier of mens. Dat dieren gehoord willen worden, blijkt wel uit de vele voorbeelden uit haar praktijk en uit de verhalen van haar cursisten.

Ook in mijn praktijk kan het veel tijd en onderzoek schelen als het dier zelf heeft aangegeven waar de problemen zitten. Mieke's werk – in het tot stand komen van een beter begrip tussen dieren en mensen – is van onschatbare waarde. Ik hoop en vertrouw dat dit boek ertoe zal bijdragen dat steeds meer mensen zich weten open te stellen voor wat dieren ons te zeggen hebben.

Leida Visée, holistisch dierenarts

Chiron, praktijk voor complementaire diergeneeskunde

Inleiding

Sinds ik met dieren praat, is mijn leven drastisch veranderd. Dit geldt niet alleen voor mijn leven, zelf ben ik ook een ander mens geworden. Ik merk dat ik veel toleranter en zachter ben dan jaren geleden. Waar ik vroeger met man en macht tegen windmolens vocht en zo bereikte wat ik wilde, bereik ik nu net zo goed wat ik wil, maar dan met hart en ziel.

Na duizenden gesprekken met dieren raak ik nog steeds geboeid door alles wat zij mij vertellen. Elk gesprek is uniek. Telkens laat ik mij verrassen door wat het dier mij te vertellen heeft.

In dit boek geef ik geen cursus 'communiceren met dieren in zeven stappen'. Zulke boeken zijn al genoeg geschreven. Bovendien leer je deze vaardigheid wat mij betreft niet uit een boek of tijdens een goedbedoelde cursus die snel in elkaar is geflanst. Ik vind het belangrijk dat je samen met medecursisten volledig in de materie wordt ondergedompeld zodat je ook kunt leren van het effect dat het praten met dieren op anderen heeft.

Met dit boek beoog ik elke dierenvriend te raken door de bijzondere verhalen die erin staan. Verhalen over honden, katten,

paarden en ezels. Verhalen over hun leven bij ons mensen. Al deze verhalen komen rechtstreeks uit de consulten die ik bij de dieren afneem. Ik hoop dat veel mensen zichzelf of hun dieren erin herkennen.

Ik hoop met dit boek vele ogen te openen voor het bewustzijn van dieren.

Raak je geïnspireerd en wil je na het lezen van dit boek zelf met dieren kunnen communiceren? Download dan nu meteen het gratis e-book om dit te leren: www.dierentolk.nl.

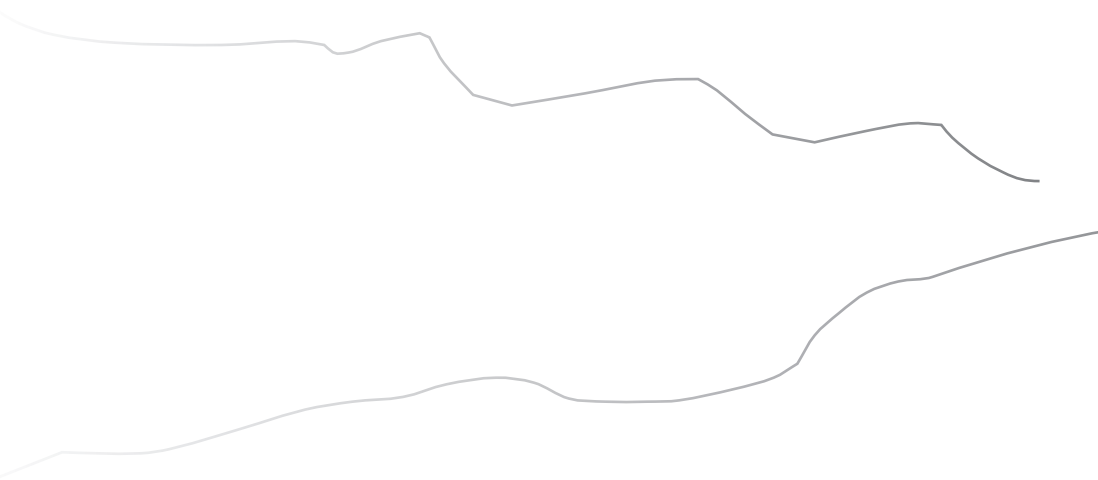
Wees gewaarschuwd: jouw leven en dat van je dieren kan na de cursus *Communiceren met Dieren* nooit meer hetzelfde zijn.

Mieke Zomer
Bathmen, oktober 2016

Deel 1

Communiceren met dieren

Mijn eerste contacten met dieren

In 1961 ben ik door mijn ouders in Haarlem op de wereld gezet waar ik als jongste van vier meisjes opgroeide. Ik geloof dat ik thuis de enige was die echt dol was op dieren. Van mijn ouders kreeg ik de ruimte om (van) ze te houden. Maximaal formaat kat dan. Groter was niet welkom. Ik mocht niet eens een pony in onze achtertuin van 3 x 5 meter. Zelfs niet een 'Ah, mama alsjeblieft, een hééél kleintje'.

Mijn eerste bewuste contact met dieren was met een eendenkuiken. Ik was toen zelf een jaar of zes. Het kuiken was amper een paar dagen oud toen het door twee jongens met een schepnetje bij zijn moeder vandaan werd geroofd. In het park liep het tweetal tegen mijn vriendinnetje en mij op. Ze lieten trots hun vangst aan ons zien. Dat zag er wel erg lief en aaibaar uit, zo'n klein eendenkuiken. Met enige overredingskracht lukte het ons de twee vriendjes ervan te overtuigen dat dit eendje bij hen geen overlevingskansen had en dat het wel erg zielig was, zo'n kuiken alleen. Wij vertelden de jongens dat de vader van mijn vriendinnetje 'van de

pliessie' was en mijn vader dierenarts. Stom genoeg geloofden ze ons.

Thuis werd onze nieuwe aanwinst Waggel gedoopt. We hebben kostelijk om haar gelachen. Na het eten mocht ze op tafel rondlopen en de restjes van de borden eten.

Tot mijn moeder de spinazie van de muren moest schrapen. Toen mocht dat niet meer. Later verhuisde Waggel wegens nachtelijk gesnater in onze kinderrijke buurt verplicht naar de kinderboerderij van de Haarlemmerhout. Waggel was de eerste van vele dieren die daarna met de regelmaat van de klok bij ons gezin werden gedumpt. Aangelopen katten, vogeltjes die tegen het raam waren gevlogen, ik had altijd wel een sneuerikje onder mijn hoede dat mijn verzorging meestal overleefde.

Op mijn achttiende werd ik eigenlijk als vanzelfsprekend dierenartsassistent. Daar kwam ik van een koude kermis thuis. De manier waarop in deze praktijk met dieren werd omgegaan, had weinig te maken met mijn liefde voor onze medeaardbewoners. De dieren waren vooral economisch interessant waardoor met het betere gok- en giswerk snel veel geld kon worden verdiend.

Na deze desillusie over het werken als dierenartsassistent, vertrok ik naar een melkveehouder in het noorden van het land. Daar werkte ik dag in dag uit met koeien en schapen en daar heb ik dan ook de liefde en het respect voor het boerenbedrijf ontwikkeld. Heerlijk tussen de dieren bezig zijn, ze helpen bij de bevalling, koeien melken en stallen uitmesten, 's nachts waken in de lammertijd. Als ik terugkijk op mijn leven, heeft deze periode op de boerderij een diepe indruk op mij achtergelaten.

Op mijn achtste mocht ik op paardrijden. Net als alle andere miniatuurruitertjes van die tijd leerde ik paardrijden met zadel en bit. En omdat ons op het hart werd gedrukt dat wij op luie, domme en onwillige manegepaarden zaten, was het gebruik van de zweep geen onnodige luxe. Anders zou het paard een loopje met je nemen, niet meer vooruit te branden zijn en moest je extra hard werken om die knol aan te trappen. Dus in opdracht van de instructeur mepten we er dapper op los als het ding (lees: het paard) niet vooruit wilde. Een paard aan de teugel laten lopen, was vooral flink in zijn buik schoppen en dan hard aan de teugels trekken, en wel zó hard dat het dier door onze houdgreep niet anders kon dan zijn nek in de krul leggen.

Uitleg over hoe een paard in elkaar zat, kregen we gewoon niet. 'Rijen met die knol!' Dat was het motto. Het paard moest een leider hebben en moest de mens als zijn meerdere erkennen. En als de paarden niet luisteren wilden, moesten ze maar voelen.

Hoe dol ik ook op paarden was, ik begreep toen echt niet dat ik iets heel erg verkeerd deed. Iedereen deed het immers zo. Zo hoorde het dus, dacht ik. Zo werd het me bijgebracht. Tót de dag waarop wij een andere instructeur kregen...

Onze eigen instructeur was ziek en we kregen een invalster. Zoals elke les ging juist mijn paard van de hoefslag af en ook nu gebruikte ik de zweep, de teugels en mijn hakken om het paard die kant op te dwingen die ik wilde. Toen ze genoeg had gezien, vertelde de invalster mij dat ik scheef op mijn paard zat. Ze legde uit dat het paard vanzelf de hoefslag zou nemen als *ik* maar recht op zijn rug zou zitten. Tot mijn consternatie moest ik mijn zweepje inleveren!

Hoe kon ze dat nou doen? Zij kende paarden toch! Zij moest toch weten dat het paard juist nú een loopje met me zou nemen?

Onze invalster zag mijn vertwijfeling. Zij adviseerde mij haar raadgevingen op te volgen en gewoon te kijken naar wat er dan zou gebeuren. Ik vond het doodeng maar volgde haar zitinstructies op. Voor mijn gevoel zat ik nu pas écht scheef. Ik zette het paard aan tot draf en begreep niet wat er gebeurde. Het paard bleef gewoon netjes de hoefslag volgen! Ik hoefde helemaal niet te schoppen of te slaan. Voor het eerst in zestien jaar rijles leerde ik hoe welwillend paarden waren, dat ze juist grág willen meewerken, dat ze hun ruiter corrigeren als deze een fout maakt en dat het tegen de natuur van paarden is als zij niet meewerken.

Al die jaren rijles... al die honderden manegepaarden waren netjes onder mij gaan lopen om mijn scheve zit te corrigeren en ik had ze consequent met de zweep terug de hoefslag opgemept.

Er ging een wereld voor mij open en tegelijkertijd bekreep mij een mistroostig gevoel. Het gevoel dat ik al die paarden week in week uit ronduit had mishandeld.

Na de les bood ik dit paard maar ook al zijn voorgangers mijn excuses aan. Uit respect voor deze diersoort steeg ik af, met als doel er van mijn leven niet meer op te gaan zitten. Aan deze vorm van dierenmishandeling, uit pure onwetendheid, wenste ik niet meer mee te werken. Ik was ontgoocheld: de instructeurs op wie ik had moeten kunnen vertrouwen, hadden mij in feite wangedrag aangeleerd.

Het heeft ruim twintig jaar geduurd voor ik weer bewust contact zocht met een paard. *Hella, mijn perfecte leermeester* op pagina 79 verhaalt over mijn paardrijdroom en hoe deze toch, jaren later, is uitgekomen.

Op deze manier wilde ik niet eens meer met dieren werken en ik besloot daarop het zakenleven in te gaan. Ik volgde het HEAO in Enschede en begon mijn eigen bedrijf in de zakelijke dienstverlening.

Ik was veertig toen mijn twaalfjarige dochter aangaf voor zichzelf een bepaalde cursus in alfatraining te willen volgen. Voorwaarde voor haar deelname was dat een van haar ouders deze cursus ook moest hebben gevolgd. Mijn ex-man zag ik die cursus niet doen, dus omwille van mijn kind plande ik de twee cursusweekenden in.

Ik volgde de alfatraining en had een duidelijke mening over mijn medecursisten: ik zag ze als regelrechte losers uit de samenleving. Mensen die het niet hadden gemaakt in het zakenleven, die geflopt waren in hun carrière en die nu hun heil zochten in de kaarsjes, de wierook en de edelstenen.

De cursus duurde vier volle dagen.

De eerste drie dagen waren niet aan mij besteed. Ik vond dat hele mediteren maar onzin en al het in de folder aangekondigde spektakel bleef uit. Maar toen wist ik nog niet wat dag vier voor mij in petto had. Aan het eind van deze dag raakte ik blijvend van het pad. Mijn leven kon nooit meer hetzelfde zijn.

Tijdens de allerlaatste oefening van de cursus kreeg ik van een medecursist een briefje met daarop de naam, de woonplaats en geboortedatum van iemand die hij kende. Of ik mij op deze gegevens wilde concentreren en dan zou willen vertellen wat er in mij opkwam. Toen ik dat deed, kwam uit het niets het beeld in mij op van een vrouw van een jaar of 55, ze had migraine en een rood vlekje in haar nek, ze had peentje piekhaar, droeg een bril met jampotglazen en had een grote mond met zoeloelippen. Ik zag

dat haar linkerdijbeen zeven jaar eerder gebroken was geweest. Ze droeg bloemetjesjurken en ze was veel te zwaar. Haar kunstgebit deed haar pijn en ze had een rond hoofd met grote ogen.

Voor mijn gevoel had ik alles bij elkaar gefantaseerd. Maar het tegendeel was waar. De vrouw die ik had beschreven, bleek de moeder te zijn van een van mijn medecursisten. Hem noch zijn moeder had ik eerder ontmoet. De beschrijving die ik van haar gaf, klopte helemaal. Haar lichamelijke klachten klopten tot in detail... Ik wist niet wat mij overkwam. Waar haalde ik deze kennis vandaan? Hoe had ik dit allemaal kunnen weten...

In een staat van euforie reed ik naar huis en vroeg ik mij af met wie ik deze ervaring zou kunnen delen. Het was per slot van rekening een behoorlijk ongeloofwaardig verhaal. Eigenlijk kende ik niemand in mijn omgeving bij wie ik mij met dit verhaal veilig voelde. Degene van wie ik wel dacht dat zij mijn ervaring aankon, vroeg bezorgd of ik bij een enge sekte was beland.

Duizenden vragen begonnen er na dit weekend door mijn hoofd te spoken. Had ik een gave? Was die nooit eerder ontdekt? Waarom dan niet? Maar als ik een gave had, wie waren dan al die andere mensen op de cursus die hetzelfde succes boekten als ik? En moest je daar een speciaal iemand voor zijn? Waarom had ik nooit geweten dat zoiets bestond? Waarom wist mijn omgeving niet dat iedereen dit kon? *Waarom wist de mensheid niet dat dit mogelijk was!?*

Wat werd ons nog meer verzwegen? Wat mocht de massa niet weten? Welke 'waarheden' had ik altijd voor zoete koek geslikt?

- Ik had altijd geleerd dat de tropische regenwouden de longen van de aarde waren. Hier begon ik spontaan smakelijk om

te lachen... Als je toch zag hoe minuscule klein de tropische regenwouden zijn ten opzichte van ons gigantische aardoppervlak, konden dit natuurlijk nooit de longen van de aarde zijn! Maar waar haalden we dan wél onze zuurstof vandaan? En met welke reden moest het volk denken dat wij afhankelijk waren van deze regenwouden?

- De piramides werden door de Egyptenaren gebouwd, zo heb ik het met de paplepel ingegoten gekregen. Maar hoe dan? Een volk dat niet eens wist hoe het schoenen moest produceren kon wel zo'n vernuftig ding bouwen? En waar kwamen die stenen helemaal vandaan? De gebruikte steensoort van die tonnensware kolossen kwam niet eens daar uit de buurt! Bovendien stonden overal ter wereld soortgelijke piramides. Allemaal zijn die in dezelfde periode neergezet. Als het niet de Egyptenaren waren, welke grootmacht was hier dan wel aan het werk geweest?
- De mens vervuilde het milieu? Dat zou best. In elk geval voor vijf procent. De overige vijftien procent nam de aarde toch zelf voor haar rekening?
- Als ik las dat de mens verantwoordelijk was voor de klimaatverandering, gold dat voor mij weer als een bewijs van arrogantie waar de mens in zijn soort uniek in is. De aarde, het leven, de natuur zijn allemaal conjunctuurgevoelig. De ene honderdduizend jaar warmt de aarde wat op en vervolgens koelt ze weer wat af...

Waarom werd al die paniek toch gezaaid? Wie had daar belang bij?

Ik kwam dus terecht in een achtbaan van emoties en ongeloof. In wat voor wereld leefde ik en waarom was de berichtgeving zo beperkt?

Ik kreeg de indruk dat we met z'n allen bewust dom werden gehouden, zodat we braaf in het commerciële circuit van farmaceuten en energieleveranciers zouden blijven meedraaien.

Vanaf dat moment volgde ik steeds minder vaak het nieuws en belandde de krant steeds vaker ongelezen bij het oud papier. Als belangrijke informatie werd achtergehouden of bewust vervormd, klopte de berichtgeving in de media gewoonweg niet. Via krant en televisie kreeg ik dus maar de helft te horen, te zien en te lezen. De andere helft werd verzwegen of verdraaid. Ik voelde me bedrogen en besloot onbewust mijn eigen wereld te creëren (en hierdoor misschien wel een beetje wereldvreemd te worden).

Hoe ik als dierentolk ben begonnen

Toen een paar maanden na de cursus de rust in mij was weergekeerd, trof ik op internet iemand aan die met dieren sprak. Ik vroeg een consult aan voor mijn hond en informeerde waar deze man dit praten met dieren had geleerd.

Natuurlijk kwam bij mij meteen mijn alfatraining naar boven borrelen. Ik bedacht dat het communiceren met dieren voor mij niet zo moeilijk kon zijn. Intunen op mensen was mij zo gemakkelijk afgegaan, met dieren zou van hetzelfde laken een pak zijn. In Nederland vond ik via internet een workshop waarvoor ik mij direct inschreef. Het enige dat ik naar mijn idee nodig had, was

de handreiking hoe ik contact kon maken met een dier. Het intunen op mensen kon ik al.

Tijdens de workshop, die door ongeveer vijftientig mensen werd bezocht, blonk ik uit. Ik kreeg veel gedetailleerde informatie door. Meer dan alle aanwezige cursisten bij elkaar.

Na de workshop deed ik aanvankelijk niets met het communiceren met dieren, uit angst dat anderen mij zouden uitlachen. Tot ik een telefoontje van mijn zus kreeg. Het telefoontje dat mijn leven voorgoed een andere wending zou geven. Zij vroeg of ik haar envelop al had ontvangen. Die met de foto van die zwarte kat van een collega van haar. Die kat was vermist. Of ik even aan hem wilde vragen waar hij zat.

Onmiddellijk zei ik haar dat ik dat niet kon. Dat ik na de workshop nog niet eens geïnfocend had. Volgens mijn zus was dat echt geen probleem. Die collega had de hoop toch al opgegeven en ach, die kat was toch al drie maanden weg. Bovendien geloofde die collega toch niet in dat telepathisch communiceren met dieren, dus daar kon ik mij geen buil aan vallen. Ik moest het gewoon maar lekker doen en de hele kwestie zien als oefencase.

En zo ging ik het gesprek in. Louter om mijzelf in te dekken, bouwde ik een paar veiligheden in. Ik ging in gesprek met Pukkie en vroeg hem eerst zijn woonomgeving te beschrijven, dat wil zeggen: ik vroeg hem de woonkamer te beschrijven van het huis waarin hij voor zijn vermissing woonde, op welke windrichting de voordeur stond, hoe de straat eruit zag, wat voor soort mensen erin woonden, welke dingen hij nog meer zag, enzovoort.

Pukkie was erg helder in zijn omschrijving. Hij vertelde mij dat de muren in de woonkamer lichtgeel waren, dat er een open haard

was, dat er rode vissen waren en dat je in de keuken kwam door vanuit de voordeur links aan te houden in de woonkamer. Dat je vanuit de keuken in de tuin kon komen, waar hij graag op de tuintafel zat en dan naar binnen keek, de achterkamer in. Dat hij nog een zusje had dat veel aaibaarder was dan hij en dat het huis een arbeidershuisje was in een smalle straat met geparkeerde auto's. Ook stonden er bloembakken voor de deuren in de straat. In het huis was ook klein grut, het rook er naar luiers en er stond een kinderbbox voor het raam. Mijn hart bonsde in mijn keel toen ik mijn mail verzond met al deze informatie.

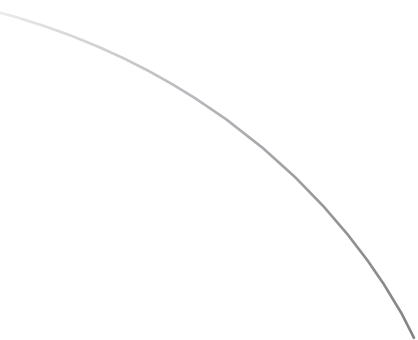
Toen ik de mail met feedback terugkreeg, durfde ik deze bijna niet te openen, zó bang was ik dat er niets van klopte. Deze angst bleek echter volkomen ongegrond. Ik las het commentaar op de door Pukkie verschaft informatie en werd daar blij en opgetogen van. Alle door Pukkie verstrekte informatie bleek namelijk te kloppen. Dus ging ik opnieuw een gesprek met hem aan: ik vroeg hem zijn huidige verblijfplaats te beschrijven. Hij vertelde dat hij op een boerderij verbleef waar ze paarden hielden. De vrouw des huizes was allergisch voor katten waardoor Pukkie niet binnen mocht komen. Wel werd hij heel erg goed verzorgd en ook kreeg hij heerlijke melk. Hij sliep in de open kapschuur waar het hooi voor de paarden opgestapeld lag. Heel in de verte had hij uitzicht op een molen. De wieken had hij sinds hij hier verbleef, nog niet zien draaien.

Ik vroeg hem of hij weer naar huis wilde komen omdat zijn mensen hem zo misten. Hij kwám weer naar huis, zo verzekerde hij mij. Maar nu nog niet. Hij hield eerst nog een tijdje vakantie en zou uit zichzelf weer terugkomen.

Na het laatste gesprek met Pukkie verstreken drie maanden. Op een morgen klauterde Pukkie thuis over de schutting. Met een

boel gepuf en gehijg hees hij zich erover: moddervet, ruikend naar hooi en paardenmest en met een onvervalste buitenvacht. Zijn vakantie zat erop.

Na dit succes ging ik vaker oefenen. Ik oefende met tientallen verschillende dieren en deed zo veel ervaring op. In 2004 opende ik mijn dierentolksite die van meet af aan op jaarbasis door gemiddeld 40.000 mensen werd bezocht. Duizenden gesprekken voerde ik met honden, katten, paarden, tamme ratten en konijnen en met nog veel meer diersoorten. Tijdens mijn gesprekken haalde ik deze dieren vanuit de hele wereld telepathisch mijn huiskamer binnen. Het aantal consultaanvragen bleef groeien en ik was genoodzaakt met wachtlijsten te werken.

2 Dierentolken

Uitleg van diverse begrippen

Tijdens het voeren van mijn gesprekken met al deze dieren maakte ik niet louter gebruik van telepathie. Ook schakelde ik mijn intuïtie in, werkte ik met gedachtekracht en nam ik binnenzintuiglijk waar. Wat deze begrippen inhouden, wordt in deze paragraaf uitgelegd.

Telepathie

Bij telepathie breng je gevoelens, gedachten of zintuiglijke waarnemingen over aan iemand anders of je ontvangt deze. Er is dus een zender en een ontvanger.

De meeste mensen staan open voor telepathisch contact met een ander. Zo kun je net aan je zus denken, een seconde voordat ze jou belt. Tien tegen een dat zij jou onbewust een seintje heeft gestuurd dat zij jou zou gaan bellen. Zij toetst het nummer in en voordat jij de telefoon oppakt, denk jij al aan haar. In Europa noemen wij dat toeval. Woon je tussen de Aborigines in Australië, dan heet dat telepathie. Word je zelf maar eens bewust hoe vaak je iets ‘toevallig’ vindt. De anekdote *Allemaal toeval* op pagina 82 zal ook beslist je ogen openen voor alle informatie die je onbewust oppikt van jouw dieren.

Het verhaal van Patriot, een pony die te koop stond, kan ook op telepathie berusten. Hierin ziet de verkoopster van Patriot in feite al voor zich hoe hij zich, ingespannen voor de kar, gaat gedragen. En Patriot doet dat ook. Dit verhaal heet *Teamwork* en staat op pagina 84.

Neem anders het verhaal over *De furie* op pagina 87. Ik kon ezel Julia die in volle rengalop op ons afstierde maar op één manier bereiken: telepathisch.

Intuïtie

Intuïtie kun je omschrijven als een ‘weten’ dat van binnenuit komt. Een stemmetje waar je al dan niet naar luistert. De meest succesvolle zakenmensen en artiesten zijn erg intuïtief. Zij luisteren naar hun eigen ‘weten’. De mensen die het altijd maar voor de wind lijkt te gaan, zijn ook intuïtief goed ontwikkeld. Ze gaan met de flow mee, met wat hun intuïtie hen ingeeft. Mannen geven het vaak een andere naam: ‘fingerspitzengefühl’.

Intuïtie in het dagelijks leven kan leiden tot verrassende situaties. Voor een voorbeeld waarbij ik gebruik maak van mijn intuïtie, verwijst ik naar het verhaal *Intuïtie* op pagina 90. Het is echt bizar wat je kan overkomen als je gewoon je intuïtie volgt wanneer je daar zelf de ruimte en tijd voor neemt. Er gaat dan een wereld voor je open.

Gedachtekracht

Dat wat we denken, kan een enorme invloed uitoefenen op onszelf en op onze omgeving.

Tijdens onze livecursus *Communiceren met Dieren* maken we onder andere een onthaastende wandeling met onze ezels. Met vier hoeven op de grond is zo’n ezel goed geaard. Ben je een zwever,

dan sleept de ezel je van hot naar her en als het even tegen zit, hap je geregeld in het stof. Maar... als je goed geaard bent, dan kan de ezel jou geen stap laten verzetten die jij niet wilt. Voordat we vertrekken, laten we iedereen zich daarom goed aarden. Eerst doen we een simpele gedachte-oefening waardoor mensen hun contact met de aarde verliezen. Ze zijn fysiek dan gemakkelijk door een medecursist om te duwen. Hun lijf voelt slap en zacht aan. Daarna vragen wij de cursisten zich voor te stellen dat zij goed verankerd staan in de aarde. Omduwen of omtrekken door de medecursist lukt dan bijna niet meer. Maar dat niet alleen. Slechts de gedachte aan goed geaard zijn, zorgt ervoor dat het lichaam massief en sterk aanvoelt, terwijl de betreffende cursiste geen spier extra aanspant en er juist heerlijk ontspannen bijstaat.

Had ik deze oefening jaren geleden zelf maar gekend, dan was het mijn vorige hond nooit gelukt om mij – tot groot vermaak van de buurt – dag in dag uit á la Wilma Flintstone door de straat te sleuren.

Binnenzintuiglijk waarnemen

De manier waarop ik gesprekken met dieren voer, wordt in de volksmond ook wel buitenzintuiglijk waarnemen genoemd. Waar deze term vandaan komt, is mij eigenlijk een raadsel. Wat mij betreft gebruik ik tijdens de gesprekken wel degelijk mijn zintuigen, echter mijn binnenzintuiglijke. Deze spreek ik aan vanuit het meditatie-niveau waarvandaan ik een gesprek met een dier aanga.

Welk soort waarnemingen kan ik tijdens een gesprek met een dier doen?

Fysieke gevoelens

De informatie die ik van het dier ontvang, kan door mij worden waargenomen als een fysiek gevoel. Ik kan tijdens het gesprek bijvoorbeeld ineens pijn in mijn buik krijgen. Mijn heupen kunnen zomaar zeer gaan doen. Of ik word rusteloos, kan opeens niet meer stilzitten. Er kan tijdens het gesprek van alles met mijn lijf gebeuren. Dat is altijd tijdelijk ongemak. Als ik deze pijn niet wil voelen, vraag ik het dier mij deze pijn te laten zien of te laten aanwijzen waar de pijn precies zit.

Het voordeel van het zelf voelen en ervaren is dat ik heel nauwkeurig kan aangeven waar de zere plek zit. Ik kan hiermee tot op de wervel nauwkeurig aangeven waar er bij het dier iets mis is. Of de wervel bijvoorbeeld beschadigd is geraakt, of dat deze scheef staat en zo ja, in welke richting deze door een chiropractor of osteopaat teruggekanteld moet worden. Een ingescheurde hoef bijvoorbeeld voelt bij mij als een ingescheurde nagel.

Ook kan het dier de heftigheid van de pijn aangeven. Ik vraag het dier dan de pijn een cijfer te geven van één tot tien. Met name als er na een gesprek een medische behandeling heeft plaatsgevonden, kan ik bij een volgend gesprek goed zien of de behandeling aanslaat. Hiervan heb ik twee voorbeelden in dit boek opgenomen.

Als eerste noem ik *Het project Mayra* op pagina 213. In dit verhaal wordt beschreven wat het verloop van de ziekte is die paard Mayra al jaren onder de leden heeft. Op basis van de vorderingen waarover Mayra mij vertelt, kunnen telkens nieuwe medische beslissingen worden genomen.

Het tweede voorbeeld is als ik tijdens mijn gesprek met paard Aafke spontaan telkens met mijn hoofd begin te schudden. Zij blijkt

aan het Headshaking Syndrome te lijden. Dit is een aandoening die in onze westerse wereld bijna epidemische vormen begint aan te nemen en die zijn oorsprong vindt in de stress waaraan wij onze paarden onbewust, uit volkomen onwetendheid, blootstellen. Voor het volledige verhaal verwijs ik naar *Aafke* op pagina 92.

Als een paard bijvoorbeeld rugklachten heeft, voel ik zijn rugklachten in mijn eigen lijf. Ik voel dan waar de eventuele stijfheid zit. Door zelf bepaalde bewegingen met mijn lijf te maken, weet ik precies wat verlichting geeft. Ik ben geen medisch deskundige, maar ik kan wel aangeven welke beweging mij (en dus ook het dier) verlichting brengt.

Regelmatig word ik mij tijdens een gesprek bewust van mijn eigen lijf. Ben ik bijvoorbeeld in gesprek met een paard dat is kromgereden, dan zal ik tijdens dat gesprek met dat paard onbewust steeds krommer gaan zitten. Dat gaat vanzelf en ik laat het ook gebeuren. Het is voor mij belangrijk in de energie van het paard te gaan zitten, de schaduw van het dier te worden, mij in het dier te verplaatsen, zodat ik tijdens het gesprek precies kan verwoorden wat er mis is in het betreffende paardenlijf. Soms laat het dier mij overdreven voelen wat er aan de hand is. Bij de terugkoppeling naar de mensen blijkt de kwaal dan minder ernstig dan tijdens het gesprek naar voren is gekomen. Andere keren voel ik bijvoorbeeld een lichte tinteling in mijn linkerpols terwijl het dier duidelijk linksvoor kreupel is.

Het karakter van het dier speelt ook een rol. Het ene dier is kleinzerig en het andere dier laat juist liever niet zien dat het iets mankeert. Net als mensen lopen sommige dieren te koop met hun gebreken en andere dieren helemaal niet. Die laten pas zien dat ze ziek zijn als ze aan het einde van hun Latijn zijn.

Dieren laten mij over het algemeen heel gemakkelijk hun lichamelijke klachten zien en voelen. Ben ik ingetuned op een dier dat niet lekker in zijn vel zit, dan is zo'n gesprek voor mij gemakkelijker te voeren dan een gesprek met een dier dat zich kiplekker voelt. Dieren die recent een poot hebben gebroken of iets anders lichamenlijk ingrijpends hebben meegemaakt, zenden ook duidelijker signalen de ether in dan gezonde dieren. Fysieke klachten zijn door mij dus gemakkelijk op te pikken.

Fysieke gevoelens hoeven zich echter niet te beperken tot pijnprikkels. Wat te denken van het paard dat panisch was voor tractoren en vrachtwagens. Het dier sloeg er standaard van op hol. Kwam dat door het lawaai? Het paard liet mij de vliegtuigen horen die dagelijks laag overkwamen. Het was niet bang voor dit geluid. Wel voor het hoefgeroffel dat de tractoren en vrachtwagens voortbrachten. Door de trillingen die deze zware machinerie produceerde, kreeg het paard het gevoel dat er een kudde op hol geslagen soortgenoten naderde. Het paard kon niet anders dan instinctief meegaan met de kudde. Het paard rende dan voor zijn leven met de kudde mee die hij wel met zijn hoeven voelde maar die hij niet zag.

Waarnemingen van fysieke klachten kunnen verdraaid nauwkeurig zijn. Ik herinner mij een paard met gezondheidsproblemen. Het dier wilde het liefst zitten. Wat de problemen precies waren, wist ik niet. Ik had destijds zelf nog geen hoefdieren, dus was ik ook niet op de hoogte van de verschillende kwalen. Toen ik het paard op mijn innerlijke scherm had staan, zag ik het duidelijk achterover hellen. Het leek op zijn billen te willen gaan zitten. Ik zag dat er voor en achter iets flink mis was met zijn hoeven. Ze voelden beurs

aan. Ik had het gevoel alsof mijn voeten systematisch in te kleine schoenen geperst waren geweest. Navraag bij de mensen leerde mij dat er inderdaad iets ernstig mis was met de hoeven. Er was door de behandelend arts nog geen diagnose gesteld. Hierop ging ik zelf alvast op onderzoek uit.

Als volslagen hoevenleek vervolgde ik het consult. Ik liet mijzelf in de meditatie tijdens het consult denkbeeldig krimpen tot ik een paar centimeter groot was zodat ik zelf gemakkelijk in de hoef paste. Toen ik de juiste afmeting had, kon ik op mijn gemak rondlopen door de hoef. Het zag er zwart en rot uit. Het stonk er ondraaglijk. Achteraf werd door de dierenarts de diagnose hoefrot gesteld.

Emotionele gevoelens

Emotionele waarnemingen kunnen ook bij mij binnenkomen. Een voorbeeld hiervan is een gesprek dat ik met een hond zou gaan voeren. Bij het openen van de envelop met foto en brief voelde ik mij onmiddellijk verdrietig worden. Dat had natuurlijk mijn eigen verdriet kunnen zijn. Maar vóór het gesprek was ik zelf niet verdrietig, dus het verdriet was echt met de post bij mij op de deurmat gevallen. Ik wilde graag onderzoeken of de foto van de hond dit verdriet droeg of dat het de brief zelf was. Ik pakte de foto van de hond erbij en voelde geen verdriet. Toen ik de brief van de mensen in mijn handen had, werd ik wel weer emotioneel. In de brief stond dat de vrouw nog verdrietig bleek te zijn over haar vorige hond en dat ze bang was dat haar huidige hond dat aanvoelde.

Een ander voorbeeld is het gesprek dat ik met Pluis voerde. Deze kat was zo verdrietig en ontevreden over haar uiterlijk dat ze zich niet liet kammen, met alle gevolgen van dien. Pluis bleek namelijk een ‘miskleur’. Ze was een Brits Korthaar maar leek als twee

druppels water op een langharige Pers. Haar verhaal *Niet Pluis* staat op pagina 95.

Woorden

Als ik tijdens een consult informatie ‘in woorden’ ontvang, kan dit zijn in de vorm van één woord, een zin of zelfs bladzijden tekst.

Tijdens een gesprek met een hond dat ik thuis bij het open raam voerde, hoorde ik iemand buiten op straat roepen: ‘Hé joh, is die oude BMW nou nóg niet klaar?’ Ik besloot die hele zin maar bij het hele gesprek op mijn laptop in te tikken. De zin kwam immers niet voor niets bij mij binnen. Tijdens het doornemen van het gesprek met de mensen van de hond bleek mevrouw een BMW te hebben waarvan de versnellingsbak al heel lang gerepareerd moest worden. Die was inderdaad nog steeds niet klaar. De hond snakte ernaar weer eens lekker met de auto naar het bos te gaan.

Het noemen waard vind ik wel het feit dat ik achteraf niet kon plaatsen wie dat nou in onze straat kon hebben geroepen. Wij hebben helemaal niemand in de buurt met een oude BMW waaraan telkens gesleuteld wordt.

Beelden

De informatie van het dier kan ook bij mij binnenkomen in de vorm van beelden, plaatjes of als een film. Ik zou fouten kunnen maken als ik gedrag bij een dier verkeerd interpreteer. De waarneming zou dan door mij gekleurd kunnen worden.

Dat is mij eens gebeurd tijdens een gesprek met een paard. Het liet mij zien dat het vaak steigerde. Telkens stond het op zijn achterbenen en ik interpreteerde dat als protest. Ik vertelde de mensen dat het paard het ergens niet mee eens was maar dat ik er maar niet achter kwam waarmee. De mensen konden dit

protest niet verklaren. Wel vertelden ze dat, als onderdeel van de uitgebreide training, het paard op verzoek steigerde. Mijn visuele waarneming klopte dus wel maar de uitleg die ik er toen aan gaf, niet. Dit was voor mij dus een mooie *eye opener*: Mieke, blijf objectief en geef niet je subjectieve invulling aan je waarneming.

Ideeën/weten

Soms komt er ineens een idee in mij op of wordt een situatie plotseling duidelijk voor mij. Ik weet dan zeker dat iets absoluut waar is. Dat is met name het geval als ik een kennisgebied betreed waarvan ik zelf niets afweet. Als voorbeeld noem ik de kat uit het verhaal *Kattenkruid of kruidenkat?* op pagina 98. Deze kat voelde zich ziek. Ik vroeg hem hoe hij weer beter kon worden. Als antwoord liet hij mij een plantje zien. Hij kon het plantje goed beschrijven. De kat liet mij de biotoop zien waarin dit plantje groeide, welke bloempjes het plantje droeg, hoe de bladnerven eruit zagen, hoe hoog het plantje werd, welke kleur de blaadjes hadden, enzovoort.

Omdat ik nauwelijks iets afweet van planten en bloemen, vroeg ik een veterinaire natuurgeneeskundige welk plantje deze kat had bedoeld. Zij vertelde mij dat de beschrijving die de kat had gegeven, op die van hondsdrif leek. En dat de geneeskrachtige werking van hondsdrif de kat van zijn kwaal zou kunnen genezen.

Verder spreekt het verhaal *Een waarheid als een koe* op pagina 100 boekdelen. Hierin vertelt koe Aaltje wat er moet gebeuren om de verstopping in haar darmen op te heffen. De boer handelt daarnaar en de volgende dag is Aaltje weer helemaal de oude. Na dagen van ernstig ziek zijn, is ze de volgende dag weer fit genoeg om zich bij de kudde te voegen.

Reuk/smaak

Ik kan ook informatie van het dier ontvangen in de vorm van een reuk- of een smaaksensatie. Een leuk voorbeeld van een reuksensatie is die keer dat ik met een kat in gesprek was. Het was mooi weer en ik zat in de keuken bij het open raam. Zonnetje in mijn rug, heerlijk. Ik wilde graag weten wat de kat lekker vond om te eten. Nadat ik hem die vraag stelde, wachtte ik op antwoord. Zo'n antwoord kan onmiddellijk komen, binnen een fractie van een seconde, maar het kan ook een minuut duren. Soms komt het helemaal niet. Ik zat dus te wachten op antwoord toen onze Italiaanse buurvrouw het keukenraam opende. De wind blies een geursliert pizza langs mijn neus... ik wist dat dit het antwoord van de kat was. De kat was dol op pizza en zijn mensen waren sprakeloos dat ik dit van hem had opgevangen, want het klopte.

Maar ook hond Belle kon mij haarfijn de zoete geur laten ruiken die zij verspreidde om de kans te vergroten om maar door zo veel mogelijk honden gedekt te worden. In *LelleBelle* op pagina 103 staat beschreven waarom Belle deze lokgeur verspreidde en wat het resultaat was toen ze daarmee stopte.

Horen

Ook kan ik tijdens een gesprek bepaalde geluiden horen. Een hond kan mij vertellen hoe hij wordt getraind door mij het geluid van een clicker te laten horen. Een paard kan mij vertellen dat het zo'n last heeft van kinderen in de stal die met stokken langs de tralies slepen, door de herrie die dit veroorzaakt met mij te delen. Ook zijn geluiden die ik tijdens het gesprek van buitenaf waarneem van belang voor de inhoud van het gesprek.

Een voorbeeld van geluiden die ogenschijnlijk niet belangrijk zijn, is het gesprek dat ik met een hond voerde. De hond gaf mij het nare gevoel verstoten te zijn. Ik wilde graag weten waarom deze hond dit gevoel had. Op het moment dat ik met het dier in gesprek was, stond bij mij thuis de televisie aan voor een van mijn huisgenoten. Er werd gezapt van de ene zender naar de andere. Precies op het moment dat ik de vraag stelde waarom hij zich verstoten voelde, sprong de zender op een programma over bevallingen en huilende baby's. Dit was dus het antwoord op mijn vraag. Het dier voelde zich verstoten vanwege de komst van een mensenkind.

Overige informatie

Verder laten dieren tijdens de gesprekken allerlei verrassende dingen zien. Ook kunnen ze dingen vertellen waarvan je zou denken dat dit dieren niet zou interesseren. Een ijdele merrie bijvoorbeeld vertelde ooit dat ze wel weer geschoren mocht worden, omdat ze zo'n hekel had aan die baard. Daarbij vertelde ze dat ze graag op hoefijzers liep omdat die zo mooi glommen en op straat zo'n mooi geluid gaven.

En wat te denken van die kat die altijd behoedzaam schaduwplekken in huis ontweek omdat ze bang was dat ze anders in de diepte zou vallen? Of die kat die graag alleen op de auto van de buurman wilde zitten omdat haar voetafdrukken zo mooi uitkwamen op de lak van de auto? Of het hondje dat twee grote hobby's had: kikkers jagen en vuilnisbakken plunderen. Of de kat die na zijn sterven roze phlox naar zijn mensen zou sturen ten teken dat hij het goed maakte. Roze phlox bleek een van hun twee lievelingsplanten te zijn... Allemaal voorbeelden van waarnemingen die je met je gezonde verstand zelf echt niet verzint.

Verschillende soorten dierenconsulten

Ik kan op allerlei manieren een gesprek aangaan met een dier. Ik kan het dier opzoeken in zijn woonomgeving. Of de mensen kunnen met het dier bij mij op bezoek komen. Toch blijft het gesprek op afstand voor mij vooralsnog de meest zuivere communicatievorm, en geniet daarom mijn voorkeur. Ook hierin zijn weer verschillende werkvormen te onderscheiden: met of zonder foto, live of aan de telefoon, enzovoort. Hieronder noem ik enkele voor- en nadelen van bepaalde werkvormen.

Live met het dier en/of de mensen erbij

Voordelen:

- De mensen zien hoeveel tijd ik in hun dier steek.
- Ik kan onmiddellijk ter plaatse een therapie starten (Bach-bloesemremedies, aromatherapie, een energietransfer geven, enzovoort).
- Wat ik waarneem kan ik meteen met de mensen delen.
- Mijn bezoek trekt nieuwsgierigen die later ook bij mij een consult zouden kunnen aanvragen.

Nadelen:

- In de tijd die ik van locatie naar locatie reis, zou ik veel andere dieren kunnen helpen.
- Ik zou gemakkelijk bevooroordeeld het gesprek kunnen ingaan omdat ik mij bij het live kennismaken met het dier, de mensen en zijn omgeving, al een oordeel kan vormen over de situatie. Zodra ik met het dier het gesprek aanga, ben ik eigenlijk al niet meer objectief.

- Tijdens het gesprek kan ik beïnvloed worden door de mensen of door het dier zelf. Dit speelt met name als ik de mensen de gelegenheid geef om, tijdens mijn gesprek met het dier, vragen aan mij of aan het dier te stellen. Zulke vragen kunnen heel sturend zijn en mijn antwoorden zouden daarmee onbedoeld sociaal wenselijk kunnen zijn. Het geven van sociaal wenselijke antwoorden heeft niets te maken met het communiceren met dieren, maar alles met het praten met mensen.
- Ik kan onbedoeld uit mijn concentratie worden gehaald. Als ik bijvoorbeeld in gesprek ben met de kat des huizes, ben ik daarbij in diepe, diepe rust. Zou plots de hond des huizes aanslaan, dan schiet mijn hart van de schrik in mijn keel. Dat voelt niet prettig.
- Ik moet op het vooraf afgesproken moment presteren, ook al zit ik energetisch niet goed in mijn vel. Hiermee riskeer ik onzuivere waarnemingen.
- Ik kan pas verslag opmaken na het consult, hetgeen betekent dat ik bij thuiskomst essentiële informatie die tijdens het consult naar boven is gekomen, vergeten kan zijn.
- Ik zou onzeker kunnen worden als ik informatie verstrek die de mensen op dat moment niet kunnen plaatsen. De pure en integere aandacht voor het dier is dan natuurlijk ver te zoeken.

Het mag duidelijk zijn dat live een gesprek aangaan met het dier afbreuk doet aan mijn persoonlijke zuiverheid en daarom momenteel voor mij geen optie is.

Niet live maar op afstand

Voordelen:

- Ik werk alleen op het moment dat voor mij goed voelt.
- Ik kan bij meerdere dieren per dag een consult afnemen.
- Beïnvloeding door derden (de mensen bij het dier) is tijdens het gesprek niet mogelijk.
- Ik kan mij puur en zuiver richten op wat het dier met mij wil delen. Ik ben er voor haar/hem, voor de volle honderd procent.
- Ik kan volledig één worden met het dier en mij volledig geven.
- Ik kan op het moment dat ik het gesprek voer, onmiddellijk en letterlijk verslag opmaken van wat het dier met mij wil delen. Terwijl ik het gesprek voer, tik ik alle informatie die ik binnenkrijg, in op mijn laptop. Er gaat dus geen info verloren.
- Als ik bij het eerste contact niet het gevoel heb dat ik er alles uit hebt gehaald, kan ik op een later tijdstip opnieuw intunen, net zo lang tot ik het gevoel heb dat ik de optimale informatie heb verzameld. Ik hoef daarvoor niet telkens op pad.

Voor mij persoonlijk werkt het communiceren op afstand het beste.

Nadelen:

- Ik krijg te maken met veel administratieve rompslomp. Dit geldt zeker als ik alle foto's en gesprekken wil archiveren ten behoeve van toekomstig wetenschappelijk onderzoek.
- Ik krijg geen onmiddellijke feedback van de mensen en hierdoor is het lastiger om door te vragen.

Met een dier in gesprek gaan

Het consult

Voor het aangaan van een gesprek op afstand werk ik met de volgende informatie: de naam van het dier, de geboortedatum, de woonplaats en de naam van de mensen. Een foto erbij werkt voor mij ook fijn.

Op grond van deze basisgegevens kan ik heel gedetailleerde informatie van het dier ontvangen. Ter illustratie beschrijf ik in het volgende voorbeeld hoe een gesprek verloopt en welke informatie ik opvang. Alle gegevens zijn in dit voorbeeld fictief.

Het Aanvraagformulier Consult wordt via mijn site door de aanvrager ingevuld. Hij stuurt de foto van het dier mee. Dit hoeft geen recente foto te zijn. Het aanvraagformulier en de foto draai ik uit.

Als ik vlak voor het aangaan van het gesprek door mijn enkel ben gegaan, zomaar buikpijn heb gekregen, een beetje snibbig ben of erg druk ga doen, kunnen al deze tekenen al wijzen op het komende gesprek met het dier.

Met de uitdraai van het formulier en de foto ga ik op een rustig plekje in huis zitten. Ik zet mijn laptop aan, start Word op en check ondertussen mijn eigen lijf op pijntjes of ongemakken. Ook word ik mij bewust van mijn eigen mentale welbevinden. Pas als ik weet hoe ik zelf in elkaar steek op het moment dat ik het gesprek aanga, kan ik de informatie die straks binnenkomt ruisloos filteren. Heb ik tijdens deze eigen bodycheck namelijk geen hoofdpijn maar komt deze hierna wel bij mij opzetten, dan hoort deze hoofdpijn bij het dier.

Vervolgens lees ik de gegevens van het dier:

Poes Marijn, geboren 16 december 2015, gecastreerd.

Aanvrager consult: Robin Haarman, Blekerstraat 6, Amsterdam.

Dan sluit ik mijn ogen, leg mijn hand op de foto en daal af naar het specifieke meditatie niveau waarop ik met Marijn ga praten. Deze procedure duurt een minuut of vijf. Ik stel mij hierin voor aan Marijn, schenk haar mijn onvoorwaardelijke liefde, stel haar gerust en probeer haar vertrouwen te winnen. Ik vertel haar wat ik kom doen en waarom ik met haar wil praten.

Dit is het meditatie niveau waarop ik zuiver kan werken.

Als ik de hele procedure heb afgerond, krijg ik allerlei indrukken binnen. Deze zijn afkomstig van Marijn. Zij stuurt mij bijvoorbeeld plaatjes over haar woonomgeving: ze laat mij een groot wit huis zien dat in een rijtje huizen staat. Het heeft drie verdiepingen. De tuin ligt op het noorden en deze is omheind door een hoge witte muur begroeid met klimop. Het is een huis uit 1920-1930 met glas-in-loodraampjes. Ik zie schuifdeuren in de huiskamer.

Als het hierna stil blijft – en hiermee bedoel ik dat ik geen plaatjes meer binnenkrijg, geen geuren, geen gevoelens, enzovoort – dan lees ik de eerste vraag die op het Aanvraagformulier Consult is gesteld.

Vraag 1: Kan Marijn ons vertellen hoe haar leven eruit zag voordat ze bij ons kwam?

Het kan zijn dat ik dan een asiel zie of een plek met tralies. Ik hoor honden blaffen. Ik zie meerdere katten in een grote ruimte. Ik zie

ook veel klimpalen. Het ruikt hier naar katten. Telkens komen er andere mensen binnen. Ik voel me niet fijn. Telkens kiezen ze iemand anders en niet mij. Daar ben ik verdrietig van. Ben ik dan niet goed genoeg?

De locatie laat zij mij zien als plaatje of als filmpje. De geur van andere katten laat zij mij ruiken als kattenpis. Bij de mensen die binnenkomen om een katje uit te zoeken, geeft ze mij het gevoel dat ik vroeger kreeg als er tijdens de gymles op school door de kinderen teams werden gekozen voor het basketballen. Ik was het onderdeurtje en bleef vaak als laatste over: ‘doe ons Mieke dan maar’.

Als het vervolgens weer stil blijft en ik geen nieuwe indrukken binnenkrijg, lees ik de volgende vraag:

Vraag 2: Wat eet Marijn het liefste?

Ik ben dol op iets wits. Het smaakt naar gekookte kip. Oh, daar doe ik spontaan een salto voor. Hier kan ik mij ziek aan eten. Zo ziek dat ik ervan ga braken. Zo lekker vind ik dat. Marijn kan mij de witte gekookte kip laten zien en ruiken. Ze laat mij zien hoe raar zij doet als die kip in aantocht is. Ze laat mij voelen dat ze misselijk wordt van die volle maag en dat ze uitbraakt wat eigenlijk teveel voor haar is.

Bij het intikken van alle informatie maak ik allerlei tikfouten die ik op dat moment gewoon laat staan. Ik kom ze na het gesprek wel weer tegen als ik mijn bevindingen nalees. Zou ik die fouten namelijk meteen gaan corrigeren, dan zou ik te veel mijn ratio

inschakelen. Dit zou weer afbreuk doen aan de zuiverheid van het gesprek.

De volgende vraag zou kunnen luiden:

Vraag 3: Marijn braakt veel. Kunnen wij daar iets aan doen?

Ik krijg last van mijn maag. Ik voel mij misselijk alsof ik mij overeet. Ik moet ervan braken. Dan lucht het op. Even later eet ik alles weer smakelijk op.

Zij laat mij dan de misselijkheid voelen en ze laat mij haar braken zien. Ook laat ze mij voelen hoe lekker ze het vindt om daarna alles opnieuw op te eten. Het voelt tevreden en opgeruimd. Tip voor de mensen zou kunnen zijn om Marijn kleinere porties voedsel aan te bieden.

Op deze manier stel ik alle vragen aan Marijn en krijg ik op de meeste vragen antwoord. Niet elk dier is overigens zo helder als Marijn in dit voorbeeld.

Als uiteindelijk alle vragen zijn gesteld, dank ik Marijn voor het gesprek. Ik omhul haar nogmaals met mijn bron van onvoorwaardelijke liefde en verbreek de energetische verbinding die ik tot stand heb gebracht zodat Marijn en ik ieder weer als eenheid door het leven kunnen. Zo blijft zij vrij van mijn energie en blijf ik vrij van de hare.

Als ik het gevoel heb dat het contact flinterdun is, vind ik het nodig om mij helemaal in de wereld van het dier te verplaatsen. In het geval van Marijn probeer ik helemaal één met haar te worden. Mij helemaal te verplaatsen in de wereld van haar als kat.

Net als een kat is een mens een roofdier. Wij mensen kunnen ons echt niet voorstellen hoe het leven als prooidier eruitziet. Het verschil in de manier waarop roofdieren en prooidieren in het leven staan, is zo niet te bevatten groot dat ik er een verhaal aan heb gewijd. In *Toeristenmenu* op pagina 106 beschrijf ik een dag uit mijn leven die ik nooit meer zal vergeten: een dag uit mijn leven als weerloos prooidier.

Praten de dieren op verschillende manieren?

Jazeker. Maar het hangt ook af van de klik die ik met een dier heb en van zijn spraakzaamheid. Bij sommige dieren moet ik, net als bij mensen, de gesprekstof uit hen trekken. Er komt niets vanzelf, ik moet blijven vragen en vragen, en met een heleboel inspanning komen er dan twee of drie woorden uit.

Andere dieren zijn spraakwatervallen. Die kan ik bijna niet bijhouden terwijl ik alles wat het dier vertelt, op mijn laptop intik. Het ene dier kan heel nauwkeurig en tot in detail vertellen wat het mankeert terwijl het andere dier een meer algemeen verhaal vertelt. Ben ik op zoek naar de oorzaak van een mentale of fysieke kwaal en praat ik met een dier dat mondjesmaat informatie loslaat, dan moet ik al mijn creativiteit uit de kast trekken om het dier over te halen specifiek te worden zodat wij concrete en nauwkeurige informatie aan de mensen kunnen terugkoppelen.

Het belang van controleerbare informatie

Toen ik nog niet met dieren sprak, ondervond ik grote problemen met mijn hond. Een echt karakterdier met een enorm bord voor zijn kop. Jarenlang heb ik met deze hond gevochten om het leiderschap, dat ik helaas nooit heb verworven. Na jaren van strijd heeft de hond de moed opgegeven en is overleden. Dit voortdurende gevecht heeft mij niet gelukkig gemaakt, en de hond al helemaal niet.

Toen ik pas jaren na zijn overlijden ontdekte dat dieren konden praten, wilde ik graag weten hoe het voor deze hond moest zijn geweest om met mij opgescheept te hebben moeten zitten. Ik liet enkele dierencommunicatoren met deze overleden hond praten. Na elk consult kreeg ik te horen dat hij zielsveel van mij had gehouden en dat ik hem vooral moest laten gaan, zodat dat ik mijn oude verdriet eindelijk een plekje kon geven. Oude verdriet? Dit kon ik helemaal niet plaatsen. Ik was helemaal niet verdrietig. Ik had deze hond al jaren geleden laten gaan en was zelfs blij dat ik van het psychologische gevecht verlost was. Ik wilde alleen maar achteraf begrijpen waarom het zo mis was gegaan tussen ons! En zo passeerden enkele duurbetaalde consulten de revue, maar niemand kwam naast sociaalwenselijke antwoorden met concrete informatie.

Als ik vroeg naar de gezinssamenstelling waarin onze hond woonde, kon niemand mij daar antwoord op geven en als ik vroeg in welke auto wij reden, bleef het ook stil aan de andere kant van de lijn. Hieruit trok ik mijn eigen conclusie: er was niet met mijn hond gesproken maar vooral met het ego van de communicator in kwestie.

Nu, jaren later, telt Nederland gelukkig wel een aantal echt goede dierentolken. Het is fijn om integere collega's te hebben.

Een van mijn speerpunten in mijn werk is het vergaren van controleerbare informatie. Ik verplicht mijzelf met feiten te komen. Ik laat het dier bij voorkeur beschrijven hoe zijn huis eruit ziet. Maar als het dier met andere concrete informatie komt, is die natuurlijk ook welkom. Te denken valt aan het omschrijven van zijn huisgenootjes, een beschrijving van hoe de tuin is ingericht, enzovoort. Allemaal informatie die controleerbaar is.

Die feitelijke informatie is ook zo belangrijk bij vermissingsconsulten. Mensen met een vermist dier zijn radeloos, willen overal wel zoeken. Ze stappen zo in het vliegtuig als jij zegt dat de kat al duizend kilometer naar het zuiden heeft afgelegd. Zo graag willen ze hun geliefde huisdier terugvinden!

Bij vermissingen is een dierentolk daarom bijna verplicht om naar feitelijke informatie te vragen. Consulten betreffende vermissingen liggen zó gevoelig. De tolk moet dan ook voor tweehonderd procent zeker zijn dat de informatie die zij doorgeeft klopt. De consultaanvrager moet daarom vragen of het dier bijvoorbeeld zijn huis kan beschrijven, de ligging ervan of de straat.

Een recent voorbeeld is dat van kat Eppie. Eppie werd vermist en vertelde dat hij een paar dagen later weer naar huis zou komen. Hij was niet boos of teleurgesteld of ergens van geschrokken, hij wilde alleen even zijn wilde haren kwijt. Toen ik mijn hand op Eppie's foto legde, werd deze warm. Een teken dat hij mogelijk nog in leven was? Voordat ik deze informatie zou doorgeven aan

zijn mensen, moest ik er zeker van zijn dat ik met Eppie sprak en niet met een andere kat. Ik vroeg hem daarom mij controleerbare informatie te verstrekken.

‘Eppie, wat wil je mij vertellen zodat we zeker weten dat ik met jou praat?’ Op deze vraag begon Eppie zijn huis te beschrijven: laminaat op de vloer, ik woon in een flat, licht ingericht. Als je via de voordeur binnenkomt, kom je in de gang. Linksaf is meteen de badkamer. De volgende deur is de slaapkamer met vaak bloemetjesdekbedovertrekken. De eerste deur rechts is de huiskamer. Ook daar ligt laminaat met daarop een kleed dat ruikt naar jute. Dat kleed heeft ook een jute kleur. Meteen rechts om het hoekje van de deur staat een soort van keukenblok met een roestvrijstalen aanrecht.

Toen de mensen bij Eppie beaamden dat deze informatie juist was, kon ik hen vertellen dat de kans zeer groot was dat Eppie nog leefde. Hij wilde alleen even zijn wilde haren kwijt. Hij zou over een paar dagen weer thuiskomen. De mensen zijn hiervan rustig geworden en hoefden er alleen op te vertrouwen dat de kat binnenkort zelf weer zou komen aanlopen. Hetgeen een paar dagen later ook gebeurde. Natuurlijk tot volle vreugde van zijn mensen.

Praten met vele soorten dieren

In principe praat ik met alles dat leeft. Mijn ervaring tot nu toe beperkt zich tot paarden, pony's, ezels, katten, honden, wilde en tamme ratten, wilde en tamme muizen, mollen, pimpelmeesjes, olifanten, koeien, hanen, kippen, varkens, papegaaien, kaketoets, apen, schapen en chinchilla's. Ik weet dat je ook met in het wild levende dieren kunt praten. Er zijn mensen die dat het liefste doen.

Ik heb daar zelf wat minder mee omdat ik nog altijd concreet bewijs wil met achteraf controleerbare feiten. Het bewijs dat mijn waarnemingen juist zijn, wordt mij door de mensen bij hun huisdieren verschaft. De informatie van het pimpelmeesje dat bij ons in de tuin werd geboren, bleek uiteindelijk ook te kloppen en zo'n verhaal heeft voor mijn ratio dan meteen een hoog waarheidsgehalte. *Pimpelwees* staat op pagina 108.

Veel manieren om dieren te helpen

Een voorbeeld van het effect dat een gesprek op een dier kan hebben is het verhaal *Simons ultieme adrenalinekick* op pagina 111. Hierin wordt beschreven welke rigoureuze gedragsverandering plaatsvond nadat ik met Simon sprak. Eerst leek Simon suïcidale neigingen te hebben. Nadat ik hem tijdens het consult uitlegde dat hij met vuur speelde, sloeg zijn gevaarlijke gedrag om als een blad aan de boom.

Helende gesprekken

In mijn gesprekken met dieren gebeuren regelmatig prachtige dingen. Een voorbeeld hiervan is het verhaal *Hartverscheurend moederverdriet* op pagina 113 over Dorinde, de moederpoes die door verdriet wordt verscheurd en bij mij haar verhaal doet. Doordat ze na zeven jaar eindelijk kan vertellen wat haar al die jaren zo vreselijk dwars zit, verdwijnt haar wantrouwen naar mensen bijna onmiddellijk als sneeuw voor de zon. Na zeven jaar consequente afwijzing van menselijke genegenheid gooit ze 'zomaar' het roer om en springt ze van het ene op het andere moment bij haar mensen op schoot. Iets dat ze nooit eerder had gedaan.

Mijn indruk is dat het consult al direct helend kan werken als dieren over hun trauma kunnen praten.

Maar ook het verhaal van poes Yin, mag als helend worden beschouwd. Deze kat had na een traumatisch incident besloten om uit het leven te stappen door te stoppen met eten. Talloze keren werd ze door de dierenarts onderzocht en behandeld, omdat er misschien toch een aanwijsbare lichamelijke oorzaak was voor het niet-eten. Deze werd niet gevonden zodat de oorzaak een psychisch karakter moest hebben. Het verloop van Yins herstel wordt beschreven in *Yins mentale omslag* op pagina 116.

Dieren helpen met Bach-bloesems

Bach-bloesems is een serie van 38 op planten en bloemen gebaseerde remedies die rond 1930 zijn ontdekt door de Engelse arts dr. Edward Bach. Iedere Bach-remedie behandelt een bepaalde negatieve emotie.

Afhankelijk van de gemoedstoestand en het karakters type van een dier, kan ik een mix samenstellen. Deze mix brengt de alledaagse emoties in balans en helpt hierdoor het emotionele en fysieke welzijn van het dier te handhaven. Op deze manier zijn dieren goed te behandelen. Bach-bloesems zijn veilig en kennen geen bijwerkingen.

Regelmatig spreek ik mensen van wie het dier gedrag vertoont dat bij uitstek kan worden behandeld met Bach-bloesems. Als ik dan vraag of men ooit aan Bach heeft gedacht, dan hoor ik vaak: 'Ja, Bach werkt niet.' Als ik dan verder vraag welke Bach-remedie men heeft gebruikt, is het antwoord bijna standaard: Rescue.

Rescue is een combinatieremedie die wordt gebruikt in noodgevallen. Deze mix bestaat uit vijf remedies. Maar Bach kent 38 remedies! Voor verschillende karakters en stemmingen bestaan verschillende remedies. Eist de hond of kat altijd de aandacht op, of deze nu positief of negatief is, dan heb je inderdaad niets aan Rescue. Maar er is wel een andere remedie (Chicory) die feilloos afrekent met dit ongewenste gedrag. Bach buigt een gemoedstoestand die negatief is (angst voor de dierenarts, niet willen meewerken, dominant of agressief gedrag) om in een gemoedstoestand die positief is. Bach werkt zelfs zo diep dat bepaalde lichamelijke kwalen ermee kunnen verdwijnen. Bij mensen heb ik hooikoorts vaak snel onder controle. Bij katten wordt de niesziekte minder bij gebruik van een bepaalde remedie. Bij mens en dier is reisziekte ook gemakkelijk te verhelpen met weer een andere remedie.

Een voorbeeld van de intense werking van Bach-bloesems is te lezen in *Een magisch drankje* op pagina 118.

Dieren helpen met essentiële oliën – aromatherapie

Dieren reageren erg goed op essentiële oliën. Omdat deze krachtige oliën op het dier een enorme impact kunnen hebben, is het raadzaam zelf niet te gaan experimenteren met deze oliën.

Het reukorgaan is bij mensen toch zo'n beetje het meest ondergewaardeerde van onze zintuigen. Maar het is alom bekend dat je je huis bijna bij voorbaat al hebt verkocht als je vlak voordat de potentiële kopers arriveren een cake of een taart hebt gebakken en deze laat uitdampen in de keuken.

Marco Borsato is op veel gebieden een succesvol voorloper. Ik heb begrepen dat ook hij aromatherapie inzet bij zijn concerten om

zijn publiek in de gewenste stemming te brengen. Onbewust heeft het reukorgaan een enorme invloed op onze stemming.

Helaas is er als gevolg van de vroegere heksenjachten heel veel kennis over geneeskrachtige kruiden, bloemen en planten verloren gegaan. Het laatste kruidenvrouwtje kwam slechts 175 jaar geleden op de brandstapel aan haar einde. Veel van de eeuwenoude en van moeder op dochter overgeleverde waardevolle kennis zijn we nu opnieuw aan het opdoen.

Dieren helpen met healingen

Tijdens onze cursus werken we met een e-learningprogramma waar oud-cursisten zelf cases kunnen inbrengen en/of veilig kunnen oefenen in het praten met elkaars dieren. Ook is er een forum waarop cursisten extra aandacht kunnen vragen voor hun eigen dieren. Van dit laatste forum wordt veel gebruik gemaakt. Aan dieren die tijdelijk een booster aan energie nodig hebben, wordt op dit forum ruim aandacht besteed. In sommige gevallen zenden tientallen cursisten positieve liefdevolle energie naar het betreffende dier. Zij die hierin zijn opgeleid, behandelen het dier liefdevol met allerlei vormen van healing. De resultaten zijn verbluffend. Veel dieren knappen zichtbaar op van deze vorm van energieoverdracht. Dieren die het bij de dierenarts niet lijken te halen, worden door de hulp van deze groep vaak weer helemaal opgeladen.

Dierenleed

Soms krijg ik de vraag hoe ik dit werk volhoud. Er is immers zoveel dierenleed in de wereld. Heb ik daar geen last van dan? Daar kan ik kort over zijn: nee, daar heb ik geen last van. En de hele wereld redden kan ik toch niet.

Als ik met dieren praat, doe ik dat vanuit een bepaald meditatie-niveau. Als ik vanuit dat niveau contact zoek met een dier, dan weet ik dat ik zuiver werk. Alle gevoelens en ellende die ik oppik als ik niet op dat niveau zit, dicht ik gemakshalve toe aan mijn ego. Dit maakt dat ik negentig procent van de dag ben afgesloten voor al het dierenleed dat ik tegenkom.

Soms kom ik tijdens een consult je reinste kommer en kwel tegen. Ook daar blijf ik niet mee rondlopen. Die ellende hoort bij het dier en zijn leefomstandigheden, niet bij mij. Die narigheid schuif ik gemakshalve af op karma: iedereen is hier op aarde om te leren, komt hier om zijn/haar ding te doen. De ene ziel komt om te ervaren hoe het is om maar kort in een lichaam te zitten en sterft vroeg, de andere ziel komt om te ervaren hoe het is om een natuurlijke dood te sterven. Wij nemen onze dieren deze ervaring vaak af. Omdat *wij* het niet langer kunnen verdragen, geven wij het dier een spuitje.

Tijdens mijn consulten hoor ik van veel dieren dat ze graag het hele natuurlijke stervensproces bewust willen meemaken. Het verhaal van Tobias gaat over een Duitse herder die zijn hele leven lang een zelfstandige functie had op het bedrijf. Hij was bijna veertien toen zijn lichaam begon te sterven. Op een bepaald moment begon Tobias te zwalken en om te vallen. Hij kon zijn

urine en ontlasting niet meer ophouden. Ik sprak hem om te vragen wat hij nog met zijn leven wilde. Dit verhaal is te lezen onder *Recht op zelfbeschikking* op pagina 121.

Het is anders als ik op de snelweg langs een veewagen met opeengepakte varkens rijd die dezelfde dag voor het eerst en voor het laatst stekeblind het daglicht zien. Daar word ik soms wel naar van. Soms. Want wat kan ik in feite aan zo'n transport doen? Mijn wagen ervoor zetten? Help ik die varkens daarmee? Nee, natuurlijk niet. Dan zitten ze nog langer in de ellende.

Wat ik wel doe is het volgende: ik bied deze dieren mijn verontschuldigingen aan namens de mensheid, visualiseer de veewagen in een goud licht en ik beloof de varkens dat ik hen aan het eind van de dag naar het licht begeleid.

Is het trouwens niet opvallend dat op die veewagens met varkens-transporten altijd afbeeldingen staan van roze, bolle, blozende en vooral lachende varkens? Je zou bijna gaan denken dat die varkens er lol in hebben.

Energieën, entiteiten, stemmen

Bepaald gedrag bij mensen en dieren dat wij als nuchtere mensen niet begrijpen, kan ernstige gevolgen hebben. Ik doel dan op het zien en voelen van energieën die niet iedereen ziet of voelt.

Sommigen zien geesten of entiteiten en zijn daar bang voor. De angst voor zaken die de gemiddelde mens niet ziet, kan ertoe leiden dat dit gevoelige individu voor gek wordt verklaard. Ik vraag mij dan ook af hoeveel inrichtingen onterecht worden bevolkt door mensen die dingen zien en horen die wij 'normale mensen' niet waarnemen. Zulke mensen worden soms in

een inrichting gestopt. Dieren daarentegen krijgen eerder een spuitje.

Zijn en schijn is twee op pagina 123 is hiervan een voorbeeld. Dit hondje ziet spoken en reageert hierop. Hierdoor denkt men dat ze aan het dementeren is en niet meer weet wat ze doet. Men denkt dat ‘het spuitje’ het beste voor haar is...

Busje komt zo... op pagina 126 gaat over het horen van stemmen. Tijdens de nachtelijke uren meende ik stemmen te horen waardoor ik me nogal onbehaaglijk voelde.

Een ander voorbeeld is dat van een hond die wagenziek was, maar daar alleen last van had in de blauwe Volkswagen. Allerlei middeltjes waren al uitgetest maar mochten helaas niet baten. De hond bleef al spugend vervoerd worden. Toen ik de hond vroeg wat er aan de hand was, liet hij mij in de Volkswagen een energie zien waar hij bang voor was. Ik adviseerde de mensen de auto te reinigen met salie waarna de hond vanaf dat moment weer vrolijk in de auto sprong. Geen last meer van ‘wagenziekte’.

Dieren houden versus van dieren houden

Dieren beschouwen wij als ons eigendom. We sluiten ze op in een kooitje zodat ze niet weg kunnen vliegen, we binden er een halsband omheen en houden ze goed vast als we ze uitlaten, we doen ze een halster om zodat we ze goed kunnen vastgrijpen, we zetten ze in een stal zodat we ze altijd goed kunnen pakken en we zetten ze in een wei omgeven door sloten, schrikdraad en

hebben. We maken de dieren met voer afhankelijk of lui zodat ze voor ons (voer) kiezen en niet voor hun vrijheid en hun natuurlijke leefpatroon. En wij beweren heel veel van onze dieren te houden.

Iemand die op het oog veel van zijn dieren leek te houden, was een fokker die ik persoonlijk kende. Verleden tijd dus. Hij vroeg mij een gesprek aan te gaan met een van zijn honden. Met erg veel moeite kon ik het vertrouwen van deze hond winnen. Uiteindelijk lukte het. Dat deze zelfde fokker zijn eigen hond een hondse streek leverde, staat in het verhaal *Hondse streken* op pagina 128.

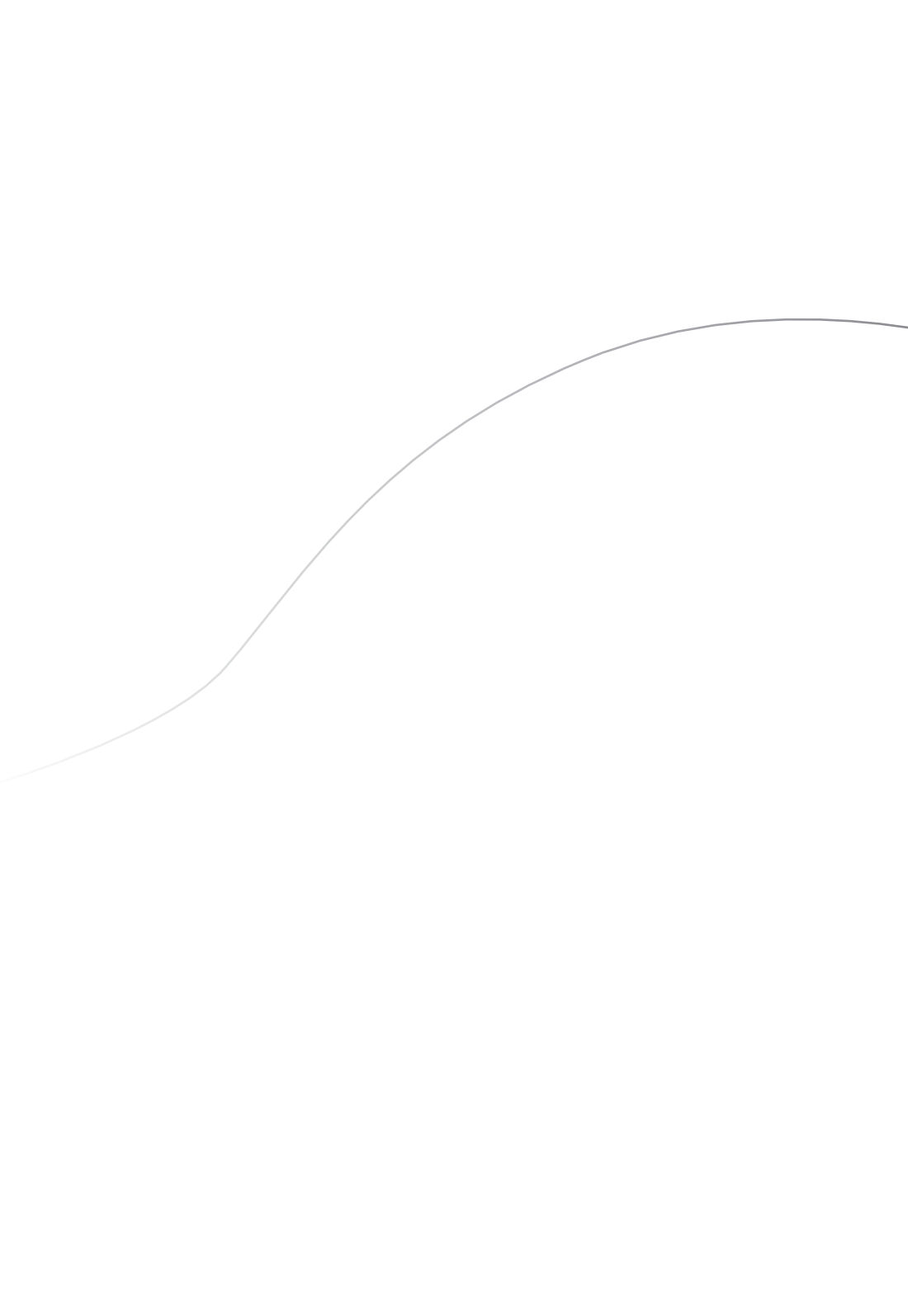
Na deze judaservaring was ik voor weken genezen van het praten met dieren. Ik geloof trouwens dat alleen mensen in staat zijn bewust dit soort streken uit te halen.

Vroeger werden slaven ook als eigendom gezien. Zij werden destijds uit hun dorpen bijeengedreven, gekeurd op bruikbaarheid, geketend, op de markt bij opbod verkocht en op transport gezet naar de plaats waar ze nodig waren. En als ze mazzel hadden, kregen ze een eigenaar die ze goed behandelde.

Dit soort mensenslavernij is inmiddels bij wet verboden. Maar de dierenlavernij bestaat wat mij betreft nog steeds. Veel dieren zijn er immers om de mensen te behagen. De mens wil graag aaien en het dier vervult die behoefte. De mens wil graag veilig door het bos wandelen en de hond erbij biedt hem die veiligheid. Veel mensen willen graag kunstjes doen met hun paard, medailles halen en wedstrijden winnen en sluiten het dier daarom drieëntwintig uur per dag op in een hok van drie bij drie meter. Honderdduizenden paarden worden op deze manier in Nederland gehuisvest. Ze zijn bij ons in *ons* belang en zeker niet in dat van hun. Op deze manier is de medaille het doel en niet het paard.

Maar zelf ben ik echt niet roomser dan de paus. Wij hadden thuis een chinchilla die achttien jaar in een ruime kooi in eenzame opsluiting bij ons heeft gewoond. En dat terwijl chinchilla's groepsdieren zijn. Met een beetje mazzel mocht ze er één keer in de week uit, maar er zijn ook maanden geweest dat dat niet gebeurde. Een groepsdier alleen in een kooi, af en toe een aai over haar bol! Het was misdadig en het gebeurde in mijn eigen huis. En ze overleefde. Waarom er geen andere chinchilla bij gehaald? Omdat het laatste kooidier dat ik ooit zou houden, deze chinchilla zou zijn..

Hoezeer ik ook mijn best doe om onze dieren gelijkwaardig te behandelen... toch leid ik mijn hond aan haar keel mee en zet ik onze ezels achter schrikdraad. Daar is niks gelijkwaardigs aan.

Tips voor thuis

Praten met dieren in het dagelijks leven

Ook zonder een cursus te hebben gevolgd, kun je tegen je dieren praten. Praat gewoon tegen ze alsof ze alles begrijpen. Leg uit dat je op vakantie gaat en dat je ook weer terugkomt, zoals in *Vakantievoorbereiding* op pagina 130. In dit verhaal beschrijf ik wat er gebeurde toen de katten niet waren ingelicht over de vakantieplannen van hun mensen.

Maar wees ook eerlijk als je tegen je dieren praat. Zeg niet dat je lekker naar het bos gaat als je in werkelijkheid naar de dierenarts rijdt voor een behandeling.

Voor iedereen die niet beseft welke impact een bezoek aan de dierenarts kan hebben, volgen we hier kat Gismo:

Gismo wordt thuis met wat lekkers gelokt, plotseling stevig vastgepakt en met groot lichamelijk geweld in de reismand gedwongen (gepropt). Als het deurtje dichtgaat, zit Gismo gevangen. Hij kan alleen via het deurtje naar buiten kijken. Als hij dat al durft.

Dan wordt Gismo wiebelend in de reismand mee naar buiten gedragen. Door de mand heen ruikt hij dat er buiten honden lopen en hij weet ook dat hij geen kant op kan. Hij kan niet vluchten. Hij voelt zich als aan de leeuwen overgeleverd. In de auto hoort hij bovendien grommende geluiden. De leeuwen staan hem op te wachten. Hij wordt alle kanten opgeslingerd en weet niet waar hij heengaat. In de auto ruikt hij vreemde luchtjes die hij niet kan thuisbrengen.

Dan stopt het grommen en wordt hij weer in zijn mandje uit de auto getild. Hij wordt in het mandje wiebelend ergens naar binnengedragen. Hij ruikt allerlei honden en katten en andere dieren. Hij ruikt ziekte. Hij ruikt het warme bloed van een dier dat met een open wond op de operatietafel ligt. Hij ruikt dode geëuthanaseerde dieren die nog door het destructiebedrijf zullen worden opgehaald.

In de wachtkamer voelt hij de spanning van zijn mensen en van de andere aanwezige dieren. Ook de andere dieren weten niet waarom zij hier zijn. Iedereen hier is van slag. Honden hebben speciale belangstelling voor hem. Die kunnen nu zo met hun neus vlakbij hem komen. Sommige honden beginnen te blaffen, andere ruiken ‘alleen maar’.

Gismo kruipt zo diep mogelijk zijn reismandje in. Terwijl ze daar zitten in de wachtkamer, komt er een energie voorbij van een dier dat recent of weken eerder in deze praktijk is geëuthanaseerd. Gismo's mensen hebben niets in de gaten. Maar Gismo zelf wel. Het verontrust hem dat zijn mensen die energie niet voelen.

Dan wordt Gismo opeens telepathisch aangesproken door een teef die op de operatietafel ligt. Zij wordt op dat moment gecasteerd. Gismo vangt de plaatjes op van de buikoperatie die zij ondergaat. De geuren van warm bloed krijgt hij er gratis bij.

Ook komt er bij Gismo een kakofonie aan geluiden binnen van kermende en doodzieke dieren die zich in de opname bevinden. Geluiden die wij als mens niet horen, maar hij als kat wel.

En dan is Gismo aan de beurt. Zijn mandje wordt op de behandel-tafel gezet. Voor geen goud komt hij er uit zichzelf uit. Hij kijkt wel link uit. Dan moet hij achterstevoren uit zijn schuilplaats geschud. Met alle tenen gespreid en al zijn nagels uitgeslagen wil hij zich vasthouden aan zijn veilige plekje achter in de mand. Uiteindelijk wint de zwaartekracht het. Hij landt onhandig op tafel.

Vervolgens wordt Gismo stevig op de behandel-tafel gedrukt. Hij kan geen kant op. Het ruikt hier nóg sterker naar zieke en dode dieren. Hij voelt de paniek van al zijn voorgangers. Hij heeft geen enkele reden om hier relaxed te zijn.

Dan hoort hij van zijn mensen dat hij niet bang hoeft te zijn. Dat hij alleen een prikje hoeft en dat ze daarna weer weggaan. Hoezo niet bang zijn? Zijn mensen snappen geen snars van wat daar allemaal gebeurt! Ze hebben de helft niet in de gaten!

Met je eigen dier naar de dierenarts

Dit verhaal over Gismo staat niet op zich. Heel veel dieren gaan met net zoveel stress naar de dierenarts als Gismo. Deze stress kun je gedeeltelijk voorkomen door je dier te vertellen wat de reden is van je bezoek aan de dierenarts. Leg in je eigen spreektaal uit welke behandeling gaat plaatsvinden en wat er precies gaat gebeuren. Probeer je daarbij zo gedetailleerd mogelijk in het dier te verplaatsen. Als je bij voorbaat weet dat je dier bang is, laat het dan weten dat het bang mag zijn. Vertel dat je wel begrijpt dat het bang is omdat je zelf ook wel eens bang bent. Bijvoorbeeld voor de

tandarts, om te vliegen, in het openbaar te spreken, of wat dan ook. Iedereen is wel ergens bang voor.

Richt je aandacht hierna ook op het einde van de vervelende situatie. In Gismo's geval zou je hem kunnen vertellen dat hij straks weer mee naar huis gaat en daar een extra lekkere beloning zal krijgen.

Plaatjesdenken

Je kunt ook in plaatjes met je dier praten. Wat je uitzendt, ontvangt je dier. Omdat dieren vaak gewoon doorgaan met waarmee ze bezig zijn, kan het lijken of er geen reactie komt. Maar vaak is die reactie er wel degelijk, wij zien hem alleen niet. Vergelijk het met het sturen van een e-mail. Je drukt wel op de verzendknop maar of je e-mail is aangekomen, weet je pas zeker als de ander reageert. Plaatjesdenken met je eigen dier gaat net zo.

Hoe werkt plaatjesdenken precies?

Je denkt aan je dier en roept in gedachten zijn/haar naam. Dan neem je het plaatje in gedachten dat je hem/haar wilt laten zien.

Als een dier erg bang is voor een bepaalde situatie, bijvoorbeeld bij de dierenarts, leg hem dan uit wat er gaat gebeuren. Stel het je voor als een stripverhaal in fotovorm: plaatje voor plaatje leg je bij elke handeling uit wat het dier mogelijk zal gaan voelen, waar het zal worden vastgehouden, wat het gaat ruiken, wat het gaat zien, wat het gaat proeven, wat het gaat horen. Probeer je daarbij zo veel mogelijk in zijn situatie te verplaatsen. Wees ook hier weer

eerlijk. Gaat er een handeling plaatsvinden die pijn kan doen, zeg dat er dan bij. Vertel ook dat die pijn tijdelijk is en dat jouw dier zich daarna bijvoorbeeld minder ziek zal voelen.

Erg belangrijk

Ben je *zelf* bang voor een bepaalde situatie, bijvoorbeeld dat je dier de dierenarts aanvliegt, dan zie je dit onbewust al voor je. Je dier vangt die plaatjes op. Het kan gaan denken dat jij wilt dat het zich zo gedraagt en dat ook werkelijk gaat doen.

Belangrijk is dus dat je jezelf bewust wordt van je eigen gedachten, je vooronderstellingen. Sta je al stijf van de zenuwen omdat je niet weet hoe je je dier nou weer de wachtkamer inkrijgt, probeer die negatieve gedachtegang dan uit te zetten. Ontspan en probeer een plaatje te zien van jouw dier bij de dierenarts: een voorbeeldig dier dat zich gewillig laat behandelen.

Je kunt dat plaatjesdenken gewoon tijdens je dagelijkse bezigheden oefenen bij alles wat je doet. Koop je voor je dier iets lekkers in de winkel, dan maak je een plaatje van jezelf terwijl je het lekkers uitzoekt. Ga je even boodschappen doen, dan maak je een plaatje van jezelf op het moment dat je terugkomt en je dier begroet. Ga je op vakantie, dan vertel je jouw dier in plaatjes wat er allemaal gaat gebeuren. Je dier raakt op deze manier meer betrokken bij wat er om hem of haar heen gebeurt en dat verstevigt de onderlinge relatie, in sommige gevallen met opzienbarend resultaat.

Ga nu niet meteen denken dat dieren zich opeens als radiografisch bestuurbare autootjes gaan gedragen op het moment dat je hen mondeling of via plaatjes een boodschap stuurt. In *Aquajoggen met Olivia* op pagina 133 heb ik echt al mijn vermogens uit de kast

moeten trekken om ezel Olivia op andere gedachten te brengen. Toch heeft het niet mogen baten. Ze hield voet bij stuk.

Dierlijk gedrag met een menselijk tintje

Zoals eerder genoemd werkte ik ooit bij een dierenarts. Tijdens het spreekuur zat de wachtkamer standaard bomvol. Ik ergerde mij aan al die mensen die voor een consult kwamen, hun dieren vermenselijkten, vervolgens gingen vertellen hoe hun dier zich voelde en waarom het zich zus of zo gedroeg. Dierlijk gedrag kreeg een menselijk tintje mee. Amorfisme noemt men dat. Veel cliënten zagen hun dieren als hun kindje met een vachtje aan en niet meer als hun hond of hun kat. De titel van dit boek doet vermoeden dat ook ik dieren als mensen zie. En in feite doe ik dat ook, maar dan wél in een andere dimensie én afhankelijk van wat er speelt.

Als voorbeeld neem ik de manier waarop ik met onze hond Easy omga. De scheidslijn vind ik soms erg moeilijk te bepalen. Wanneer praat ik met mijn hond als volwaardig ‘mens’ en wanneer respecteer ik haar eigen leefwereld als hond? Zij is immers wel als hond hier op aarde gekomen.

In het verhaal *Het piepende-hondjes-matje* op pagina 136 praat ik met en tegen Easy. Ik benader haar dan als een kind dat ongewenst gedrag heeft aangeleerd en spreek haar aan als een volwaardig mens.

Maar heeft Easy ernstige jeuk, dan kies ik voor een heel andere benadering. Jeuk wordt vaak veroorzaakt door stress en stress kan worden veroorzaakt door opspelende hormonen. In *Het alfakwartje*

op pagina 139 onderzoek ik wat de oorzaak kan zijn van Easy's jeuk. Zo blijkt dat ik haar de afgelopen tijd in de dagelijkse omgang enige privileges heb verleend die haar op de rangordeladder omhoog hebben doen vallen. Dat is mijn eigen fout geweest. Easy is gaan denken kans te maken op een eigen gezinnetje. Toen ik mij van de gevolgen van mijn fout bewust werd, heb ik Easy haar privileges afgenomen. De rangorde herstelde zich en Easy's jeuk verdween. Ze was snel weer een blij en tevreden hondje dat ergens onder aan de rangordeladder bungelde.

Op deze manier respecteer ik Easy als hond: zij is lid van mijn roedel waar ik als alfateef de scepter zwaai. De alfateef heeft het alleenrecht op voortplanting. In andere woorden: als er al iemand gedekt zou worden, zou ik dat zelf zijn geweest.

Via de website kun je ook een *gratis* e-book downloaden:

www.dierentolk.nl/gratis-tips-om-zelf-met-dieren-te-kunnen-communiceren

Het boek gaat vergezeld van ingesproken meditatie's, waardevolle oefeningen op film, enzovoort. Allemaal gratis.

4

Themacentrum De Zomerhof

Toen na de start van mijn dierentolkpraktijk de consultaanvragen begonnen op te stapelen en ik met wachtlijsten moest gaan werken, besloot ik na een poosje dat ik zo niet verder wilde. Het was te kleinschalig allemaal. Mede door de intensiteit van de contacten vond ik dat ik te weinig mensen en dieren kon helpen. Ik vond dat er collega's bij moesten komen die ook gesprekken van dit kaliber konden voeren. Ik besloot daarom een cursus te ontwikkelen waarin ik mijn methode aan anderen kon overdragen.

De livecursus Communiceren met Dieren

Eerst volgde ik hier en daar een cursus communiceren met dieren, gewoon om te zien wat er tijdens zo'n cursus met mijn medecursisten gebeurde. Het viel mij op dat veel van hen teleurgesteld naar huis gingen. Zij dachten dat zij het niet 'in zich' hadden. Ook vond ik het van de cursusleiding onverantwoord dat wij na de cursus zo'n beetje met een driewielertje de snelweg op werden gestuurd. Dit zou mijn cursisten niet overkomen. Ik zou er niet

alleen voor zorgen dat ze tot in detail wisten wat beschermen, aarden, openen en sluiten was, maar ook zou ik ze waarschuwen voor de risico's die het telepathisch en intuïtief communiceren met dieren met zich mee kon brengen. Mijn cursisten gingen in een solide wagen naar huis, niet op een kinderfietsje. De opzet van de cursus was erop gericht onze cursisten een enorme basis mee te geven waarop later kon worden teruggevallen.

Bij het ontwikkelen van de cursus zijn we niet over één nacht ijs gegaan. De stof moest vooral een aards verhaal blijven. Na twee try-outs was het eindelijk zo ver: in de nieuwsbrief konden we onze basiscursus *Communiceren met Dieren* gaan aankondigen. Twee jaar en duizenden gesprekken nadat mijn site was gelanceerd, zou de eerste cursus gaan draaien.

Dat de toeloop zo stormachtig zou worden, hadden we niet durven dromen. 's Nachts om 00.00 uur gingen 'de lijnen open' en 's middags om 17.00 uur zaten alle cursussen voor het hele jaar tot de nok toe vol. Halsoverkop moesten er cursussen worden bijgepland.

Maar niet alleen de aanloop was een succes. De cursus zelf is dat ook gebleken. De afgelopen jaren hebben wij duizenden cursisten iets geleerd waarvan ze zelf niet wisten dat dit binnen hun vermogens lag: het intuïtief en telepathisch communiceren met dieren, precies zoals ik dat doe.

Wij garanderen iedereen, dus ook jou, dat deze vaardigheid bij jou latent aanwezig is en dat jij na de vierdaagse cursus gedetailleerd met een dier kan praten. Het naar boven halen van feitelijke en concrete informatie is daarbij een van de speerpunten van onze cursus.

De cursus is zo opgezet dat een breed publiek kan instromen: werk je dagelijks louter met je ratio, werk je als medium, of zit je daar tussenin, je bent van harte welkom. Dit betekent dat de cursus wordt bezocht door particulieren, paragnosten, manegehouders, hondengedrags-therapeuten, reiki-beoefenaars, veehouders, dierenartsen en hun assistentes, vrijwilligers van de dierenambulance, enzovoort.

Tijdens de cursus is er veel ruimte voor humor maar ook voor emoties die gewoon vanzelf loskomen. Er mag gelachen worden en gehuild. Beide emoties horen bij het leven.

We leggen een brede basis aan waarop we de grondbeginselen verankeren in het veilig communiceren met dieren. Zo leer je niet alleen energetisch goed voor jezelf te zorgen maar ook voor de dieren waarmee je het gesprek aangaat. We doen ongeveer 45 verschillende oefeningen waaronder meditaties en visualisaties. Je verplaatst je in een andere materie, werkt met je eerste ingeving, doet een psychometrie-oefening, richt je innerlijke werkkamer in van waaruit je de gesprekken met de dieren aangaat, enzovoort.

Alle oefeningen werken toe naar het eindgesprek dat op de laatste cursusdag plaatsvindt, waarbij je een gesprek voert met een dier van een medecursiste. Dit gesprek is bijna altijd voor ten minste tachtig procent nauwkeurig want je roept harde feiten aan. Het eindresultaat van onze cursus *Communiceren met Dieren* wordt hiermee wetenschappelijk meetbaar gemaakt.

Eenmaal thuis kun je via het e-learningprogramma met elkaar in contact blijven. Je krijgt dan de gelegenheid net zoveel

gesprekken te voeren als je wilt omdat er tientallen cases met uiteenlopende diersoorten van medecursisten tot je beschikking staan.

Hoe vergaat het de cursisten na afloop van de cursus?

Bijna alle cursisten gaan naar huis in dezelfde staat als waarin ik zelf verkeerde na mijn alfatraining: die van ongeloof en euforie. De een komt na de cursus, net als ik, in een achtbaan van emoties terecht. Voor een ander betekent de cursus het begin van een nieuw leven. En misschien geldt voor jou dat je alles eerst eens even goed moet laten bezinken voordat je verder gaat met deze materie.

Maar wat voor iedereen geldt: het kan zijn dat je leven na de cursus nooit meer hetzelfde is. Als thuis de rust is weergekeerd, beïnvloed je onbewust je eigen omgeving. We zien gezinnen veranderen: ook je kinderen of partner beginnen nu aan de dieren bepaalde situaties gewoon in woorden uit te leggen. Je collega, vrienden en vriendinnen willen graag dat je hun dier leest. Het gevolg is dat de dieren in jouw directe omgeving het beter krijgen. Ook lijkt het of je steeds harmonieuzer en liefdevoller in het leven komt te staan.

Voor mijzelf verklaar ik dit als volgt: telkens als ik met een dier praat, open ik mijn hart. Mijn hart vol met liefde. Bij elk gesprek met een dier wordt mijn 'liefdesspier' getraind. Daar waar liefde zit, kan geen boosheid of frustratie zitten. Ik merk bij mijzelf dat ik vergeleken met een paar jaar geleden veel liefdevoller in de wereld ben gaan staan. Ik ga veel speelser en begripvoller om met onplezierige situaties, of daar nu wel of geen dieren bij betrokken zijn. Dit komt de kwaliteit van mijn leven alleen maar

ten goede. Ik denk dat veel cursisten dit proces ook bij zichzelf zullen herkennen.

Bovendien zul je tijdens de cursus het gevoel krijgen dat je ‘thuiskomt’ tussen al deze gelijkgestemden. Er is niemand die het raar vindt als jij in snikken uitbarst omdat je nog zoveel verdriet voelt over het dier dat jij recent hebt verloren. Je zult veel er- en herkenning ervaren.

Dit boek wordt afgesloten met ervaringen van een aantal cursisten. Voor veel cursisten is een nieuwe wereld opengegaan. Ze zijn zich nog verder gaan verdiepen in de materie of zijn cursussen gaan volgen in intuïtieve ontwikkeling en healing.

De cursus bewijst dat iedereen kan leren communiceren met dieren en dat deze vaardigheid gemakkelijker aan te leren is dan leren zwemmen. Op een enkeling na hebben wij iedereen opnieuw leren communiceren met dieren.

Ook drukken wij je op het hart om tijdens elk gesprek als eerste feitelijke, concrete en controleerbare informatie bij het dier op te vragen. Klopt deze informatie namelijk slechts voor dertig procent, dan weet je dat alle niet-direct verifieerbare informatie ook slechts voor dertig procent klopt.

Voorbeeld: stel dat het paard vertelt dat hij alleen staat in de wei, dat de kleur van de auto rood is en dat hij veel van springwedstrijden houdt. En stel nu dat alleen de rode auto klopt, dan is de controleerbare informatie voor dertig procent correct. Als het paard daarnaast vertelt dat hij zich ongelukkig voelt, dat het zadel zeer doet en dat hij last van zijn maag heeft, dan kun je slechts met een zekerheid van dertig procent aannemen dat in

een van deze latergenoemde zaken een kern van waarheid kan zitten.

Tijdens een ander gesprek zou een hond kunnen zeggen: mijn frisbee is paars, tijdens de wandeling pluk ik bramen en ik loop graag naast de fiets. Als dit voor honderd procent klopt, kun je onmiddellijk stappen ondernemen als de hond daarbij meldt: ‘Mijn derde borstwervel zit scheef. Deze moet worden rechtgezet omdat dit op den duur grote problemen gaat geven.’

Zonder controleerbare feitelijke informatie kan iedereen zeggen dat hij of zij dierentolk is. De kat houdt van vis, de hond is dol op zijn bal en degene die een consult aanvraagt voor zijn overleden dier, heeft nog verdriet om het heengaan van zijn maatje. Ook dat het dier zoveel van zijn mensen houdt en andersom zijn allemaal dooddoeners die niet bewijzen dat de tolk werkelijk met het beoogde dier heeft gesproken.

Het kunnen reproduceren van concrete informatie is ons enige bestaansrecht als dierentolk.

Overige cursussen

In een van de vervolgcursussen reizen we door het lijf van de verschillende dieren. We gaan kijken, voelen en zelf ervaren hoe het aanvoelt om een bepaalde kwaal te hebben. In het geval van Sjors, *Hartbewaking* op pagina 142, gaat het bijvoorbeeld om een hartkwaal die nog door de dierenarts ontdekt moet worden. Tijdens het gesprek met deze hond word ik zo intens moe dat ik in slaap val. Precies het gedrag dat Sjors laat zien. Ze laat

me een ‘flubbertje’ zien aan haar hart. Ook bij het signaleren van lichamelijke kwalen kunnen we dus al onze zintuigen inschakelen.

Mens-dieropstellingen

Familieopstellingen zijn sinds de introductie door Bert Hellinger in 1993 niet meer weg te denken uit de alternatieve psychotherapie. Bij het werken met familieopstellingen wordt persoonlijke problematiek in verband gebracht met het familiesysteem. Vanuit De Zomerhof heb ik samen met Nathalie Steffens (systemisch opsteller) een intrigerende aanvulling op dergelijk systeemwerk doorontwikkeld: de mens-dieropstelling, waarbij de relatie tussen het huisdier en zijn mensen centraal staat.

Iedereen die een of meerdere dieren heeft en in de relatie daarmee tegen problemen aanloopt op fysiek, emotioneel of energetisch vlak, kan baat hebben bij een mens-dieropstelling. Ik word regelmatige aangesproken door mensen die nog moeite hebben met het verlies van een huisdier dat al jaren geleden is overgegaan. Ze hebben vragen aan het dier of willen weten hoe het nu met hem of haar gaat. Tijdens een opstelling is het mogelijk daarop antwoorden te krijgen. Bij levende dieren gaat het vaak om problemen binnen de relatie tussen het dier en zijn mens, onopgehelderde fysieke problematiek of gedragsproblemen van het dier.

Bij een opstelling maken we gebruik van menselijke representanten of vertegenwoordigers. Tijdens de ene opstelling zijn er drie mensen nodig, tijdens een andere zijn dat er acht. Dat is

geheel afhankelijk van kwestie die speelt en die betrekking heeft op het dier.

De representanten nemen plaats in het zogenaamd ‘wetend veld’. Dit is een energetisch veld dat wonder boven wonder ‘vanzelf’ gecreëerd wordt in de ruimte waar de opstelling plaats vindt. De representanten maken contact met de energie van het dier, het gezinslid, de vraagsteller of het gegeven. Zij zoeken op gevoel hun plaats. Dit gebeurt helemaal vanzelf. De menselijke representant hoeft hiervoor niets te doen of te kunnen. Het gebeurt gewoon. De opstellingsdeskundige leest de lichaamstaal van de aanwezigen en laat ze bepaalde affirmaties uitspreken. Het is niet alleen wonderbaarlijk om mee te maken wat er vervolgens met de onderlinge relaties gebeurt van de mensen die als representant in de opstelling staan. De reactie van de dieren thuis die door de mensen werden gerepresenteerd is verbluffend. De veranderingen zijn over het algemeen permanent.

Mens-dieropstellingen hebben een helende werking. Ze zijn heel direct en binnen een kwartier na aanvang kan de oorzaak van bijvoorbeeld het gedragsprobleem van het dier bekend zijn.

Bij een gedrags- of psychotherapeut ligt de focus duidelijk op een van de partijen: het dier of de mens. De relatie tussen hen wordt niet of nauwelijks belicht, hetgeen een groot manco is. Het gaat juist om het tweespel tussen huisdier en zijn mensen. Bij opstellingen komen de werelden van mens en dier bij elkaar waardoor bestaande problemen écht kunnen worden aangepakt. De sfeer is tijdens opstellingsdagen werkelijk fantastisch.

Megagoed op pagina 144 beschrijft het effect van een mens-dieropstelling.

Online met de tijd mee

De afgelopen jaren heeft De Zomerhof stevig geïnvesteerd in de toekomst van het internet. Zo is de livecursus *Communiceren met Dieren* gedigitaliseerd en inmiddels volledig online te volgen. Het is een cursus geworden die een complete kopie is van de livecursus, inclusief talloze filmpjes, ingesproken meditaties, bewustwordingsoefeningen, enzovoort.

Deel 2

**Praktijk-
ervaringen**

In dit deel zijn verhalen opgenomen die eerder in het spiritueel maandblad ParaVisie zijn verschenen.

In 2008 werd Mieke door de lezers van ParaVisie als eerste dierentolk in de geschiedenis uitverkozen tot Medium van het Jaar.

Hella, mijn perfecte leermeester

Van mijn negende tot mijn drieëntwintigste had ik op verschillende maneges paardrijles. Ik verheugde mij op mijn wekelijkse uurtje rijden. Al uren voor de les was ik aanwezig en ook na de les was ik er niet weg te slaan. Heerlijk in de stal hangen, beetje paarden poetsen, beetje stallen uitmesten. Zalig om daar te zijn.

De manege was eerlijk gezegd niet de enige plek waar ik paardreed. Met het schaamrood op mijn kaken beken ik hierbij het volgende: ik was ook vaak te vinden op het mechanisch aangedreven zwart/rode

Palomino-paardje dat voor de C&A stond. Aan dit paardje ging mijn zakgeld op. Voor een kwartje kon ik elke keer een ritje maken van anderhalve minuut. Op Palomino werkte ik aan mijn zithouding. Hoe harder ik aan de teugels trok, hoe sneller mijn stalen ros zich bewoog. Topsnelheid betekende dat ik stoer als volleerd springruiter voorovergebogen in de stijgbeugels ging staan. Tijdens mijn buitenritten sur place zo voor de C&A hoopte ik vurig dat een bekend ruiter mij bij toeval op Palomino zou zien zitten en in mij de perfecte leerling van zijn of haar vakgebied zou zien. Dan zou ik ook een topruiter worden. Dat was mijn droom.

Helaas was er niemand die mij ooit vertelde dat bekende topruiters in een grote boog om de C&A heenliepen! De grootste kans om juist niet ontdekt te worden bleek voor de C&A.

Drieëntwintig was ik toen ik van het ene moment op het andere stopte met paardrijden op maneges. Het voelde niet goed meer. Waarom zou ik nog langer een dier mijn wil opleggen? Waarom zou ik het blijven verplichten domme rondjes in de manege te lopen? Waarom zou ik in opdracht van de instructeur een dier met een zweep meppen omdat het niet wilde lopen? Waar waren de rechten van het paard dan? In mijn tijd en in mijn omgeving waren ze ver te zoeken.

Een paar weken geleden heb ik voor het eerst weer vanaf de rug contact gemaakt met een paard. Hella heet ze. Ik heb haar gevraagd of ik op haar mocht zitten. Alleen om te voelen. Om te ervaren. In alle stilte. Geen instructeur. Geen aanwijzingen van derden. Halster om, huishoudtrap van Blokker erbij en vanaf dit trappetje heel voorzichtig op haar rug gaan zitten. Geen zadel, geen bit. Louter het paard en ik. Plots maakt Hella een onverwachte beweging waarvan ik schrik. Hella's rug is zonder zadel zo glad als een aal. Als in een reflex om maar niet van haar af te vallen klem ik mijn benen om haar heen. Voor Hella is dit het aangeleerde sein: alle kracht vooruit! En Hella doet dit als een speer. Vanuit stilstand springt ze aan in galop. Ieks! Ik kan mij nog net aan haar manen vastgrijpen. Mijn alerte hulp in de bak voorkomt dat ik vanaf 1,70 meter ter aarde kletter.

Na dit voorval bied ik eerst Hella mijn verontschuldigingen aan. Ik vertel haar dat er een kluns op haar rug zit. Een klungel die na veertien jaar wekelijkse paardrijles nooit heeft begrepen wat

balans is. Ik vraag haar daarom om mijn ongecontroleerde schrikbewegingen maar niet zo serieus te nemen. En vanaf dat moment doet ze dat. Ik geef haar richting met mijn gedachten en met mijn bekken en voel hoe geweldig gevoelig zij op mij reageert. Ze laat mij voelen en ervaren hoe het is om op zo'n prachtig warm lijf te mogen zitten. Hoe wij als samen één door de bak stappen. Hoe wij samen alle vogels horen, de wind voelen en de zon. Hoe ik vol vertrouwen opga in haar energie en zij in de mijne. Hoe ik mij één voel met haar. Dit voelen en ervaren is nieuw voor mij. Geen dwangmiddelen. Geen ego. Niets tussen ons in. Zij en ik. Ik ben er vol van. Ik voel mij de perfecte leerling van Hella. Mijn droom komt uit. Wat is dit puur!

Allemaal toeval

Op een avond zit ik televisie te kijken als mijn kat Mouse bij me komt zitten. Ik streel hem als vanzelfsprekend even. Precies op de plek waar mijn vingers de vacht van mijn kat kroelen, voel ik een hard knobbeltje: hè jakkes, dat moet een teek zijn. Ik blaas Mouse's vacht opzij en inderdaad, ik bevind mij al gauw oog in oog met zo'n veelpotige griezel die mij grijnzend en gluiperig zit aan te kijken. Met mijn

machtige tekenpincet draai ik hem behendig uit het velletje van mijn kat. De nu hulpeloos met zijn tentakels in de lucht maaiende parasiet wikkel ik in een keukenrolvelletje en geheel tegen mijn dierlievende principes in wens ik hem een goede reis naar het licht terwijl ik hem samen met een brandende lucifer in de kachel leg.

Ook toevallig dat ik Mouse precies daar kroel waar die nare teek zit!

Later die week zit ik de krant te lezen. Opeens bedenk ik mij dat ik niet weet of de waterbak van de dieren nog wel goed gevuld is. Ik loop naar de keuken met in mijn kielzog mijn hond. Warempel: de bak is leeg. Ik vul 'm met lekker fris water en de hond begint meteen te drinken. Wat een toeval dat ik terwijl ik een artikel over de G8 lees, zomaar aan die waterbak moet denken en dat ie bovendien ook daadwerkelijk leeg is als ik 'm check!

De volgende dag loop ik al bijna met mijn hond het winkelcentrum uit als ik een ingeving krijg. Ik bedenk mij dat ik weer eens een leuk speeltje moet kopen voor dit allerliefste hondenvriendinnetje dat altijd zo vrolijk kwispelend naast mij meeloopt. We lopen terug en kiezen samen bij de dierenwinkel een spannend speleding uit. Iedere keer vergat ik bij het boodschappen doen weer iets nieuws te kopen, maar gelukkig dacht ik er dit keer toevallig aan op de terugweg naar huis.

Waar zou die ingeving over dat speeltje trouwens vandaan komen? En die over die lege waterbak? En hoe zit dat met die griezelige teek? Allemaal toeval?

Niet dus. Toeval bestaat voor mij niet meer: niet mijn vingers vonden toevallig (!) de teek, nee, mijn kat heeft met zijn lijf de plek van mijn vingers opgezocht. Hij heeft het zo nauwkeurig uitgemikt dat ik met mijn vingers zijn teek zou voelen. Hij wist dat ik hem dan van zijn ongewenste ruiters zou verlossen.

Hetzelfde met die waterbak. Mijn hond had dorst. Ze zag dat ik de krant zat te lezen en ze weet dat ze mij nodig heeft om die waterbak te vullen. Dus stuurde ze mij het plaatje van een lege waterbak of het gevoel van dorst. Ik reageerde daarop. Haar dorst werd geleest. En met het speeltje al niet anders: mijn hond zag dat ik

weer met lege handen thuis zou komen en herinnerde mij aan mijn voornemen een nieuw speeltje voor haar te halen.

Dieren sturen ons permanent plaatjes en boodschappen. Zelden pikken we die boodschappen op en zelfs de berichten die wel aankomen, schrijven wij vaak toe aan toeval of aan onze eigen superieure menselijke intelligentie waar we zo prat op gaan. Het heeft bij mij ook een poosje geduurd voor ik snapte en accepteerde hoe het werkelijk werkte: ik realiseer mij nu dat de gedachten die ik over mijn dieren en hun leven heb, helemaal niet zuiver bij mij afkomstig hoeven te zijn, maar dat deze ook gewoon van mijn dieren zelf kunnen komen.

Ik kan je verzekeren: je hond, kat, paard of welk ander huisdier dan ook is vele malen intelligenter en gevoeliger dan je denkt. Stel je daarom open voor de boodschappen die je dier je geeft. Het zal het contact met je dier intensiveren.

Belangrijke tip: blijf er wel enigszins kritisch op dat je niet perse gehoor geeft aan alle boodschappen die mevrouw of meneer uitzendt. Als je namelijk niet oppast, kom je thuis met een kilo tartaar, een onseje gefileerde zalm of een bosje biologische wortelen dat heus niet voor de hutspot bedoeld is.

Teamwork

Patriot is een ruïn van negen jaar. Zijn mens Carla gaat hem verkopen maar ze is bang dat Patriot nu in verkeerde handen gaat vallen. Ze wil daarom eerst weten waarom Patriot onbetrouwbaar is geworden. Ingespannen voor de wagen heeft hij inmiddels een

paar volkomen onverwachte levensgevaarlijke manoeuvres uitgehaald. Carla kan er niet meer tegen. In haar hart wil ze hem niet verkopen, wil ze hem niet kwijt, maar wat moet ze?

Ik tune in op dit paard: 'Patriot, de laatste tijd zijn er wat dingen gebeurd waardoor Carla en haar vriend de wanhoop nabij zijn. Wil jij daar met mij over praten?'

'Ja, dat wil ik wel. Ik voel mij niet goed. Ik ben verdrietig. Ik wil niet weer te koop staan. Ik wil hier blijven. Ik hoef alleen maar begrepen te worden.'

Ik antwoord: 'Ik wil je graag begrijpen. Morgen en overmorgen komen er weer mensen naar je kijken. Misschien willen ze je kopen. Dat kan ik niet verhinderen. Ik wil je graag helpen. Vertel mij alsjeblieft wat er is.'

'Dat lopen voor die wagen, dat vind ik niets. Dan zit ik in een harnas. Ik voel mij opgesloten, ik voel mij gevangen. Ik vind het ook beneden mijn stand om voor de wagen te lopen. Ik ben zo'n gevoelig paard, je kunt zo ontzettend veel met mij, maar dan wel samen, niet als eigenaar en dom paard maar wel als begeleider en teamlid. Ik wil ook niet dat mensen mij dom noemen. Dat ben ik namelijk niet. Ik wil gerespecteerd worden om het paard dat ik ben. Met heel veel liefde, heel veel geduld. Ik wil de mensen weer kunnen vertrouwen. Onder het zadel ben je meer een team. Ik voel mij voor de kar zo opgejaagd. Ik ben te veel paard voor die kar. Daarmee bedoel ik dat ik te weinig gedomesticeerd ben voor dat werk. Ik wil niet het object zijn maar het doel.'

Tijdens het gesprek dat ik met Patriot voer, blijft hij op zijn hoede voor beducht gevaar van buitenaf. Hij blijft alert. Dat zit hem in zijn bloed, dat is zijn aard. Het ziet er niet paniekerig uit. Hij moet gewoon de boel goed in de gaten houden. Dit is een puur en zuiver paardje. Hier moet je zuinig op zijn.

Ik vertel Carla wat Patriot met mij heeft gedeeld. Dat hij zich te weinig gedomesticeerd voelt, begrijp ik nu wel. Dat hij zich gevangen voelt, daar kan ik mij nu ook wel wat bij indenken: ik hoor namelijk dat hij tot zijn vijfde een wilde pony was die in een van de vele kuddes leefde in de uitgestrekte Schotse Hooglanden. Na vijf jaar in alle vrijheid een puur paardenleven te hebben geleefd, hebben ze hem gevangen, zijn ballen eraf gehaald, getemd en gedeporteerd naar Nederland. Hij woont nu vier jaar in gevangenschap bij de mensen.

Carla houdt veel van Patriot. Ze is zo bang dat de kopers niet goed voor hem zijn. Geen geduld met hem zullen hebben. Ik vraag haar daarom om op haar eigen intuïtie te vertrouwen en als ze dat niet aandurft, dan op die van Patriot. Ik vertel haar dat hij exact zal aangeven hoe hij over de potentiële kopers denkt.

's Middags nadat ik het gesprek met Carla heb doorgenomen, komen er nieuwe kopers voor Patriot. Het is een heel aardig echtpaar. Patriot oogt heerlijk ontspannen. Als de mensen hem voor de kar willen zien lopen, spant Carla hem in. Hij doet het braaf en laat netjes zien wat hij kan. Tot dan toe gaat het allemaal goed. Je ziet Patriot echter meteen verstarren als de leidsels aan de potentiële koper worden overgedragen. Even later nadert voor Patriot het kookpunt en begint hij te steigeren. Carla moet met gevaar voor eigen leven van de kar afspringen om hem te

kalmeren. Patriot staat te trillen op zijn benen. Carla drukt zijn hoofd tegen haar borst, aait hem en spreekt hem kalmerend en geruststellend toe: 'Jij gaat niet weg, lieve schat. En je hoeft nooit meer voor de wagen. Ik ga mij verdiepen in de taal van de paarden. Ik ga op cursus. Ik ga jou leren begrijpen.'

Patriot kalmeert. Hij wordt snel rustiger en brengt kar en passagiers veilig thuis. Na het uitspannen vleit Patriot zich ter aarde, begint te rollen en hinnikt er op los. Hij oogt vrolijk en opgelucht. Hij voelt zich eindelijk begrepen.

De furie

Julia is een ezeltje dat heel goed reageert op de telepathische communicatievorm waarmee wij met haar contact hebben. Vragen wij haar hardop of in gedachten: 'Juul, kom eens hier, dan borstelen wij je', dan komt ze op ons aflopen. 'Kies maar een borstel uit', dan kiest zij er een. 'Doe een stapje naar voren, want dan kunnen wij er beter bij', dan doet ze dat stapje.' Draai je eens om', dan draait ze zich om. 'Graag ook even je kuif', dan draait ze haar hoofd bij. Juul en wij communiceren als waren wij mensen onder elkaar. Maar toch, net als bij mensen, lijkt ook aan Julia af en toe een steekje los te zitten... bij Juul met name tijdens voertijd. Ze transformeert dan in een furie.

Het weiland betreden met negen emmers ezelbiks, ezelbrokken, ezel muesli en verse wortelen van de donderdagmarkt werd inmiddels een steeds levensbedreigender klus. Voor de emmerdrager welteverstaan. Julia sloeg in feite alles weg wat haar het

eten uit haar emmer in de weg stond, inclusief de emmerdrager herself. Menig u-tje werd tijdelijk in ons dijbeen getatoeëerd... Tot het moment waarop mijn eigen emmertje vol raakte. En niet met muesli, laat dat duidelijk zijn.

Voertijd en voernijd

Honger hebben... oké. Grote honger hebben en je eigen voer willen verdedigen, helemaal te begrijpen. Maar een wei vol gras hebben, je eigen voer niet eens helemaal willen opeten maar je kuddegenoten wel met huid en haar van hun voer verjagen en zelfs de zogende merries en hun veulens niet hun eigen brokjes

gunnen... dat gaat mij net iets te ver. Ik ben dan geen ezel om dit gedrag te kunnen snappen, ik ben wel de mens waarmee mijn dieren te maken hebben en dat is dan net hun handicap. Dat is dan erg jammer voor ze.

Ik grijp niet snel in maar een zogende merrie steeds dunner zien worden en een tweejarige puber die Julia heet steeds dikker... dat trek ik niet. Dan doe ik iets.

En dit keer deed ik dat als volgt: ik vertelde Juul dat de keuze aan haar was. Zou zij zich gedragen en gewoon netjes op haar beurt wachten en geen andere ezeldames schaden, dan zou zij gewoon haar voer krijgen. Zou zij zich blijven misdragen, alle anderen blijven weggagen en een gevaar zijn voor de mensen, dan zou zij een halster omkrijgen, en worden vastgezet aan een paal. Haar muesli zou haar worden afgenomen en ze zou alleen nog maar mogen toekijken hoe de anderen aan het smikkelen waren.

Ik zet je voor paal!

Deze boodschap liet ik even op haar inwerken. Juul kreeg vervolgens voer, net als alle andere ezeldames die ons net zo lief zijn. Juul was rustig, at haar deel op en liet voor het eerst alle andere ezels rustig dooreten. Ze deed niemand kwaad, verjoeg niemand, liet iedereen in haar waarde. Maar toen zij haar voer op had, galoppeerde ze wel linea recta naar de twee ezelderries met hun veulens op een paar honderd meter van de rest van de kudde. Deze merries krijgen extra lekkere en voedzame brokken voor zichzelf en hun kind. Ik stond daar inmiddels zelf 'toevallig' ook en zag de furie op ons afkomen. Met Juul in volle rengalop op ons af vertelde ik haar nogmaals: 'Laat ons met rust. Als je de merries stoort bij hun eten, krijg je een halster om en dan zet ik je vast aan een paal, oftewel: ik zet je voor paal. Morgen krijg je dan geen muesli.'

Juul bedacht zich geen moment. Als in een tekenfilm trapte ze op de rem, duidelijk een diep remspoor in de wei achterlatend. Ze nam een haarspeldbocht naar de ruif en ging daar staan eten. Ze koos duidelijk eieren voor haar geld.

Intuïtie

Vijf jaar geleden leefde ik in een heel andere belevingswereld dan nu. Ik nam dingen anders of zelfs helemaal niet waar. Als ik al iets hoorde over energieën van edelstenen of de bijzondere werking van Bach-bloesems, dan deed ik dat vage gezweef met een lachertje af.

Vanaf het moment dat ik met dieren leerde communiceren, verruimde ik mijn bewustzijn en ging ik onder andere beter luisteren naar en meer waarde hechten aan mijn innerlijk weten. Intuïtie en telepathie werden hoofdbestanddelen van mijn leven. Ik kan inmiddels echt niet meer zonder. Niet als ik aan het werk ben, niet in mijn vrije tijd. Mijn wereld wordt er zoveel rijker van. Toeval bestaat voor mij inmiddels niet meer. Begin van dit jaar overkwam mij iets dat daarvan getuige is. Geen dierenverhaal dit keer maar voor mij als mens een gewaarwording die mij een verhaal waard is.

Tijdens mijn leven had ik tot dan toe niemand verloren die mij dierbaar was. Wel ooms en tantes natuurlijk maar die zag ik alleen tijdens verjaardagen en die hebben voor mij nooit echt heel close gevoeld. De enige persoon bij wie ik echt van slag was toen ik hoorde dat hij er niet meer was, was Jim. Jim was een jaar of zestien toen hij niet meer bijkwam uit zijn coma na een auto-ongeluk. Ik moet ook ongeveer zo oud zijn geweest. Hij was een

huisvriend van onze burens waar ik ook regelmatig kwam. Ik ben bij zijn begrafenis geweest en daarna heb ik zijn graf nog een paar keer bezocht. Twintig jaar geleden moet dat voor het laatst zijn geweest.

Dit voorjaar zou ik mijn dochter en mijn zus ophalen van Schiphol. Zij waren op vakantie naar de Canarische Eilanden geweest. Het plan was mijn zus eerst naar haar huis in Haarlem te brengen en daarna samen met mijn dochter terug te rijden naar Enschede. Dat plan viel in duigen toen ik hoorde dat ze vierentwintig uur vertraging hadden. Ik besloot dus in het appartement van mijn zus te blijven overnachten en zou de volgende dag helemaal voor mijzelf hebben. Dat is een zeldzaamheid. Ik hoefde helemaal niets en ik besloot dat ik daar lekker van ging genieten.

Toen ik 's morgens wakker werd, voelde ik een ongewone en dringende behoefte om te gaan winkelen. Normaliter zou alleen al het woord 'winkelen' mijn goede humeur verpesten maar deze ochtend tot mijn eigen verbazing niet. Ik wilde winkelen en ik wilde naar een specifieke straat: de Cronjéstraat, een winkelstraat in Haarlem-Noord, een paar kilometer verderop. Het was mooi weer, ik had geen zin in de auto en ging lekker lopend.

Al wandelend in de richting van de Cronjéstraat voelde ik de behoefte om op een bepaald punt rechtsaf te slaan. Ik had alle tijd van de wereld, dus deed ik dat. Ik vond het wel grappig. Vervolgens moest ik links en weer deed ik dat. Eigenlijk erg onlogisch want ik kwam met een bocht gewoon op dezelfde weg uit waarop ik eerder rechtsaf was geslagen. Ik liet mij leiden door mijn gevoel. Linksaf, rechtsaf en weer rechtsaf tot ik na een poosje plotseling beseftte dat ik in de richting van het kerkhof aan het lopen was, de plek waar Jim begraven lag.

Vanaf dat moment koerste ik gericht op de begraafplaats af. Toen ik daar aankwam, zag ik dat er al veel graven uit die tijd waren geschud. Het verbaasde me dat het graf van Jim er nog was. Ik stond daar een poosje gewoon te staan en te denken aan wat ik nog wist van Jim. Het was natuurlijk al zo lang geleden.

Ik besloot dat ik in de Cronjéstraat nog even een bloemetje voor hem ging kopen. Na mijn winkelbehoefte te hebben vervuld, waarbij ik alleen het bloemetje voor Jim kocht, keerde ik terug naar zijn graf. Ik gaf mijn blommeke een mooi plekje en terloops viel mijn oog op de datum van zijn overlijden. Hier stond ik dan precies vandaag. Ik, die regelrechte ramp als het gaat om verjaardagen en andere belangrijke data. Ik, die al twintig jaar bijna maandelijks in Haarlem kom en die niet meer aan het graf van Jim had gedacht. Hier stond ik dan vandaag, op de dag af vijfentwintig jaar na zijn overlijden.

Intuïtie dus. Wat anders?

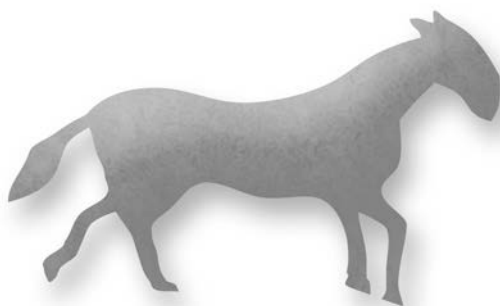
Aafke

Aafke woont al zeven jaar bij Ellen als zij mij vraagt met haar paard te gaan praten. Ze maakt zich zorgen. De vraag die Ellen aan Aafke stelt, is: Wil je mij vertellen waar je precies pijn hebt en waar je last van hebt?

Ik tune in op Aafke. Aafke en ik zijn één. Ik verplaats mij in haar lijf. Onmiddellijk daarna begin ik hevig te hoesten. Mijn ogen tranen ervan. Ik moet slikken. Ik wrijf in mijn ogen. Ik heb het koud. Innerlijk koud. Vervolgens gaat mijn voorhoofd jeuken. Vlak onder mijn pony. Mijn haren jeuken. Zomereczeem? Mijn neus

jeukt. Een allergie? Mijn oren jeuken. Ik zie haar met haar hoofd schudden. Dan komt er een hoofdpijn opzetten, een bonkende hoofdpijn, schele hoofdpijn. In het midden van mijn hoofd en van mijn oor tot de aangroei van de pony. Vervolgens begint mijn buik zeer te doen. Op de lijn tussen navel en uier voel ik een kloppende pijn die weer wegtrekt. Deze pijn heeft een belangrijke rol gespeeld in Aafke's leven. Haar voorbenen jeuken vanbinnen. Met name de onderbenen, de kroonrand en de hoeven. Het is een naar gevoel. Ik krijg daarbij het gevoel dat het bloed niet alle haarvaatjes bereikt.

Tijdens mijn interactie met Aafke val ik af en toe zomaar in slaap. Ik voel dat Aafke geen goed verleden heeft gehad. Ik zie dat ze veel verhandeld is geweest. Voor een kuddedier als een paard is het rampzalig om zich steeds opnieuw te moeten aanpassen aan een nieuwe kudde. Het duurt maanden voordat een paard zich als nieuw lid van een kudde weer veilig voelt. Ik voel dat Aafke zich door haar verleden nu vaak afsluit van de buitenwereld. Het is haar vorm geworden van overleven: gewoon onbereikbaar zijn. Ze laat het

leven over zich komen. Ze gelooft het allemaal wel. Ik vraag Aafke om zich nog voor één keer in haar leven te openen: voor Ellen die zoveel moeite voor haar doet, die echt het allerbeste met haar voorheeft, die zoveel van haar Aafke houdt.

Verder zie ik een paard dat als onhandelbaar paard ‘gebroken’ werd zoals in de film *The Horse Whisperer* waarin Robert Redford het paard uiteindelijk ‘diervriendelijk’ op drie benen laat hinken en het vervolgens naar de grond dwingt waarna het zich ‘overgeeft’ aan de mensen.

Als ik Ellen vertel wat Aafke met mij heeft gedeeld, meldt zij mij dat Aafke tot haar dertiende ten minste zes keer van eigenaar is gewisseld. Telkens was dit paard moeilijk, onbetrouwbaar en gevaarlijk. Haar veulen heeft zij niet kunnen zogen vanwege een ernstige uierontsteking, en is toen ook overleden.

Aafke lijdt sinds een jaar aan het Headshaking Syndrome (HS), een aandoening die in de Europese paardenwereld inmiddels epidemische vormen aanneemt. Tot voor kort wist niemand waarom sommige paarden extreem met hun hoofd begonnen te schudden. Recent onderzoek door een kleine groep mensen die zich bezighoudt met alternatieve behandelingen, heeft uitgewezen dat paarden die aan dit syndroom lijden, onder andere last hebben van allergie, jeuk en ernstige hoofdpijn. Daarbij wordt HS inmiddels in verband gebracht met de stress die onze paarden oplopen door onze manier van huisvesten (afgezonderd van de kudde: mijn eigen paardje in zijn eigen hokje), voeden (laten weiden op koeiengras dat bedoeld is voor de productie van melk) en omgaan met deze edele dieren als waren het objecten. HS wordt hierbij vergeleken met een fikse menselijke burn-out.

Een maand na mijn gesprekken met Aafke meldt Ellen mij dat Aafke een veel pittiger paardje is geworden. Het feit dat Aafke contact begint te zoeken niet alleen met Ellen maar ook met andere mensen van de stal leidt tot regelrechte ontmoeting bij ieder die haar kent. Deze ontwikkeling is werkelijk nieuw en zeer welkom. Ellen masseert Aafke's benen met een essentiële olie om de doorbloeding te stimuleren. Kon Ellen vroeger bij een dergelijke handeling standaard op een dreigend been rekenen, wonder boven wonder laat Aafke het nu allemaal toe. Ze valt er tijdens de massage zelfs gewoon bij in slaap. Daarbij gaf haar heftige hengstigheid altijd veel problemen. Deze periode blijven de problemen uit. Ook haar probleemgedrag naar andere paarden toe lijkt ten minste gehalveerd. Ellen ziet Aafke zichtbaar opknappen en ze voelt dat de band tussen haar en Aafke wordt aangehaald. Ze is er dolgelukkig mee. En Aafke niet minder.

Niet Pluis

Recht in de lens kijkt ze me aan. Wat een plaatje deze kat. Pluis heet ze. Haar vacht is een wolk van haren, ze is prachtig getekend en heeft doordringende ogen. Deze imposante verschijning maakt meteen een onuitwisbare indruk op mij.

Uit de bijgevoegde brief maak ik op dat Pluis een Brits korthaar is. Brits KORThaar? Huh? Heb ik de verkeerde foto? Ik kijk nog eens. Op haar snuitje na geen kort haartje te bekennen.

Op de tweede foto die uit de envelop komt, pronkt het nest-zusje van Pluis: Sientje. Die herken ik wel als Brits korthaar.

De briefschrijfster, Jolan, meldt dat Pluis zich beslist niet laat kammen. En in dit geval geeft dat zulke problemen dat Pluis elk jaar onder narcose moet om te worden kaalgeschoren. Haar vacht is dan verworden tot plakken vilt en de huid eronder is flinterdun en erg kwetsbaar. Na het scheren ziet Pluis er gehavend uit.

‘Hoi Pluis, wil je met mij praten?’

‘Ja, wil ik wel. Ik wil geen vreemde eend in de bijt zijn. Ik ben geboren als Brits KORThaar en ik vind het heel vervelend dat ik er anders uitzie dan de rest. Ik voel mij het lelijke eendje. Als ik me niet laat kammen, moet ik worden kaalgeschoren en lijk ik veel meer op een Brits korthaar dan met dat lange haar. Ik ben dan ook meteen een stuk lichter van kleur, net als mijn broertjes en zusjes waren en dan heb ik het gevoel dat ik er meer bij hoor.’

Ik vertel Pluis dat ik begrijp dat ze geen buitenbeentje wil zijn. Maar ook dat al die Britse kortharen er allemaal hetzelfde uitzien, bijna saai gewoon. Ook dat zij zo bijzonder is en dat er maar weinig katten zijn die zo zeldzaam mooi zijn als zij is. Dat andere katten met recht jaloers op haar schoonheid kunnen zijn. En of ze er zelf nu blij mee is of niet, ze is in dit lijf geboren en zal het ermee moeten doen. Iets anders kunnen we er niet van maken. Omdat ze zich echt moet laten kammen, vraag ik haar hoe we de kamsessies het beste kunnen aanpakken.

‘Iemand kan me reiki geven. Ik wil mezelf meer accepteren. Ik wil meer van mezelf houden. Ik houd nu niet van mezelf. Ik voel me een beetje tweede keuze. Jolan koos voor Sientje en niet voor mij. Ik ging mee omdat we samen moesten blijven. De fokster was ook niet geïnteresseerd in mij. Ik leverde haar niets op. Dat deed mij

pijn. Jolan schaamt zich voor mij als ik er zo uitzie. Ook bij de dierenarts. Ze ergert zich als ik wegloop om gekamd te worden. Ik voel mij niet prettig in mijn eigen lijf. Ik heb niet om die vacht gevraagd. Ik had een Brits korthaar moeten worden. De fokster zei dat Sientje en ik bij elkaar moesten blijven omdat ze van me af wilde. Ze wilde geen Pluizenbol. Kun je je voorstellen hoe ik mij voelde? En mijn naam vind ik daarom ook vreselijk. Noem me maar liever geen Pluis meer.'

‘Lieve Poes, het is erg verdrietig dat je je zo voelt. Jolan en ik gaan er alles aan doen om te zorgen dat jij weer van jezelf gaat houden. Dat beloven we je. Met reiki, Bach-bloesems en een stappenplan gaan wij ervoor zorgen dat jij het kammen juist fijn gaat vinden en dat je trots wordt op en blij wordt met jezelf.’

Feedback van Jolan

Ik begrijp mijn kat nu: ze voelt zich een vreemde eend in de bijt. Ze laat het bewust op kaalscheren aankomen zodat ze dan meer op haar rasgenoten lijkt. Ze voelt zich tweede keuze en daar kan ik me wel iets bij voorstellen: toen ik Sientje kocht, kreeg ik Pluis er gratis bij. Van de fokster mochten de twee zusjes niet uit elkaar worden gehaald. Joost mag weten waarom want deze twee katten hebben niets met elkaar. Mijn gevoel van schaamte als ik de dierenkliniek binnenging met een volkomen verwaarloosd ogende kat... dat klopt echt. Wat vind ik het erg dat ze dit meekreeg. De

cirkel is rond wat mij betreft. Er gaat vanaf nu het een en ander veranderen. We beginnen met een andere naam.

Een jaar later mailt Jolan mij: ‘Pluis hebben we alleen die laatste keer nog moeten laten kaalscheren. Maud laat zich nu gewillig kammen. Ze vraagt om de kam. Ik heb een andere kat in huis. Ze ziet er prachtig uit en gedraagt zich als een heuse royalty.’

Kattenkruid of kruidenkat?

Marx is een kat die van kleins af aan met zijn gezondheid tobt. Met de regelmaat van de klok wordt hij doodziek. Hij wordt dan heel erg sloom, zijn ogen gaan raar staan en hij oogt al snel zo ziek als een hond. Als het weer zover is, wordt hij in de reismand meegenomen naar de dierenarts en krijgt hij daar zijn penicilline-injectie. Na de injectie zie je hem snel weer opknappen en lijkt hij weer gezond. Hij blijft dan zo weer een paar maanden goed. Marx is inmiddels drie jaar oud en heeft deze gang naar de dierenarts al vele malen gemaakt.

Op een dag vertoont Marx zijn ziekteverschijnselen weer, alsof het tijdstip van tevoren is afgesproken. Er wordt voor de volgende ochtend een afspraak gemaakt bij de dierenarts.

Bij het aanbreken van de dag haalt Marx’ mens de reismand tevoorschijn. Bijna routinematig zet ze de mand op tafel en roept ze Marx. Geen reactie. Ze roept nog eens. Niets... Raar hoor. Marx reageert normaal onmiddellijk op zijn naam. Zal hij buiten in de tuin zijn en haar niet horen? Ze roept buiten... Geen Marx. Hij gaat nooit verder dan het tuinhekje, dus binnen een half uur zou hij wel

terug moeten zijn. Het half uur wordt een uur. De tijd verstrijkt maar Marx komt niet. Het uur wordt uren en de steeds zeker wordende Marx blijft weg. Het gezin begint zich zorgen te maken: het kent immers het snelle ziekteverloop van hun kat. Het is niets voor Marx om niet te reageren. Als hij zijn injectie niet snel krijgt, zal zijn gezondheid in rap tempo verder achteruitgaan.

's Avonds is Marx nog steeds niet terug. De zorgen om deze kat worden groter, de geliefde kat waarmee in de afgelopen jaren zo'n bijzondere band is opgebouwd. De angst groeit nu dat Marx is weggegaan om rustig te kunnen sterven.

Twee dagen na zijn verdwijning vraagt het gezin mij met Marx te gaan praten. Ik concentreer mij op hem. Hij geeft mij het volgende door: 'Ik ben misselijk, voel me niet goed. Linksachter niet in orde. Misselijk. Het voelt ook heet in mijn buik. Het is daar niet pluis.' Hij voelt slap, trillerig en moe.

Hij vertelt mij dat hij de weg is kwijtgeraakt in zijn speurtocht naar de kruiden die hem van zijn kwaal kunnen verlossen. Hij zegt dat hij te suf is om de weg terug te kunnen vinden. Hij zoekt kruiden die zijn ontsteking kunnen remmen en hij vindt dat die penicilline hem meer kwaad doet dan goed. Wat hij zoekt, staat tussen het gras. Het zijn zachte 'getande' bladeren zoals die van brandnetels/aardbeien/frambozen. Dat kruid heeft hij nodig om zich weer goed te kunnen voelen, zo vertelt Marx mij. Naar dat kruid was hij op zoek, maar hij heeft het niet kunnen vinden. Vervolgens is hij de weg kwijtgeraakt. Hij zegt nu voort te strompelen. Hij geeft mij een beschrijving van zijn omgeving, van wat hij ziet. Hij voelt zich zwak en lusteloos. Het draait hem voor zijn ogen.

Als ik de volgende morgen opnieuw op hem intune, voelt Marx beter aan. Hij moet dus het plantje hebben gevonden waarnaar hij op zoek is geweest. Zijn misselijkheid is weg. Maar hij is nog steeds niet thuis. Ik stap in de auto naar de Betuwe met het doel Marx te vinden op basis van zijn omschrijving van de omgeving. Onderweg blijf ik permanent op hem ingetuned. Ik leg hem uit hoe mijn lichtbaken werkt. Dat is een soort van vuurtorenlicht dat ik op het dak van zijn huis in de Betuwe visualiseer. Dit licht wijst hem de weg om weer veilig thuis te komen.

Na een rit van 150 kilometer kom ik aan bij het huis van Marx. Ik drink nog even koffie met het gezin terwijl we onze zoektaktiek bespreken. De vrouw des huizes haalt nog wat extra foto's op en verzamelt wat speeltjes van Marx. Als zij terugkomt in de keuken waar wij zitten, blijft ze opeens als aan de grond genageld staan. Ze trekt wit weg.

In de deuropening zit Marx, in volle glorie en kerngezond: of er nog iets te eten is... hij heeft nogal honger.

Een waarheid als een koe

Op mijn werkblad ligt de foto van een koe. De koe ligt buiten in de wei. In een meter rondom de koe is het weiland kaal. De koe moet het gras met haar poten hebben ontworteld en weggetrapt. Hieruit trek ik de conclusie dat de koe hier al een paar dagen ligt. Verder ligt ze in een houding die eruit ziet of ze een vogelnestje wil doen. Zo een waar ik tijdens de gymles vroeger altijd goed in was. De koe is iets minder lenig dan ik als mens, dus haar voorpoten steken stijf naar voren, haar achterpoten stijf naar achteren, haar rug heeft ze hol getrokken en haar kop ligt achterover op haar rug. Voor een

koe toch een merkwaardige pose. Doet de koe dit uit leukigheid? Haar ogen en haar oogwit geven mij het antwoord. Nee, deze koe doet niet grappig. Allesbehalve zelfs.

‘Help mij!’ roept ze mij angstig toe.

Aaltje 64, alias Halsband 72, kan niet meer staan. Wat daarvan de reden is, daar is de dierenarts nog niet achter. Aaltje laat mij voelen heel stijve achterpoten te hebben. De antibiotica die ze de afgelopen dagen ingespoten heeft gekregen, helpen niet. Vandaag is ze de hele dag al blijven liggen. Er is geen beweging in te krijgen. De boer wil graag weten wat hij voor deze koe kan doen.

Ik tune in op Aaltje en vraag haar wat er met haar aan de hand is. ‘Mijn achterbenen. Ze voelen zwaar aan. Ik kan er niet op staan. Ze zijn stijf.’

Vervolgens vraag ik Aaltje wat we kunnen doen om haar leed te verzachten. ‘Ik ben zo blij dat jij mij Aaltje noemt en niet Halsband,

dat vind ik een naam van niets. Ik ben een heel lieve koe, heb een zacht karakter. Ik laat mij gemakkelijk verdringen. Ben een beetje schichtig. Niet een koe die met vier poten in de klei het voortouw neemt.'

Ik vraag of Aaltje het goed vindt dat ik in haar lichaam kruip. Ik wil graag voelen wat zij voelt. Ze vindt het goed. De pijn dringt door tot aan mijn staartbeentje. Vanaf de rug tot voorbij de plek waar de rug weer omhooggaat naar de staart.

'Masseer je mij daar op dat punt, dan hef je daar die energieblokkade op en dan gaat het beter met mij. Ik wil hier op deze boerderij blijven. Ik wil hier wonen. Ik ben blij tussen deze dames. We hebben het hier goed. Ik ben blij met wat we gevoerd krijgen. We krijgen ook kuilmaïs. Er is ook iets met mijn snuit. Mijn kaken lijken niet helemaal goed. Misschien doordat ik ze krachtig span als gevolg van de pijn in mijn achterbenen. Ik pomp ook naar adem. Het vreet energie die achterkant. Mijn magen liggen stil. Ik eet nauwelijks nog. Ik wil weer uit mijzelf kunnen staan. Dat kan nu niet wegens snerpende pijn.'

Er is ook iets met haar anus. Er zit druk op haar sluitspier. Het is niet goed met haar voortplantingsorganen.

Er zit heel veel druk op het snijpunt van de coördinaten: staart 50 cm richting schoft, staart 50 cm richting achterpoten. Daar moet de druk weg. De pijn in haar achterpoten is daar een afgeleide van. Er stroomt niet genoeg energie naartoe. Haar klauwen voelen lam aan.

Die zelfde avond nog wordt Aaltje door een magnetiseur behandeld op de plek waar zij haar energieblokkade heeft aangegeven. Onmiddellijk begint ze te mesten. Er komt weer beweging in haar systeem. De volgende ochtend staat ze op eigen benen. Drie

dagen later is ze sterk genoeg om zich weer aan te sluiten bij de kudde.

Een mens zou in Aaltje's situatie op sterven na dood op de intensive care van het ziekenhuis komen te liggen, omringd door én volslagen afhankelijk van ingehuurde kennis en ervaring van artsen en verpleegkundig personeel. Deze koe weet zelf wat er met haar moet gebeuren om te genezen. Dat dieren veel meer weten dan wij veronderstellen dat ze weten, is voor mij een waarheid als een koe.

LelleBelle

Tot een poosje geleden was de nu driejarige Belle een speelse, spontane en ondeugende hond. Dat is ze niet meer. Ze is veranderd: ze is onderdanig, bang en schrikkerig. Zelfs voor haar favoriete voetbal en de voorheen joepie-wat-een-feest-werpstok neemt

ze nu de benen. Ze lijkt er bang voor geworden. Ook laat ze zich door bijna alle buurhonden bespringen. Ze doet er niets tegen. Ze blijft er gewoon voor staan. Het lijkt wel of ze een geur verspreidt die doet vermoeden dat zij continu loops is. Sterilisatie wordt overwogen. Maar toch, dan heb je het wel over een ingrijpende buikoperatie en dat ziet Gerda, de mens bij Belle, niet zo zitten.

Gerda vraagt zich af waardoor haar hond zo is veranderd. Komt het omdat Belle een keer tijdens een wild spelletje de bal tegen zich aangeschoten kreeg? Komt het omdat de werpstok een keer onhandig haar kant op kwam? Is ze een keer in een onbewaakt ogenblik door een van de buurkinderen met de werpstok geslagen?

Ik tune in op Belle. Ik zie een speelse hond. Ze daagt me uit. Wil graag wat leuks doen. Houdt van snuffelen, zoeken, actief bezig zijn. Het is ook een heel gevoelige hond. Met een half woord weet deze hond wat je van haar verwacht. Ze heeft een enorme will to please.

Met dit opgewekte hondje naast mij daal ik af naar mijn innerlijke werkkamer. Eens kijken of ze iets over haar algehele angst en over die voor haar speelgoed kan vertellen. Als we beneden zijn in mijn innerlijke werkkamer, ziet deze er grijs en kaal uit: een betonnen vloer, kille TL-verlichting, tralies, ik hoor een echo, ik hoor holle voetstappen. Ik zie een witte doktersjas en zwarte leren schoenen met speklolen. Belle is bang. Ze is bang voor het geluid van naderende voetstappen. Ze kan zich niet verstoppen, ze wil schuilen, ze wil dekking zoeken. Ze weet niet wat er gaat gebeuren. Ze voelt zich verloren in deze holle lege ruimte. Ze kan nergens onder kruipen. Het is opeens een heel laag hondje. Doodsbenauwd voor wat er gaat komen.

Die angst heeft dus helemaal niets met haar speelgoed te maken. Wat is hier wel aan de hand dan? Per mail vraag ik Gerda of zij kan plaatsnemen wat Belle mij beschrijft. Het antwoord komt snel... Jazeker, ze heeft tijdens het chippen bij de dierenarts een traumatische ervaring opgedaan en jazeker, ze is tijdens de vakantie uit logeren geweest in een kennel. Gerda had daar geen fijn gevoel aan overgehouden. De hele vakantie zat Gerda met een knoop in haar maag.

Die knoop zit er nu weer. Daar wringt 'm dus de schoen. Daar is het fout gegaan. Gerda vraagt zich af hoe ze haar lieve Belle zo heeft kunnen overrulen? Het hondje dat zoveel voor haar en haar partner betekent! Belle had zo goed aangegeven dat ze

daar niet wilde logeren en toch werd ze daar door Gerda achtergelaten...

Via mij vraagt Gerda of Belle haar alsjeblieft wil vergeven. Deze fout zal ze nooit meer maken. Belle zegt: 'Ik begreep het al niet. Altijd werd er zo goed naar mij geluisterd. Altijd had ik aan een half woord genoeg. Ik begreep gewoon niet waarom dit nu zo ging. Ik heb alles uit de kast gehaald om te laten zien dat ik daar niet wilde blijven. Natuurlijk vergeef ik Gerda. Maar hoeft ik daar nu nooit meer naartoe?'

Ik druk haar op het hart dat dat nooit meer hoeft. En meteen voelt de situatie rustig aan voor mij.

Dan komen we bij het medische vraagstuk: sterilisatie of niet...

Ik vraag Belle waarom zij zich door Jan en Alleman laat bespringen. 'Ik moest laten zien hoe ik mij voelde: overruled. Mensen walsten over mij heen, soortgenoten liet ik dat dus ook doen. Ik liet Gerda zien wat zich in mij afspeelde. Het is haar nu duidelijk. Ik zal de geur die mij aantrekkelijk maakt, niet meer verspreiden. Die is niet meer nodig. Vanaf nu zal ik van me afsnauwen. Ik moest ook laten zien dat ik bang geworden was. Dat deed ik door te doen of ik bang was voor mijn eigen speelgoed. Ik ben blij dat mijn signalen zijn overgekomen.'

Gerda schrijft: 'Direct na het gesprek zag ik Belle veranderen. Het was meteen een heel ander hondje dan de dag ervoor: ik liep met een vrolijke hond buiten. En het grappigste: een van de buurhonden zou haar wel weer even bespringen. Ik wist niet wat ik zag en hoorde: Belle gaf hem toch een snauw! Als ik ooit een hond tegelijkertijd beteuterd en verdwaasd heb zien kijken, dan was het die buurhond wel.'

Toeristenmenu

We stappen uit de wankle boomstam waarmee we zojuist tussen de krokodillen door werden gepeddeld. Eenmaal aan land wordt ons verteld dat we ons bevinden in het natuurlijke leefgebied van de tijger, de neushoorn, de wilde olifant, de luipaard, de zwarte beer en de cobra. Onze gids vertelt ons dat we heel alert moeten zijn: de afgelopen twee jaar zijn in dit gebied immers alleen al achttien locals gedood door de tijger. Verder legt hij uit wat we moeten doen als we door een neushoorn worden aangevallen: je petje op de grond gooien, hard wegrennen en je achter een boom verstoppen. De gidsen doen dan de rest. Ik speel het spelletje mee en vraag onze gids hoe vaak zo'n aanval door neushoorns plaatsvindt. Op negen van de tien jungle walks, is het antwoord.

Lachend kijk ik mijn dochter aan: de man maakt een geintje. Hahaha, wat een grap om toeristen op deze manier de stuipen op het lijf te jagen.

Lachend kijk ik nu ook de tweede gids aan: ja, geintje toch? Deze kijkt serieus terug. Nee, zijn collega maakt geen geintje. Pas nu schrik ik mij drie keer in de rondte. Dat wat voor onze boot doorging, zie ik in de verte uit het zicht verdwijnen. De rivier terug overzwemmen gaat niet lukken. We zouden de oever niet halen. En een bus stopt er zeker niet, hier in Royal Chitwan National Park in Nepal.

In een fractie van een seconde is het lachen mij vergaan. Ik voel mij onmiddellijk onveilig, begluurd, bekeken, beslopen, belaagd en besprongen. Ik kan opeens 360 graden kijken, ik heb oren formaat haas, ik neem geuren waar als een antilope. Ook van mijn eigen

angstzweet ben ik mij zeer bewust. Als ik dat zelf al ruik... en dan bevind ik mij ook nog eens in de natuurlijke biotoop van topsporters met honger... Ik merk dat ik zo ontzettend aanwezig ben in de jungle. Dat ik als lomp mens zoveel lawaai maak: elke stap die ik zet, maak ik lawaai. Ritselt er niet een blaadje, dan knakt er wel een takje onder mijn schoenen... Gedurende de hele dag zet ik al mijn vermogens in om vooral geen wilde dieren te zien. Ik hoef niet zo nodig. Ik visualiseer ons in een wildvrij gebied. Ook bescherm ik mijn dochter en mijzelf permanent door een stinkdier bij ons te visualiseren, die – als ik in zijn billen knijp – zijn vreselijke lucht verspreidt en alles dat ons niet of juist heel erg aardig vindt, op afstand houdt.

Tegen het eind van de dag hebben we enorme kuddes herten voorbij zien schieten, zijn we over talloze dampende neushoornmesthopen heengestapt, hebben we verschillende half-uur-oude tijgerprinten gezien en zijn we tot drie keer toe aangevallen door dezelfde luid brullende zwarte beer. We komen volkomen uitgeput terug in de lodge. Het leven als een prooidier is geen lolletje.

We moeten er een dag van bijkomen.

Nu ik aan den lijve heb ondervonden hoe uitputtend het leven van een prooidier is, snap ik pas werkelijk de ondraaglijke spanning waaronder deze dieren permanent staan. Nu pas begrijp ik hoe een paard, een konijn, een chinchilla, een geit of een vogel zijn leven tussen ons roofdieren in essentie ervaart. En al helemaal als dit soort dieren alleen wordt gehouden, zonder soortgenoten dus. Het

weiden van één paard is in Zweden al bij de wet verboden. Wat fijn dat er nu in Nederland een Partij voor de Dieren is, want goed Zweeds voorbeeld doet goed volgen.

Oproep dus aan iedereen die met prooidieren werkt of ze houdt: op naar Nepal, regel een paar avontuurlijk ingestelde gidsen en meld jezelf vrijwillig aan als daghap. Na terugkomst in Nederland hoor ik graag wat deze dappere actie met jouw begrip voor prooidieren heeft gedaan.

Pimpelwees

Voorjaar 2007. Ons pimpelmezenkastje is weer bewoond. Wekenlang volg ik het wel en wee van ons kersverse gezinnetje. Dit jaar ga ik het uitvliegen filmen, van begin tot eind. Op een dag is het zover. Vader pimpelmees komt telkens voor het vlieggat zitten maar brengt geen eten meer mee. Ik heb de camera in de aanslag en kan gaan draaien. Gedreven door honger verschijnt de eerste jonge pimpel in het vlieggat. Eerst gluurt hij wat naar buiten, dan blijft hij binnen nog wat hangen, daarna steekt hij zijn koppie door het vlieggat, vervolgens lijkt het diertje hopte hopte te krijgen, bungelt dan aan de buitenkant wat ongemakkelijk aan het vlieggat, wappert met zijn vleugels, slaat ze uit, vliegt weg, landt onhandig op een veel te dun takje een paar meter verderop waardoor het takje doorbuigt en de pimpel er al gymnastiekend, als op de brug met ongelijke leggers, ondersteboven onder hangt. Na nog wat geklungel grijpt het diertje zich vast aan een steviger takje en kan het eindelijk rechtop gaan zitten. Dan vliegt het de struiken in, achter zijn vader aan.

De volgende uitvlieger kondigt zich al snel aan: ik hoor gefladder in het huisje. Mijn camera heb ik nog steeds draaiklaar en ik mis geen seconde van het uitvliegen van de nummers twee tot en met vijf. Na nummer zes wil ik net de boel gaan inpakken als vader pimpelmees weer ten tonele verschijnt. Hij vliegt naar het lege kastje en kijkt erin, maakt geluidjes, vliegt weg en komt weer terug. Ik snap niet waarom. Hij heeft hier toch niets meer te zoeken? En dan begrijp ik dat er nóg een pimpeltje moet zijn dat gaat uitvliegen.

Er verstrijkt wat tijd maar er gebeurt niets. Dat wat er nog in zit, durft niet te vliegen, zegt mijn intuïtie. Met wat peptalk à la Emile Ratelband pimp ik het zelfvertrouwen van het vogeltje wat op. Ik vertel hem dat ik het zo dapper vind dat hij durft uit te vliegen. Daar moet je heel flink voor zijn om zomaar de wijde wereld in te gaan! Voor ik verder kan gaan met mijn loftuitingen krijg ik als antwoord: Maar ik ben zo lelijk! En ik kan dat echt niet hoor, dat vliegen!

Ik schrik ervan. Hoe kan zo'n prachtig mooi vogeltje zich nu zo lelijk voelen en hoe kan het in hemelsnaam denken dat het niet kan vliegen? Ik begin hem daarom met nog meer peptalk te bestoken. Over zijn mooie ronde oogjes, over zijn prachtige kleuren, over die prachtige kleine vleugeltjes waarmee hij straks het luchtruim kiest, over zijn parmantige voorkomen op de voedertafel straks in de winter. Ik vertel hem dat ik ervan overtuigd ben dat hij wél kan vliegen en dat hij dat alleen zelf nog effies moet geloven. Túúrlijk kan hij vliegen. Hij moet het alleen even proberen, beetje oefenen in het kastje en dan kan hij snel daarna net als al zijn broertjes en zusjes ook lekker rondvliegen.

Ik stuur hem energie en alle positiviteit die ik in huis heb. En warempel, het werkt. De laatste telg begint te fladderen. Hij doet

verwoede pogingen. Dat hoor ik duidelijk. Ik ben helemaal trots op mezelf dat ik dit dappere ding met mijn peptalk hiertoe heb aangezet. Met mijn camera in de aanslag hoor ik hem enthousiast roepen: Let op! En nu gaat het lukken, nu kom ik!

Vol verwachting sta ik op, kijk in het vlieggat en tot mijn stomme verbazing kijk ik recht in het smoeltje van een vogeltje dat nog lang niet af is. Zo eentje met nog van die gele randen om het snaveltje!

Mijn hemel, wat heb ik gedaan! Ik heb een diertje met amper vleugels gezegd dat het heus wel kon vliegen en dat het echt niet lelijk is. Dit gaat niet goed aflopen.

Dapper stapt het vogeltje naar buiten en vol zelfvertrouwen begint het te fladderen met vleugeltjes die het diertje nooit kunnen dragen. Als een esdoornhelicoptertje tuimelt het diertje al spartelend jammerlijk naar beneden.

Ik ben er een fractie eerder dan de kat. Behendig kaap ik het smakelijke hapje voor zijn neus weg. Wat voel ik mij schuldig. Dit pimpelweesje heeft zonder zijn ouders geen enkele overlevingskansen. Ik zet het terug in het huisje maar voordat ik de ladder terug in de schuur heb, is het kleintje alweer naar buiten geklauterd.

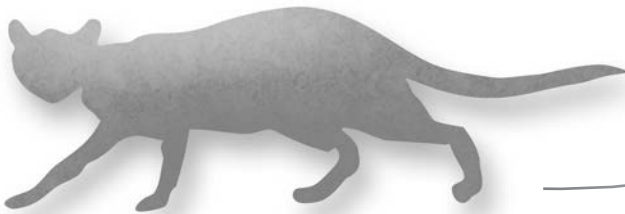
Met de beste bedoelingen en tegen beter weten in voer ik het beestje nog wat kattenvoer en houd ik het warm. Toch overleeft het de nacht niet. Die menselijke arrogantie. Hoe haal ik het in mijn hoofd om te denken dat ik het wel beter weet!

Simons ultieme adrenalinekick

Simon is een siamees die plotseling gedrag is gaan vertonen dat Hanneke zorgen baart: hij is van de ene dag op de andere dag begonnen met knoerthard miauwen. Buiten lijkt hij steeds verder van huis te gaan. Als een magneet lijkt hij door de snelweg te worden aangetrokken. Nota bene naar dezelfde plek waar het gezin in de loop der jaren al vijf katten van het asfalt heeft moeten schrapen. Omdat het gezin dol is op katten en eigenlijk niet zonder kan, is dit keer bewust gekozen voor een siamees. Dit ras zou huiselijker zijn dan de Europees korthaar.

Als ik op Simon intune, komt hij helder op mij over. Hij mag dagelijks naar buiten waar hij een leuke tuin tot zijn beschikking heeft. Hij laat mij een oude schuur zien, een oude fruitboom en gras plus een stukje tuin dat nog niet klaar is. Dat ziet er wild uit. Dat is Simons lievelingsplekje. Als het maar wild is.

Simon is inmiddels vier en zou graag wat minder structuur in zijn leven willen, zo vertelt hij mij. Hij heeft behoefte aan avontuur en zoekt het dan ook op. Nu, in de bloei van zijn leven wil hij nog meer van de wereld zien, heeft hij behoefte aan afwisseling en wil hij vooral naar buiten. Op de een of andere manier zoekt hij zelf telkens het gevoel op waarvan hij in paniek raakt. Hij wil

die adrenaline in zijn lijf voelen. Enkel en alleen zijn lijf wil dit voelen. Het lijkt of zijn lijf krachtiger is dan zijn geest, alsof het een verslavend effect op hem heeft. Dat is ook de reden waarom hij langzaam maar zeker steeds vaker naar de snelweg trekt: daar is het spannend.

Zijn eerste adrenalineshot kreeg hij toen hij in de oude boom achter het huis zat. Hij was erin geklommen en durfde niet meer naar beneden. De laatste paar meter voor zijn landing waren een vrije val. Deze adrenalinekick deed zijn lichaam vragen om meer. Simon laat mij deze kick luid en duidelijk voelen: de adrenaline giert door mijn lijf.

Ik vertel Simon van de mogelijke consequenties van zijn honger naar sensatie langs de snelweg. Dat hem dit uiteindelijk zijn leven kan kosten. Ik vraag hem of hij dood wil. Nee, natuurlijk wil hij dat niet.

Dan leg ik hem uit dat snelwegen levensgevaarlijke plekken zijn voor katten. Dat het gezin daar al meerdere katten aan heeft verloren. Ik vertel hem dat ik Hanneke zal vragen het volgende te doen: Simon in de reismand mee de tuin innemen en dan elk kattengrafje bezoeken dat is aangelegd. En dan te denken aan de kat die er begraven ligt en de schrik van dat moment en het verdriet opnieuw beleven. Ik vertel Simon dat ik wil dat hij zich realiseert hoe groot het verdriet zal zijn als ook hij van de snelweg moet worden geraapt en hier moet worden begraven.

Ik vertel hem vervolgens dat hij een voorbeeld kan nemen aan Danny, de gezapige kat van de burens. Danny blijft namelijk wel dicht bij huis.

Vervolgens vertel ik Hanneke wat ik met Simon heb besproken. Als zij de volgende dag van haar werk thuiskomt, pakt ze de

reisman voor het voorgenomen grafjesbezoek in de achtertuin. De reisman blijkt niet nodig. Simon zit haar buiten al op te wachten bij de grafjes. Op haar hurken en met Simon los naast zich denkt Hanneke opnieuw terug aan het verdriet en de pijn die zij bij het overlijden van de hier begraven katten voelde. Staat ze op om naar het volgende grafje te lopen, dan loopt Simon uit zichzelf mee. Dit herhaalt zich tot alle vijf grafjes bezocht zijn. Simon wijkt geen moment van Hanneke's zijde en ondergaat het hele ritueel.

Een paar weken later krijg ik een mail: Simon schreeuwt niet meer en zijn verontrustende gedrag is over. Zagen de twee buurkatten Simon en Danny elkaar eerder nooit staan, nu trekt Simon zich erg op aan Danny. Ook het opzoeken van gevaarlijke situaties lijkt voor Simon verleden tijd te zijn. Negeert de achterdeur richting de snelweg. Gaat voorom en komt uit zichzelf weer thuis. Simon blijft gezellig dicht bij huis en kan met een gerust hart weer buiten worden gelaten. Mogelijk was de impact van het grafjesbezoek zijn ultieme adrenalinekick en is hij nu voor het leven genezen.

Hartverscheurend moederverdriet

Dorinde is een Siamees van acht die al sinds haar intrek in dit huis, een jaar of zes geleden, merkwaardig gedrag vertoont. Ze loopt de hele nacht klaaglijk te miauwen. Overdag sleept ze haar speelgoedbeestjes eerst door het hele huis en daarna laat ze deze in haar waterbak vallen. De vraag is nu: waarom vertoont Dorinde dit gedrag?

Als ik Dorinde roep en vraag of ze met mij wil praten, geeft ze aan dat ze daar echt niet op zit te wachten. Ze loopt daarom bij

me vandaan. Ze laat zich zien als een heel solitaire kat. Het is geen mensenkat. Ik geef het niet meteen op en roep haar nog eens. Ze komt niet vol overgave maar stelt zich erg wantrouwend naar mij op. De kat is atletisch gebouwd en voelt hard aan als je haar aait. Ze heeft een harde kop. Het is geen gezelligheidsdier. Gewoon aaien vindt ze maar niets.

Ik bied haar mijn deken van onvoorwaardelijke liefde aan want daar waar liefde is, kan geen kwaad zijn. Deze liefde wil ze wel. Ze lijkt er krols van te worden, zo lekker vindt ze het. Ze blijft maar terugkomen, ze geniet ervan. Deze kat gaat of is aan het veranderen. Dat weet ik nu zeker.

Dorinde laat mij zien een groot plichtsbesef te hebben: ze wil aan het werk, ze wil iets met haar jachtinstinct doen. Ze wil bijvoorbeeld het huis muis- en spinvrij houden. Ze voelt zich nu zo nutteloos.

Ze vertelt dat ze nog zo graag een nestje had gewild. Ze vindt het daarom heel erg dat ze gecastreerd is. Ze laat mij zien hoe enorm goed ze voor haar kittens zorgde: ik zie een nerveuze moederpoes die haar kittens van hot naar her sleept. (Achteraf hoor ik van haar mens dat het gedrag van Dorinde een regelrechte ramp was voor de fokker. Ze ontfutselde zelfs de andere moederdieren hun kittens en wilde ze zelf grootbrengen. Dat heeft destijds heel wat consternatie teweeggebracht waardoor ze moest worden overgeplaatst naar haar huidige huis.)

Dan vraag ik Dorinde waarom ze 's nachts zo loopt te miauwen en wat dat nou toch is met die speelgoedbeestjes.

Ze laat mij zichzelf zien met iets in haar bek. Ze associeert dat met haar jachtinstinct. Met haar prooi loopt ze dan het huis

door. Ook laat ze mij voelen dat ze haar kittens mist. Terwijl ze dat gevoel op mij overbrengt, miauwt ze klagelijk. Ik interpreteer dat miauwen als het roepen om haar kittens. Ik vertel haar dat ik haar verdriet voel, maar daarbij vertel ik ook dat het bijbehorende gedrag zinloos is; haar kittens zullen haar roepen niet horen. Die zijn veel te ver weg.

Dorinde laat mij zien wat er gebeurde toen haar kittens werden weggehaald. Ik zie een geschrokken moederdier. Een moeder die niet wist dat haar kinderen haar werden ontnomen. Een moeder die geen afscheid heeft kunnen nemen. Daar is ze nog altijd heel erg verdrietig over. Dat wil ze nooit meer meemaken. En daarom heeft ze zich afgesloten voor de mensenwereld. Wil ze niets meer met mensen te maken hebben. Ze kiest nu voor de veilige modus; ze houdt de mensen op grote afstand. Dan kunnen ze haar ook geen verdriet meer doen.

Het gaat mij aan het hart dat de overbezorgde moeder Dorinde destijds geen afscheid heeft kunnen nemen van haar kinders en dat ze hierdoor jarenlang werd verscheurd van verdriet. Ik breng haar daarom na het gesprek in mijn innerlijke werkkamer met hen in contact. Haar kittens zijn goed terechtgekomen. Ze zijn over heel Europa verspreid. Moeder en kinderen nemen alsnog afscheid van elkaar. En dan voelt het goed.

Exact vanaf het moment waarop de consultaanvraag bij mij in huis is – ik heb dan wel even kort op Dorinde ingetuned maar nog niet met haar gesproken – slaat het gedrag van deze kat op miraculeuze wijze om als een blad aan de boom. Dorinde lijkt van de ene op de andere dag een vorm van affectie te tonen; voor het eerst in haar leven loopt ze de woonkamer in en zoekt ze gezelschap! Of

het allemaal niet op kan springt ze vol vertrouwen op een schoot. Haar aversie tegen mensen is zomaar weg, verdwenen... Vanaf dat moment blijft het ook 's nachts muisstil. Haar mensen zijn met stomheid geslagen.

Yins mentale omslag

Yin is een elfjarige poes. Ze is klein, vrolijk, speels en ondernemend, heeft altijd haar staartje in de lucht. Watervlug. Afgelopen zomer ligt ze lekker relaxed te zonnen in het gras van de voortuin waarin zij zich veilig waant. Plotseling springen er twee grote honden over het hek die hebben besloten dat zij ieder de helft willen van deze kat. Wie welke helft krijgt, vechten ze uit met Yin tussen hun kaken.

Yin bloedt heftig. De verwondingen leiden tot een strippenkaart bij de dierenarts waar de volgende weken flink op afgestempeld wordt. Aanvankelijk lijkt het leed beperkt tot acht hechtingen. Klein antibioticakuurtje voor de zekerheid. Maar omdat Yin niet wil eten, wordt haar bloed onderzocht. De uitslag is oké. Met het bloed is niets aan de hand. Maar waarom eet Yin niet? Er volgt een kijkoperatie. Misschien is er inwendig iets beschadigd geraakt. Niets te vinden. Yin blijft weigeren haar voedsel aan te raken. Er blijken toch infecties te zijn, die door het eerste antibioticum niet lijken te zijn aangepakt. In de weken die volgen wordt het ene na het andere ei-grote abces behandeld. Met succes. Medisch gezien is er niets meer dat Yins vermogen om te eten in de weg staat.

Vijf weken verder zijn we als Yins mensen mij ten einde raad vragen met hun kat te gaan praten. Al deze weken werd Yin twee keer per dag gedwangvoederd, louter om haar in leven te houden. Yin mag fysiek inmiddels dan wel weer toppie zijn, psychisch is ze een wrak. Sinds het gruwelijke voorval woont de eens zo vrolijke onbekommerde Yin diep weggekropen onder de kast en achter het logeerbed. Spinnen doet ze niet meer. Contact zoeken al evenmin.

Ik tune in op Yin. Onmiddellijk zie ik twee smerige muilen op me afkomen, de speekseldraden hangen aan de grote gele snijtanden. Ik voel de angst om gevierendeeld te worden, ik voel de fysieke pijn die erbij hoort, ik voel hoe het vertrouwen in dit leven in één klap wordt weggekaapt, alle kleur verdwijnt eruit. Van een heerlijk ontspannen en onbekommerd leventje verword ik tot aangeschoten wild. Zo'n fatale schending van de rechten van de kat... Yin denkt dat het nooit meer goed komt. Als het leven zo broos is en aan zo een zijden draadje hangt, wil ze liever sterven. Zo'n leven wil ze niet. Ze wil vanaf nu niet als prooidier door.

Ik laat Yin voelen dat ik probeer te begrijpen wat zij mij vertelt. Dat ik wat haar is overkomen, verschrikkelijk voor haar vind. Niet alleen voor haar. Ook voor haar mensen. Haar mensen zijn er, net als zij, helemaal stuk van. Ik druk Yin op het hart dat zij echt nog niet gemist kan worden. Daarvoor houden de mensen te veel van haar. Ik vraag Yin om alsjeblieft weer voor het leven te kiezen en de draad weer op te pakken.

Yin lijkt vatbaar voor mijn betoog.

Om er zeker van te zijn dat Yin verder wil met dit leven en wij haar niet onnodig blijven lastigvallen met de dagelijkse martelgang

van het dwangvoeren, vraag ik haar om ons te bewijzen dat zij het leven verkiest boven de dood. Ik beloof haar dat als zij morgen helemaal uit zichzelf één hapje eet, één simpel brokje, dat het dwangvoederen dan onmiddellijk wordt gestopt.

Haar mentale omslag is een feit. Yin vraagt mij haar mensen te vragen of zij haar intensief willen aaien zodat zij de haar vertrouwde handen als bron van heling en liefde kan aanvaarden. Natuurlijk vraag ik dit namens Yin en daarbij geef ik haar mensen de opdracht niet meer aan het incident terug te denken, maar juist aan Yin als het flinke, lieve, ondernemende kattenbeest van weleer. Mijn ervaring is dat dieren na een gesprek vaak erg aanhalig en knuffelig worden. In Yins geval is dat zachtjes uitgedrukt. Ze wordt bijna krols van aanhaligheid. Voor het eerst in pakweg vijf weken na het voorval begint ze de dag na mijn gesprek weer te spinnen. Het is geen aaien meer waar ze om vraagt, het zijn complete lichaamsmassages die een half uur tot drie kwartier moeten worden uitgevoerd. En zelfs dan is Yin snel terug voor meer.

Het bewijs dat Yin voor het leven kiest, wordt ook door haar geleverd. De dag na mijn gesprek met haar loopt ze 's middags de keuken in en eet dat ene beloofde brokje.

Een magisch drankje

Twarro is een paard dat inmiddels het uiterste van zijn mensen heeft gevraagd. Hij woont nu vier jaar bij Petra maar hij heeft haar al die tijd nog geen blik waardig gegund. Hij heeft haar zo vaak gebeten en getrapt en hij heeft onlangs de buurman, die achteloos door Twarro's weiland liep, met een paar gebroken ribben het

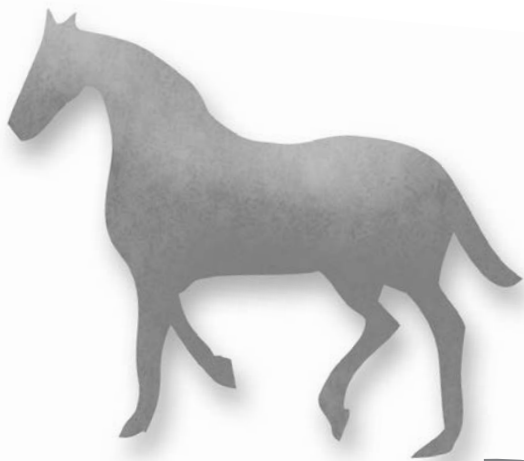
ziekenhuis ingemept. Petra heeft nog geen enkel positief contact kunnen krijgen met haar paard. Voor de liefde die ze gaf, kreeg ze agressie terug. Petra vermoedt dat haar paard niet meer wil leven. Ze denkt erover hem in te laten slapen, maar ze wil eerst Twarro aan het woord laten.

Ik tune in op Twarro. Hij wil niets van mij weten. Hij heeft zich afgesloten voor de buitenwereld en vertrouwt geen mens, geen dier en ook zichzelf niet. Hij plaatst zichzelf in een isolement en helaas biedt dat een kudde-dier nauwelijks overlevingskansen.

‘Twarro, dit moet een verschrikkelijk angstig leven voor je zijn. Een kwetsbaar prooidier dat zich afsluit voor de rest van de wereld... Ik wil je graag helpen, hoe kan ik dat doen?’

Twarro bekijkt me door een gaatje in de muur. Ik mag niet bij hem komen en in zijn huidige gemoedstoestand heb ik daar ook geen enkele behoefte aan. ‘Lieve Twarro, wat is er met je gebeurd, waarom ben je zo? Er zijn weinig mensen die zoveel geduld hebben als Petra.’ Ik zie een vermoeid en bang paard dat de wanhoop nabij is. ‘Wat is er met je aan de hand, lieverd?’

‘Ik ben mijn vertrouwen in de mensen kwijtgeraakt. Ik ben ooit vol vertrouwen in mijn ruiter over een hek gesprongen en tot val gekomen. Plat op mijn gezicht. Daar heb ik een trauma van opgelopen.’

‘Dat is verschrikkelijk. Mogen we je helpen je vertrouwen in de mensen te herwinnen?’

Twarro is van goede wil. Hij wil wel geholpen worden en dat biedt ons perspectieven. Ook kijkt Twarro niet vals uit zijn ogen, de basis van dit paard is gewoon oké.

‘Opzadelen vind je niets. Waarom niet?’

‘Mijn ruggengraat doet zeer met dat zadel erop. Het lijkt wel te schuren. Vijf centimeter achter de schoft zit een wervel niet goed. Laat daar iemand naar kijken. Het geeft een scherpe pijn als daar een zadel op komt te liggen en als daar iemand op gaat zitten. Het is zeer pijnlijk.’

Twarro klaagt ook over hoofdpijn die vermoedelijk wordt veroorzaakt door het gebrek aan demping door de nek vanaf de rug. Zijn voorbenen lijken oké maar hij zet ze houterig neer. Rechtsvoor en rechtsachter is er blijkbaar iets mis met zijn schoeisel. De achterbenen functioneren goed, op de rechter-achterenkel na. De rechterflank lijkt last te hebben van een oude verwonding. De darmen lijken ook niet helemaal goed te functioneren, want zodra ik mijn hand denkbeeldig op Twarro’s buik leg, schiet hij weg van de pijn.

Zijn longen voelen mistig aan. Als hij snelheid moet maken, heeft hij zijn volle longinhoud nodig. Met een ruiter op zijn rug kan hij niet voluit ademen en raakt hij buiten adem. En als hij buiten adem is, kan hij met deze longen niet volop in de vlucht, mocht dat nodig zijn. Gewoon voor het geval hij zou moeten vluchten, gooit hij zijn ruiter er alvast maar vanaf...

De holistisch werkend dierenarts traceert alle aangegeven klachten en behandelt Twarro. Petra neemt Twarro niet langer in zijn eentje mee uit rijden, maar zorgt er telkens voor dat er een ander paard bij is waarop Twarro kan vertrouwen. Een paard dat hem voldoende steun biedt waardoor zijn vluchtreflex op een laag pitje kan komen te staan. Verder geeft ze hem de voorgeschreven mix Bach-bloesems.

Een paar weken na het consult schrijft Petra: 'Ik weet niet wat me overkomt: het is zo mooi. Twarro is fysiek en mentaal zo opgeknapt. Hij komt nu uit zichzelf naar me toe. Wil door mij aangehaald en geknuffeld worden. Zoekt toenadering. Het eerste 30 ml-flesje met Bach-mix is nu leeg. Ik stond er nogal sceptisch tegenover maar nu jubel ik. Doe mij nog maar een emmer!'

Recht op zelfbeschikking

Tobias is een grote Duitse herderreu van 13,5 jaar. Hij is de laatste tijd hard achteruit gegaan. Om over de laatste week maar te zwijgen. Hij valt inmiddels telkens om. Kan niet meer opstaan dan. Het ziet er erg verdrietig uit. En eigenlijk is het niet om aan te zien.

Veel mensen die Tobias kennen, zeggen: 'Joh, je moet die hond een spuitje laten geven. Dit is toch zielig. Dit is mensonterend. Gun het die hond nou om mooi te kunnen sterven. Bij mensen kan dat helaas niet maar bij dieren is dat zo mooi geregeld.'

Op verzoek van zijn mensen praat ik met Tobias.

Tobias is een hond die, zoals hij zelf zegt, altijd het bedrijf heeft gerund. Hij was een geweldige waakhond, hij was het speelkameraadje van de kinderen in de buurt en hij was het

welkomstcomité voor de vrachtwagens die het bedrijf bezochten waar hij zijn hele leven al woonde en werkte.

Tobias had overzicht over het bedrijf, hem hoefde je niets uit te leggen. Hij had dus een heel zelfstandige functie. Toen het bedrijf een paar jaar geleden in andere handen overging, en ook nieuwe bewoners kreeg, bleef Tobias op het bedrijf en verhuisde niet met zijn mens mee. Deze mens heeft zijn hond gelukkig haarfijn aangevoeld, want hij maakte Tobias deel van de koopovereenkomst. Tobias is hem er nog dankbaar voor dat hij op de tuinderij mocht blijven en niet met zijn mens mee hoefde om op een flatje te gaan wonen.

Tobias kijkt terug op een heel fijn leven waarin hij altijd zelfstandig zijn beslissingen kon nemen, waarin hij altijd zijn eigen gang kon gaan, waarin hij werd gewaardeerd om de hond die hij was. Ook met de huidige bedrijfseigenaren en dus zijn huidige mensen heeft hij het enorm getroffen, zo zegt hij.

Op het moment dat ik met Tobias praat, is hij lichamelijk erg slecht. Hij zakt telkens weg, kan dan niet meer opstaan. Ik vraag hem wat hij daarvan vindt. Hij vindt het niet erg. Hij heeft geen pijn. Dit hoort bij het sterfproces. ‘Een voor een zullen mijn lichaamsfuncties uitvallen’, zegt hij. Hij wil het allemaal meemaken.

Ik vraag hem of hij hulp wil bij het sterven.

Hij zegt: ‘Nee, mijn hele leven heb ik zelf bepaald wat ik ging doen, dit sterven wil ik ook in eigen regie hebben. Maar mocht het nou zo zijn dat het onverantwoord of gevaarlijk wordt of dat mijn mensen mijn strompelen niet meer kunnen aanzien, dan leg ik de beslissing in hun handen. Maar, zoals ik al zei, het liefst sterf ik zelf. Het duurt niet zo lang meer.’

Als ik vraag of hij nog een laatste wens heeft, zegt hij: ‘Ik zou nog graag een keer op een kar door de tuinderij worden gereden, het bedrijf waar ik al die jaren met zoveel plezier heb gewerkt. Gewoon kijken hoe alles ervoor staat. Dat zou ik graag willen.’

’s Avonds na mijn gesprek met hun hond leggen zijn mensen Tobias op een kar en rijden ze hem door het hele bedrijf. Ze geven hem alle tijd om afscheid te nemen van deze aardse locatie. Ook leggen ze hem op de berg bladeren waar hij overdag het liefst lag te slapen. Aan het eind van dit warme ritueel rijden ze hem naar de schuur waar zijn slaapplek is voor de nacht.

De volgende dag open ik mijn mail: Tobias is die nacht vredig ingeslapen. Hij wordt begraven op de plaats die hij zelf heeft aangegeven: achteraf op het bedrijfsterrein, op het plekje in het hoge gras, daar waar de grond een beetje ruig is.

Zijn en schijn is twee

Jolie is een teefje van twaalf jaar. Het is een gezellig mengelmoesje van allerlei rassen. Ze is lief en aanhankelijk en woont in een fijn huis waar ze het erg naar haar zin heeft. Het gezin is in harmonie en Jolie is gelukkig. Ze heeft een lang en probleemloos leven achter de rug. Zo wil ze er nog wel een paar.

En dan zomaar, ogenschijnlijk uit het niets, lijkt Jolie een beetje rusteloos te worden. Ze kan haar draai niet meer vinden, begint om zich heen te kijken. Maar er is niets te zien. De rusteloosheid maakt na een poosje plaats voor bangigheid. De televisie begint ze

vanaf nu nauwlettend in de gaten te houden. De bangigheid wordt angst. Na verloop van tijd schiet ze in blinde paniek weg als de televisie maar even kraakt. Als een waar slangenmens weet ze zich dan onder de bank te wurmen. De paniek wordt doodsangst als zij en haar hondenhuisgenootje Klaartje alleen thuis moeten blijven. Jolie begint het hele huis bij elkaar te gillen. Dit ooit zo rustige lieve aanhankelijke hondje lijkt rijp voor een inrichting.

Niemand begrijpt wat er met dit hondje aan de hand is. De deskundigen menen dat Jolie dement aan het worden is. Ze is natuurlijk al oud en ze zal ze allemaal wel niet meer op een rij hebben. Volgens de omgeving is het beter als Jolie een spuitje krijgt. Het is zo zielig om te zien als je naar haar kijkt. Dit kun je een hond niet aandoen. Niet als je werkelijk om je hond geeft.

Als ik word gevraagd met Jolie te gaan praten, is dit hondje een schim van het gelukkige stabiele hondje dat ze een half jaar daarvoor nog was geweest. Jolie verkeert in doodsangst. Het is een zielig hoopje ellende dat ogen heeft zo groot als die van een opgejaagd prooidier. Ze houdt haar hele omgeving nauwlettend in de gaten. Als ik mij aan haar voorstel, is ze niet bang voor mij. Deinst ze niet voor mij terug. Hieruit concludeer ik dat ze niet bang is voor vreemden.

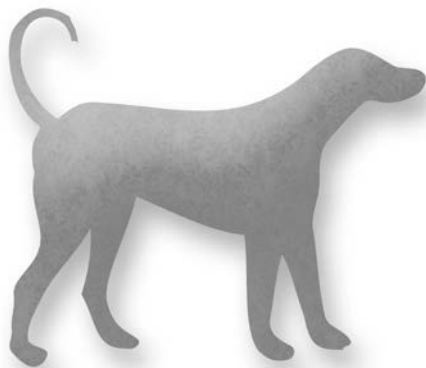
Ik vraag haar wat er aan de hand is en waarom ze zo bang is. Heeft de familie iets verkeerd gedaan? Is ze lichamelijk ziek? Is ze aan het dementeren? Ze vertelt van haar angst. Dat ze daarbij beeft als een rietje. Op dat zelfde moment deinst ze terug, schiet ze weer onder de bank. Ik zie waarvoor dit hondje op de vlucht slaat: er komt een spook voorbij. Dit hondje ziet spoken.

Ik vertel haar dat ik alles heb gezien en dat ik mij haar schrik kan voorstellen. Ik leg haar uit hoe we haar gaan helpen. Ze wordt meteen rustig: gelukkig, ik vind haar niet kierewiet. Als ik mijn gesprek met Jolie met haar mensen kortsluit, vraag ik of de familie vrij recent een dierbare is overleden. Dat blijkt zo te zijn: twee familieleden en een goede vriend. Zijn er mensen bij die vrij plotseling zijn overleden? Ja, dat is vader. Hoe lang geleden is vader overleden? Ruim een half jaar geleden. Wanneer is Jolie dit gedrag gaan vertonen? Bijna een half jaar geleden.

Sinds wanneer kraakt de televisie? Ook sinds die tijd. Jolie's mens begrijpt het probleem: haar plotseling overleden vader zoekt via Jolie contact met zijn dochter. Zij zal hem nu liefdevol naar het licht begeleiden en hem vragen geen contact meer te zoeken via haar hondje.

Vanaf exact dat moment stopt de televisie met kraken en hervindt Jolie haar rust. Zoekt ze als vanzelfsprekend haar mandje weer op. Natuurlijk zit de angst nog in haar systeem en is ze nog wel wat bang en daarom helpen we haar een stukje op de goede weg met Bach-bloesems en een heerlijk aardende essentiële olie. Even het gevoel terugkrijgen van de geborgenheid en warmte van grootmoeders keuken.

En dat spuitje mag – wat Jolie en haar mensen betreft – voorlopig vooral daar blijven waar het is: in de la van de dierenarts.

Busje komt zo...

04.00 uur. Ik zit rechtop in bed. Ik kan niet meer slapen. Om mijn tijd zo efficiënt mogelijk te benutten, sta ik op. Ik ga aan het werk. Vannacht ben ik alleen thuis. Ik woon op De Zomerhof, ons themacentrum dat gesitueerd is in een woonboerderij tussen Enschede en Haaksbergen. Het is hier 's nachts aardedonker en doodstil. Ik loop naar de keuken en zodra ik het licht aandoe, heb ik het gevoel dat ik mij als in een soort etalage bevind: verkeer dat voorbijkomt ziet mij wel maar als ik zelf naar buiten kijk, loer ik in een immens zwart gat. Als je daar verder niet bij nadenkt, is er niets aan de hand. Maar als je dat wel gaat doen, wordt het opeens een heel ander verhaal. Vooral als er dan ook nog rare dingen gebeuren, zo midden in de nacht. Dan ben je opeens niet zo stoer meer. Ik niet, althans.

Goed. Vier uur in de ochtend. In mijn badjas schaar ik mij aan de keukentafel en start de laptop op. Omdat De Zomerhof steeds vaker in het nieuws komt, heb ik de sitebouwer eerder deze week gevraagd een knop 'De Zomerhof in het nieuws' te maken. Sitebezoekers kunnen op deze knop klikken om hier artikelen te lezen en interviews af te luisteren die bij de verschillende radioprogramma's in de archieven zijn opgenomen. Ik klik bij wijze van test de nieuwbakken knop aan en wacht wat er komt. Er gebeurt niets. Ik mail de sitebouwer dat die knop het niet doet en of zij daar nog even naar wil kijken en ga meteen door met het beantwoorden van mijn mail.

Het is doodstil in huis. Doodstil op straat. Doodstil in de tuin. Aardedonker buiten. Dan opeens hoor ik stemmen. Heel zachtjes. Ze zijn meteen weer weg. Gelukkig. Ik heb het me verbeeld. Ik

tik door aan mijn mailtjes en hoor opeens muziek. Heel zachtjes. Radio heb ik hier niet, dus dat kan het niet zijn. Engelenmuziek is het ook niet. Het klinkt gewoon te aards. Maar wel heeeel heeeel zachtjes.

Bah, mijn etalagegevoel groeit. Ik voel mij niet meer op mijn gemak. Ik probeer de muziek te negeren en concentreer mij weer op mijn mailwerk. En opeens hoor ik weer stemmen! Oh nee, dit is het begin van het einde. Dit wil ik niet. Ik begin stemmen te horen in mijn hoofd. Ik probeer ze uit te zetten maar het lukt niet. Hier heb ik helemaal geen zin in. Na een half uur mail ik mijn vriendin die natuurlijk net als ieder ander normaal mens gewoon ligt te slapen. Ik citeer letterlijk: 'Getverderrie, ik hoor muziek in mijn hoofd en ik hoor mensen praten. In mijn hoofd.'

Ik maak mij zorgen. Dit vind ik echt niet leuk. Ik sta op en loop naar de gang. Meteen zijn de stemmen weg. Gelukkig. Daar ben ik vanaf. Dan loop ik terug naar de laptop en hervat mijn werk. Stemmen!

Als ik wegloop zijn de stemmen wederom meteen weer weg. Ze zijn dus plaatsgebonden. Conclusie: ik zit op de verkeerde plek in de keuken.

Terug naar de stoel waarop ik ze wel hoor. Stemmen. Ik buig naar links. Geen stemmen. Ik buig naar rechts. Geen stemmen. Ik buig voorover. Wel stemmen! Ik buig dieper voorover. De stemmen klinken harder in mijn hoofd... in mijn hooooofd? ... in mijn hooooofd?!

En dan valt het kwartje. Ik schiet in een lachstuip waar ik het volgende kwartier niet meer uitkom. Half vijf 's ochtends. In tranen in mijn eentje onder tafel. Als ik bijkom, zet ik het geluid van mijn laptop harder en ik hoor mijn eigen stem steeds luider

uit de luidspreker komen. Het interview van vorige week! Die knop deed het dus wel, maar Miep Ongeduld had geen tijd om te wachten tot haar laptop het interview in de buffer had opgeslagen.

Gelukkig heeft niemand mij gezien en weet niemand wat ik hier midden in de nacht zit uit te spoken. Ik ben natuurlijk al die mafkees uit het westen die met dieren praat. Ze zouden me nu helemaal zo laten ophalen met het busje.

Hondse streken

Linda is een jachthond van zes jaar. Toen zij als pup, de mooiste uit het nest, aan het buitenland werd verkocht, was dat eigenlijk met pijn in het hart. Het liefst had de fokker Linda zelf gehouden. Deze hond zat in een prachtige bloedlijn. Een lijn waarmee hoog gescoord kon worden. Omstandigheden dwongen de fokker ertoe deze toekomstige kampioen als pup te verkopen.

Twee maanden geleden is Linda totaal verknipt weer bij de fokker ingeleverd. Na jaren van een consequent foute opvoeding dreigt, snauwt en gromt ze naar haar dierlijke en menselijke leefgenoten. Het gedrag van de hond vormt een groot probleem.

Omdat de fokker weet dat er niets mis is met het karakter van Linda, wil hij alsnog een nestje van haar. Haar gedrag is immers louter ontstaan uit verkeerde omgang met de hond. Dit teefje is inmiddels zes, dus vanwege haar leeftijd zal dit het enige nestje zijn dat zij ooit zal werpen. De fokker verzoekt mij een aantal vragen aan Linda te stellen, onder andere of zij het leuk vindt om een nestje te krijgen.

Ik tune in op Linda. Ze moet helemaal niets van me weten. Ze heeft geen enkel vertrouwen in welk mens dan ook. Ook niet in mij. Ze snauwt en gromt en doet erg lelijk.

Ik bied haar mijn bron van onvoorwaardelijke liefde aan. Dat onvoorwaardelijke is een makkie voor mij, ik zit hier tenslotte op een veilige afstand van twintig kilometer bij haar vandaan. Haar kaken zullen mij niet raken, haar felle ogen en haar uitvallen zullen mij niet imponeren. Ik houd onvoorwaardelijk van haar, hoe lelijk ze ook doet. Ik vertel haar dat ik haar wil helpen. Daarbij is de fokker zo blij dat ze weer terug is. Hij wil zo graag een nestje van haar. Linda vertelt mij dat ze erg bang is dat ze ook hier weer weg moet. Ze begrijpt het niet. Ze heeft toch zo goed geluisterd? Ze heeft toch precies gedaan wat ze heeft geleerd bij haar vorige mens? Ze is er boos over en verdrietig van. Ze heeft er een enorm minderwaardigheidscomplex aan overgehouden.

Ik vertel de fokker van Linda's angst. Hij vraagt mij Linda op het hart te drukken dat zij *nooit* meer weg hoeft. Dat die fout één keer is gemaakt. Ik breng dit Linda over. Toch lijkt het niet binnen te komen. Ze lijkt het niet te geloven. Linda geeft aan dat ze wel een nestje wil maar op voorwaarde dat ze een pupje mag houden. Het tweede pupje wil ze. Dat zal een teefje zijn. De fokker gaat akkoord.

Een week later spreek ik Linda weer. Ze vertelt dat ze twee dagen geleden is gedekt en dat ze drachtig is van zeven pups: drie jongens en vier meisjes. Negen weken later ligt de hele familie voor de werpkist te turven, en inderdaad werpt Linda drie reutjes en vier teefjes. Het tweede pupje blijkt een teefje.

Het feit dat Linda mij vertelde dat zij deze worp ging doen, daarvan kijk ik niet op. Wel vind ik het mateloos interessant dat

zij blijkbaar exact wist wat zich in haar lichaam afspeelde. De bevruchting bevond zich nog op het niveau van celdeling toen Linda mij al kon vertellen hoeveel pups ze zou krijgen en van welk geslacht haar nakomelingen waren. Wonderlijk. Of zou ze inspraak hebben gehad?

Als ik een paar weken later Linda en haar kinderen persoonlijk ga bewonderen, is Linda mét nestje nog wantrouwiger en agressiever dan zonder. Ik vraag de fokker welk pupje Linda heeft uitgekozen, welk pupje ze nou precies zelf wilde houden. De fokker wijst mij het pupje aan maar zegt meteen dat er geen enkel pupje wordt aangehouden. *We hebben genoeg honden in huis.* Daarbij vertelt hij dat Linda, als het aan hem ligt, snel weg is hier. *Die hond spoort niet, dat wordt nooit meer wat. Daar hebben we geen plaats voor.*

Ik weet niet wat ik hoor. Dit gaat door merg en been. Totaal ontgoocheld druipt ik af. Richting Linda voel ik mij een verrader. Ik was degene die haar op het hart drukte dat ze nooit meer weg hoefde. Ik was degene die zij in vertrouwen nam en aan wie zij vertelde welk pupje ze zelf wilde houden. Wat heb ik ons laten misbruiken! Ik ben zo van slag van de situatie dat ik nachten niet kan slapen. Dierentolk een geweldig beroep? Geef mijn portie maar aan Fikkie. Nu even niet.

Vakantievoorbereiding

Lettie en haar partner gaan op vakantie in Nederland. Zij hebben vier katten. Twee ervan nemen ze mee naar de vakantieboerderij die zij hebben gehuurd. Dit zijn huiskatten, komen nooit buiten.

De twee andere, Wilo en Kia, laten ze thuis. Deze katten gaan graag dagelijks een half uurtje naar buiten. Op de vakantielocatie kan dit niet en in het belang van deze twee kattenvriendjes laten Lettie en haar partner ze goed en liefdevol verzorgd achter op hun vertrouwde stekje thuis. Blijven ze ook tijdens de vakantie lekker dagelijks eventjes naar buiten kunnen. Hier is over nagedacht.

Zodra het echtpaar zich na een paar dagen op het platteland helemaal in vakantiesferen bevindt, komt er een verontrustend telefoontje van de verzorgster van de twee thuisgebleven katten: Kia is over de schutting geklommen en is niet teruggekomen. Kia is een gesteriliseerde poes van een jaar of vier, vijf. Ze woont sinds een jaar bij de familie en was daarvoor een zwervkat. In het afgelopen jaar is er veel met haar gedokterd. Hierdoor is een bijzondere band ontstaan en is Kia uitgegroeid tot een echte huiskat. Drie dagen na Kia's vermissing belt Lettie mij met het verzoek Kia te vragen waar ze is.

Ik luister naar Kia. Ik vraag haar waarom ze is weggegaan. Ze vertelt mij dat de familie zonder haar is vertrokken. Twee van de katten hebben ze meegenomen, maar Wilo en zij werden achtergelaten. Kia beschouwde dit als een hint: wij gaan weg, zij moest nu ook maar gaan. Bij haar vorige huis was het ook zo gegaan. Kia is niet boos of zo. Zo schijnt dat nu eenmaal bij de mensen te gaan. Ze heeft de hint begrepen en daarom is ze weggegaan. Ze is er wel onrustig door, maar ja, wat wil je, ze is niet in haar vertrouwde omgeving.

Ik leg Kia uit dat deze hele gang van zaken op een misverstand moet berusten. Ik vertel haar waarom zij en Wilo niet mee gingen naar de boerderij. Ik vertel haar dat Lettie en haar partner over een paar dagen weer thuiskomen en dat zij haar en Wilo dan weer in

hun armen willen kunnen sluiten. Dat Lettie haar uit liefde voor hen heeft thuisgelaten.

Als Kia deze versie van het verhaal hoort, lijkt ze zich wel te schamen. Hoe heeft ze zo kunnen denken? Ik vertel haar dat de mensen over een paar dagen thuiskomen. Ze verzekert mij dat zij voor die tijd weer thuis zal zijn. Ze laat mij een hereniging zien, ze komt thuis in een warm nest.

Ik rond het gesprek met Kia af, sluit het kort met Lettie en vertel haar dat we nu moeten afwachten, kijken of Kia haar toezegging nakomt. De volgende dag belt Lettie mij. De buurman had haar net gebeld: ‘Jouw Kia zit bij mij onder de bank. Wat moet ik nu?’

Wat kun je zelf doen om je dier op je vakantievertrek voor te bereiden? Neem je dier bij je en vraag zijn of haar aandacht. Hardop vertel je je dier wat er gaat gebeuren. Je ziet het eigenlijk ook al voor je: er komt veel bedrijvigheid in huis, mensen lopen druk langs elkaar heen, doen spullen in koffers, gaan weg en komen weer terug met de laatste inkopen, het gezin lijkt uit zijn doen, de kinderen zijn extra levendig, dan gaan alle spullen in de auto, de deur slaat dicht en het is opeens stil in huis. In vergelijking tot alle drukte daarvoor wel heel erg stil. Dit hele filmpje speel je af in het bijzijn van je dier. Vertel het dier vervolgens waarom het niet mee mag: jij blijft hier omdat het veel te warm is in het land waar wij naartoe gaan. Of: omdat in het land waar wij naartoe gaan enge dierenziektes heersen. Of: omdat je daarvoor veel te lang in die warme snikhete auto moet zitten en dat willen we je niet aandoen. Vertel je dier dat je weer terugkomt: verheug je nu alvast op de hereniging. Speel ook dat filmpje in gedachten af. Neem deze tijd voor je dier en je zult zien dat je dier tijdens je

vakantievoorbereidingen veel rustiger is dan voorgaande jaren dat je op vakantie ging. Je hebt je dier namelijk laten delen in wat in huis leeft. Van leefgenoot maak je het deelgenoot.

Ik wens iedereen een fijne onbezorgde vakantie. De dierlijke achterblijvers wens ik de rust en het vertrouwen dat je weer behouden thuiskomt.

Aquajoggen met Olivia

Het is prachtig weer. De zon blinkt aan de hemel. Koel briesje. Tijd voor een lekker wandelingetje met Olivia. Ik vraag haar of ze daar zin in heeft. Ze zegt 'Iiiiiiaaaa' en bedoelt dus 'ja'.

Ik trek mijn wandelschoenen aan, rits mijn pijpen van mijn lange broek, zet mijn zonnebril op, vraag of Olivia wat spullen van mij wil dragen, stop deze in haar felgekleurde vrolijke Mexicaans ogende rugtas, doe haar een halstertje om en klik

er een touwtje aan. Natuurlijk wil opeens het hele spul ook mee. De andere zeven ezels dus. Het is daarom even dringen, handig manoeuvreren en dan snel en gewiekst het hek sluiten, want zeven losgeslagen ezels op de openbare weg werkt vooral op de lachspieren van de toeschouwer. Zo, we kunnen op pad. Ik heb er zin in. De pahahaden op ... ♪♪♪ de lahanen in... ♪♪♪

We wandelen het dorp uit. Een brede witte dwarsstreep op de weg moet met een grote sprong worden genomen. Stel je voor dat zo'n streep je aanvalt.

Verder is Olivia dol op oprijlanen en boerenerven. Ze loopt er graag een paar meter op. Even de boel bekijken, soms wat uitgebreider en dan weer verder. Soms zie je mensen kijken: zoho, die is nieuwsgierig... doelend op mij dan.

Olivia is een ezeltje dat graag in de verte kijkt en dat heel alert is. Als eerste ziet zij bijvoorbeeld de horde joggers in felgekleurde hesjes op honderden meters afstand naderen. Ze staat stil en kijkt ernaar om met beide ogen in te schatten hoe ver dit 'gevaar' nog van haar verwijderd is. Ze staat dan doodstil en is niet meer in beweging te krijgen. Als onderdeel van deze tweepersoonskudde signaleert zij voor mij. En ik signaleer haar gedrag waarop ik dan weer actie kan ondernemen. Op zo'n moment ga ik voor haar staan, kijk in de richting van het 'gevaar' en leg haar uit wat ik waarneem en dat het wat mij betreft geen bedreigende situatie is.

Dat is voldoende om haar weer verder te laten wandelen. Niets trekken of duwen. Gewoon signaleren, inleven en anticiperen.

Vandaag lopen we een rondje dat Olivia nog niet kent. We zijn ongeveer drie kwartier onderweg als zich dikke stapelwolken

vormen en het zachtjes begint te regenen. Als ezels ergens een grote hekel aan hebben, dan is dat aan nattigheid. Ik kijk daarom of ik het tempo wat kan opvoeren zodat we het rondje sneller afmaken en over tien minuten weer bij de stal kunnen zijn. Olivia redeneert anders. Als we het tempo al zouden gaan opvoeren, dan is er maar één optie: terug over de bekende weg. Olivia wil dus rechtsomkeert maken. Het traject van drie kwartier teruglopen naar de stal.

Ik leg haar uit dat als we het rondje afmaken, het nog maar tien minuten is en dat we dan voor de ergste bui weer thuis zijn. Ze wil er niet van weten. Daar sta ik dan in discussie met Olivia. In the middle of nowhere in de stromende regen. Het water komt inmiddels met bakken uit de lucht. Geen schuilboom of bushokje te bekennen. Wat ik doe, moet ik weten, maar zij geeft aan niet verder te willen lopen. Ik doe nog een paar pogingen haar op andere gedachten te brengen maar na tien minuten sta ik er als een doorweekte schlemiel met korte broek en zonnebril naast. Niets trekken of duwen. Gewoon lijdzaam ondergaan.

Uiteindelijk laat ik mijn koppigheid los en geef ik toe aan Olivia's wens. Ik wandel samen met haar in drie kwartier terug naar de stal. Zomp, flatsj, zomp. Fijn, die waterdichte bergschoenen. Het hemelwater stroomt langs mijn sokken zo naar binnen. En mijn schoenen laten geen water door. Niet naar buiten dan. Heet dit nou aquajoggen? Mijn kleren plakken als een pak vacuümverpakte koffie aan mijn lijf. Mijn haar zit coupe Playmobil.

Ik vraag Olivia of ze ook maar een ietsiepietsie medelijden met me heeft. Ze zegt 'Iiiiaaaa'. Maar waarom voelt het dan als een giegelig 'nee'?

Het piepende-hondjes-matje

Je kunt nog zo'n goed contact hebben met je dier, zo ontzettend blij zijn met elkaar, het zo fijn hebben samen, en toch... kun je in een situatie groeien waarbij je op een bepaald moment denkt: ik wilde dat ik je achter het behang kon plakken, al was het maar voor heeeel eventjes.

Bij ons thuis is het moment dat de welbekende emmer behangsnut wordt aangemaakt, de periode na ons eten. Ongewild en zeker onbewust hebben wij van ons allerliefste Duitse herdershonden-meisje Easy een piepmachine gemaakt.

Easy is een hondje waarmee we kunnen lezen en schrijven. Ze leert razendsnel. Zo weet ze inmiddels dat als je piept, en dit maar hardnekkig genoeg volhoudt, je uiteindelijk als beloning je bak krijgt. Nu hoor ik meteen mensen denken: als je niet wilt dat ze

piept, dan geef je haar haar bak toch eerder? Onze Easy is opgevoed volgens de liefdevolle roedelregels van Jan Fennel, de vrouw die naar honden luistert. Een van deze regels is dat de roedelleider als eerste eet en dat het volk de restjes krijgt. Easy is dus het 'volk' met dien verstande dat zij niet echt onze restjes krijgt, want dat zou immers impliceren dat wij dagelijks aan de hondenbrokken zaten. Easy eet dus als laatste van de roedel.

Op verschillende manieren hebben wij geprobeerd Easy het piepen af te leren: negeren tot je een ons weegt, plaatjes zenden, telepathisch contact met haar zoeken, boos kijken met ernstig gefronste wenkbrauwen, dwingend kijken, bovenlip optrekken, grommen. Niets werkte.

Een paar weken geleden begon ons meisje zoals gebruikelijk onrustig te piepen na het eten, het gedrag dat er onbewust zo zorgvuldig door ons was ingetraind. Ik kreeg opeens een ingeving: ik vroeg Easy om even mee te lopen naar de mat van de voordeur. Ik haalde haar hiermee uit de roedel die nog rond de keukentafel zat. Ik vertelde haar: 'Easje, dit is het piepende-hondjes-matje. Vanaf vandaag liggen op deze plek de piepende hondjes.'

Nadat ik dit zo had uitgelegd, liepen we samen terug naar de keuken. Zoals gebruikelijk begon Easy te piepen. Ik waarschuwde haar ervoor dat ik haar, als ze bleef piepen, naar het piepende-hondjes-matje zou brengen. Deze waarschuwing had geen effect. Het piepen hield aan. Vervolgens vroeg ik haar om mee te komen naar de deurmat en daar legde ik haar 'af': 'Easje, je bent zes jaar. Omdat je hebt gepiept, moet jij nu zes minuten hier blijven. Over zes minuten haal ik je op.'

Zes minuten later was ik er om haar op te halen. Ik vertelde haar waarom ze op het piepende-hondjes-matje had gelegen en dat

ze nu weer bij de roedel mocht komen. Vervolgens gaf ik haar een knuffel en samen liepen we terug naar de keuken waar iedereen nog aan tafel zat. Easy was stil. Dertig seconden later begon ze te piepen. Ik waarschuwde haar: 'Easje, als je blijft piepen, ga je terug naar het piepende-hondjes-matje.' Ze bleef piepen en ik bracht haar terug en vertelde haar waarom ik dat deed. Zes minuten later haalde ik haar weer op en knuffelde ik haar uitbundig.

Na hereniging met de roedel in de keuken bleef het stil. Het piepen was over.

Ik wist niet wat ik meemaakte. Al zes jaar een hond in huis die je op een bepaald uur van de dag op je zenuwen werkt... al zes jaar tijdens en na het eten onrustig gepiep dat je probeert (!) te negeren. De ene keer lukt dat beter. Tuurlijk lag de fout in oorsprong bij ons, tuurlijk was het niet haar schuld dat ze zich zo gedroeg, maar dit gedrag leek er zo ingesleten te zitten. Met geen mogelijkheid was het ons eerder gelukt dit piep-tij te keren. Tot vandaag dus: het was stil.

De volgende dag kregen we bezoek. Voor een hond is dit een compleet andere situatie. Tijdens het eten al begon Easy als vanouds onrustig te piepen. Ik waarschuwde haar: 'Easje, als je weer gaat piepen, ga je zes minuten naar het piepende-hondjes-matje.'

Onmiddellijk was ze stil. En tot op de dag van vandaag is ze dat. In alle rust wacht ze geluidloos tot het haar beurt is om te eten. In alle rust en muisstil.

Het alfakwartje

Na haar loopsheid lijkt ons Duitse herdershondenmeisje Easy steeds vaker last van jeuk te hebben. Wij gooien dat doorgaans op opspelende hormonen. Na een tijdje gaat die jeuk vanzelf over. Maar de laatste keer was het anders. Toen was de jeuk heftiger. Het arme dier had een dagtaak aan het zichzelf krabben. Je werd al moe als je ernaar keek. Als je zag hoe ze zich in elk onmogelijk standje manoeuvreerde om die jeuk weg te krabben... Deze keer nam het wel erg ernstige vormen aan. Onze strijd tegen haar jeuk begonnen we allereerst met een giftig anti-vlooienmiddel. Resultaat: geen springertjes maar ook geen verlichting. We probeerden vervolgens met de Bach-bloesemremedies haar klachten te verhelpen. Stress is vaak de oorzaak van huidklachten, dus zetten we Crab en Holly in. Bach sloeg niet aan. We gebruikten de essentiële olie Marjolein en smeerden daarmee dagelijks telkens even haar buikje in. Het hielp

niet. We stapten over op een reinigingskuur van Groene Leem en Jeneverbes. Geen resultaat. Easy schurkte zich inmiddels tot ze er bij neerviel. Haar achterhand was zo'n beetje kaal. Ze zat onder de korsten en haar aaïen voelde bijna vies aan.

Even wist ik het niet meer. Hoe konden we ons hondje helpen?

In december volgde Nienke, die dieren op afstand healt, onze cursus *Communiceren met Dieren*. Ik vroeg haar Easy mee te nemen in haar healingen. Tijdens een sessie vertelde Easy aan Nienke dat ze iedere keer na haar loopsheid een groeiend leeg en teleurgesteld gevoel had: 'Bah, weer niets, weer leeg.' Diezelfde week liet Easy mij weten hoe haar jeuk aanvoelde: ik hoorde bijna het knisperende geluid van haar huid en ik begreep heel goed dat je daarvan moest krabben. Ik vroeg Easy hoe we haar konden helpen. In een flits schoot 'olijfolie' door mijn hoofd. Het antwoord van Easy dus. De volgende ochtend gaven we haar deze olie op een paar brokjes. Eerst likte ze de olie helemaal op en pas daarna at ze de brokjes. 's Middags was de jeuk direct al wat minder. Die was dus raak. Eindelijk iets dat aansloeg. Maar nog was dit symptoombestrijding. De oorzaak van de jeuk was hiermee niet weggehaald.

Uit hetgeen Easy aan Nienke had verteld, werd mij duidelijk dat ik persoonlijk de oorzaak moest zijn van Easy's teleurstelling. Zou Easy lid zijn geweest van een in het wild levende roedel, dan zou alleen de alfateef recht hebben gehad op voortplanting. Maar de alfateef van Easy's roedel... dat ben ik. Er moest dus in onze gezagsverhouding iets scheef zijn gegroeid waardoor Easy steeds meer hoop had gekregen op een nestje. Ik moest in mijn leiderschap naar haar toe niet helemaal duidelijk zijn geweest.

Ik durf te stellen dat vijfennegentig procent van de honden in Nederland wel een baas heeft maar geen leider en eigenlijk was ik er heilig van overtuigd dat Easy tot die uitverkoren vijf procent behoorde. Zij kan immers gewoon los als ze loops is en laat het wel uit haar hoofd om zich te laten dekken als ik in de buurt ben. En toch had ik bepaalde signalen blijkbaar niet opgevangen. Dat kan natuurlijk ook niet altijd; ik ben immers geen hond.

Nadat dit alfakwartje bij mij was gevallen, heb ik Easy hierover duidelijkheid gegeven. Ik heb haar verteld dat ik als enige van onze roedel het voortplantingsrecht heb. Dat ik in mijn hart weet dat zij een geweldige moeder zou zijn maar dat er voor haar in dit leven echt geen nestje in zit. Dat ze echt nergens op hoeft te hopen. In elk geval niet zolang ik de leider ben van onze roedel.

De volgende ochtend in het bos lijkt Easy extra blij en opgelucht. Ze heeft weer een uitgesproken leider boven zich. Iemand die haar de structuur biedt waaraan zij zo'n behoefte heeft. Geen hoop meer op een nestje maar wel de geborgenheid van het leven binnen een roedel waar de regels duidelijk, helder en voor één uitleg vatbaar zijn.

Easy's jeuk is sinds de olijfolie, de healing en ons gesprek snel afgenomen en is na maanden van schurken, krabben, knabbelen en bijten, binnen een week verdwenen. Haar vacht is weer voller en voller geworden en ons meisje zit inmiddels gelukkig weer goed in haar vacht.

Hartbewaking

Sjors is door en door getraind als waak- en verdedigingshond. Ze is hard en scherp. Ongewenste bezoekers houdt deze dobermann-pincher met haar spierwitte

scherpe tanden op grote afstand. Voor haar werk heeft ze een terrein van ongeveer een hectare ter beschikking. Op de autosloop waar ze werkt, heewaakt ze 's nachts het terrein voor haar mensen... pas op voor de hond...

Sjors voert haar werk met hart en ziel uit. Ze lust u rauw.

Sjors is nu een jaar of vier. Ze lijkt meer te slapen dan normaal. Soms ziet ze er ronduit moe uit. Vier jaar is toch niet oud voor zo'n hond? Als Jan het terrein na werktijd afsluit en Sjors voor haar werk achterlaat, lijkt Sjors bovendien steeds vaker onrustig te worden. Jan heeft soms zelfs moeite om het hek achter zich te sluiten omdat Sjors telkens mee wil en piepend achter hem aangaat. Het lijkt wel of ze niet meer alleen wil achterblijven. Jan begrijpt er niets van. Dit is nieuw gedrag voor zijn anders zo zelfstandige hond. Een doorgewinterde waak- en verdedigingshond met verlatingsangst. Kan dat?

Ik ga met Sjors in gesprek om dit te achterhalen. Sjors laat me zien hoe goed en hoe graag ze haar werk doet. Ook laat ze me voelen hoe zwaar het soms is voor haar. Dat haar lijf er dan veel moeite mee heeft en dat ze op die momenten niet vooruit is te branden. Ze wil wel, maar haar lijf wil niet. Zelf voel ik me

loodzwaar worden en mijn ogen vallen dicht. Tijdens het gesprek met Sjors val ik zelfs in slaap. Als ik weer wakker word, haal ik het beeld voor me van Jan die Sjors alleen achterlaat voor haar werk op de sloop. Ik zie het filmpje draaien. Sjors wordt hyper en raakt in paniek. Ze wil met Jan mee!

Ik besluit een bodyscan te doen. Na de verschillende lichaams-onderdelen te hebben bekeken, blijft mijn aandacht hangen bij het hart: dat hart is niet in orde. Er zit een ‘flubbertje’ aan. Wat het precies is, kan ik niet zeggen maar er zit iets aan dat daar niet hoort. Een flubbertje dus. Geen idee wat het precies is maar dat het hart niet in orde is, is voor mij zo klaar als een klontje. Ik vraag Sjors of ik dit goed zie. ‘Ja’, zegt ze. ‘Ik ben zo bang dat er iets met mijn hart gebeurt als ik helemaal alleen ben. Daarom wil ik graag in de buurt van Jan blijven. Wil je aan Jan vragen of hij alsjeblieft mijn hart wil laten onderzoeken?’

De volgende dag zitten Jan en Sjors bij de dierenarts. Met zijn hond op de behandeltafel vertelt Jan dat Sjors steeds vermoeider oogt en dat het lijkt of zij steeds meer last krijgt van verlatingsangst. Dat Jan de poort nog niet uit is of dat Sjors al in paniek raakt. De dierenarts onderzoekt Sjors en kan niets vinden. Hij wil valium voorschrijven zodat Sjors rustig blijft als Jan weggaat. Jan gaat hier niet mee akkoord. Hij wordt er bijna boos om. Wat is dit nou voor oplossing van likmevestje? En bovendien: van valium wordt ze toch slaperig en suf? En hoe kan ze dan haar werk goed doen?

De dierenarts lijkt helaas niet open te staan voor flauwekul als dat dieren zouden kunnen praten. Jan vertelt daarom niet dat hij bij een dierentolk is geweest maar brengt het anders: ‘Er zit een hartkwaal in de bloedlijn. Dat weten we pas sinds kort. Haar broertje

heeft het ook aan zijn hart.' Jan stelt voorzichtig een hartfoto voor. De dierenarts is hier wel vatbaar voor maar de foto wijst niets uit. Toch vertrouwt Jan het niet. Zijn hond heeft dit niet voor niets aan mij laten zien. Hij vraagt daarom een second opinion bij een andere kliniek. Daar is het meteen raak: hartkwaal. Het betreft een hartprobleem dat gemakkelijk met medicijnen te verhelpen is.

En zo geschiedt. Sjors gaat aan de medicijnen tegen haar hartkwaal. De verlatingsangst verdwijnt en Sjors bewaakt haar terrein inmiddels weer met hart en ziel. Wakker en alert.

Megagoed

Acht jaar geleden is Mega overleden. De zeven jaar daarvoor waren een regelrechte ramp voor Marianne. Ze had haar handen vol aan haar hond. Mega was een enorme Duitse herderreu die zo dominant was dat hij permanent een loopje nam met Marianne. Elke willekeurige man met zware stem kon lezen en schrijven met deze hond, maar Marianne van het vrouwelijke geslacht bracht hij tot wanhoop. Als Mega op een dag overlijdt, is Marianne eigenlijk blij dat ze van hem af is. Eindelijk rust in de tent. Ze ervaart het als een opluchting. Hij heeft het haar immers wel erg moeilijk gemaakt om van hem te blijven houden. Maar toch blijft dat schuldgevoel knagen. Wat heeft ze verkeerd gedaan? Waarom sloeg geen enkele cursusmethode aan? Niet met de zachte hand, niet met de harde hand? Zeven jaar lang een dagelijks gevecht om het leiderschap, dat zij bij voorbaat leek te hebben verloren. Wat was hier aan de hand? Wat speelde hier? Zelfs acht jaar na zijn overlijden blijft Marianne met die vraag rondlopen. Totdat zij zich

inschrijft voor onze workshop mens-dieropstellingen. Daar wordt binnen een half uur duidelijk wat zij van Mega heeft mogen leren.

De opstelling wordt gemaakt met Marianne, die in haar eigen energie blijft staan, en met een medewerkshopper, die in de energie van Mega gaat staan.

Beide zijn nog niet opgesteld of Mega wil meteen bij Marianne op schoot springen. Ze staat te zwabberen op haar benen. Zij wil hem niet dicht in haar buurt en is nog steeds boos op hem. Hij die haar zeven jaar lang het leven zo zuur heeft gemaakt. Hoe vaak is ze niet als buikschuiver achter deze hond aangesleurd. De burens moeten er nog om lachen als ze zich herinneren hoe de hond er telkens met haar vandoor ging. Liefdevolle benadering werkte niet, harde aanpak werkte niet... Marianne kreeg geen contact met de hond. Tijdens de opstelling blijkt dat de hond telkens over haar grenzen gaat. Het is een enorme macho en hij voelt zich groot en sterk. Sterker nog dan Marianne. Wat voelt deze hond zich superieur! Als je hem vraagt wie de leider is, hoeven daar nog geen twee woorden aan te worden gewijd: Hij. Hij met een hoofdletter! Geeft zij het topje van haar vinger, dan pakt hij haar twee armen erbij. Telkens wil hij met grote stappen bij haar zijn en daarmee overrult hij haar gevoelens en overschrijdt hij haar grenzen. Als Marianne tijdens de opstelling zegt: 'Dit is mijn grens. Tot hier en niet verder!', dan moet hij er smakelijk om lachen. Hier heeft hij echt geen boodschap aan.

Pas als wij aan Marianne de opdracht geven nog duidelijker haar grenzen te stellen, dus met kracht en vuur in haar ogen eens goed en echt boos te worden, neemt Mega haar serieus. Dan begrijpt hij dat het menens is en doet hij met ontzag een stapje terug. Marianne's probleem is dus grensbewaking.

Op de vraag van de opstellingsleider of Marianne ooit getrouwd is geweest, antwoordt zij bevestigend. Onze volgende vraag is of haar ex-partner over haar grenzen is gegaan. Marianne beaamt dat. Met alcoholmisbruik en lichamelijke en geestelijke mishandeling was Marianne na een paar jaar huwelijk verworpen tot een zombie. Een paar jaar na de scheiding kwam Mega op haar pad.

Hoewel Marianne dat destijds zeker niet zo heeft ervaren en Mega als een megalastpost zag, is Mega's doel in haar leven geweest het daadkrachtig grenzen leren stellen.

Marianne begrijpt nu dat Mega zijn rol als lastpost uitzonderlijk goed heeft vervuld. Ze kan hem nu eindelijk bedanken voor alle ellende die hij haar heeft bezorgd. Hij heeft zo zijn best gedaan om haar te laten groeien en dat is hem ontzettend goed gelukt. Recht vanuit haar hart kan ze nu zeggen: 'Dank je, lieve Mega. Het heeft je een waanzinnige hoeveelheid energie gekost en je hebt daar hard voor moeten werken, je hebt daar al je inventiviteit voor moeten aanwenden, maar uiteindelijk en jaren later heb ik het dan toch begrepen. Je hebt het megagoed gedaan! Dank je.'

Mensenjong

Ik kijk naar de foto met daarop het dier waarop ik straks ga intunen. Ik zie kleine oortjes, grote ogen en een groot rond hoofd. Alleen bovenop een plukje haar. Verder is dit exemplaar kaal, roze huid, geen veren, bijna tandloos. Staartloos. Het exemplaar op de foto ziet er onbeholpen en kwetsbaar uit. Het betreft een mensenjong.

Geïnspireerd door babyfluisteraar Derek Ogilvie besluit ik een poging te wagen om met een jong menskind te praten. Wat meneer Ogilvie kan, moet ik ook kunnen. Ik ga het dus proberen.

Probleem met Mark van zes maanden is namelijk dat hij ontroostbaar begint te huilen zodra hij in zijn bedje wordt gelegd. Telkens weer moeten Arianne en Dirk de hele riedel aan mogelijkheden af om te onderzoeken wat er aan de hand kan zijn: heeft hij een vieze luier? Heeft hij honger? Of dorst? Of een knellende luier? Vervelend zittende kleertjes? Is hij zijn speen kwijt? Heeft-ie misschien krampjes? Is hij misselijk? Is hij over zijn slaap heen? Heeft-ie wel slaap? Staat de muziek te hard? Staat de muziek te zacht? Is de kruik te heet? Lekt de kruik? Is het te donker in de kamer? Is het te licht in de kamer? Heeft-ie inmiddels nu dan wel een vieze luier?

Een bijna continu huilend kind zodra het zijn bedje ziet... het is om gek van te worden.

Maar wat is er aan de hand dan? Waarom wil Mark niet in zijn bedje slapen en hoe komt het dat hij in zijn buggy wel meteen in slaap valt en dan ook doorslaapt?

Als ik mij op afstand op diep niveau op Mark concentreer, blijkt dat hij graag met mij wil praten. Hij legt mij uit hoe zijn kamer eruit ziet. Waar zijn bedje staat. Wat de kleur van zijn bedje is. Wat de kleur van zijn kamer is. Hoe zijn favoriete speelgoed eruit ziet. Hoe zijn vader eruit ziet. Hoe zijn moeder eruit ziet. Of er huisdieren in huis zijn. Of er thuis gerookt wordt. Of hij broertjes en zusjes heeft, enzovoort. Ik vraag hem ook waarom hij telkens begint te huilen als hij in bed wordt gelegd en waarom hij 's nachts zo vaak wakker wordt.

Nadat ik deze vraag heb gesteld, word ik helemaal rusteloos. Mijn energie raakt in de war. Ik word hyper. Zo zou ik zelf met geen mogelijkheid kunnen slapen. Ik raak ervan in de war. Mijn hele systeem staat op zijn kop. Het lijkt of ik word meegenomen, of ik onderdeel word van een groter geheel. Ik lijk in een energiebaan te zitten waar mijn systeem helemaal niet tegen kan. Dit moet dus het antwoord zijn op de vraag die ik Mark stelde.

Na al deze informatie te hebben genoteerd bel ik Marks ouders. Ik check de antwoorden die hij mij op mijn controlevragen heeft gegeven. Gewoon om er voor mijzelf zeker van te zijn dat ik daadwerkelijk met Mark in contact ben geweest en niet met een ander kindje. Bij het doornemen van het gesprek blijkt dat bijna alle feitelijke informatie klopt. Voor mij betekent dit dat ik Marks slaapproblemen nu met een gerust hart met zijn moeder kan bespreken.

Ik vertel haar wat ik bij hem heb waargenomen, wat ik voelde in mijn lijf als hij zijn bedje inging. Het rusteloze, de energiebaan, de vaste plek. Ik vertel er ook bij dat het hele verhaal me doet denken aan aardstralen die door het huis lopen. Daar weet ik het fijne niet van, dus adviseer ik Arianne om even contact op te nemen met iemand die daarin is gespecialiseerd en die deze energiebanen kan ombuigen c.q. neutraliseren.

Een week later doet deze specialist zijn werk. Mark slaapt nog één nachtje onrustig en daarna keert de rust weer terug in het huis van Arianne, Dirk en Mark. Het is geen enkel probleem meer om Mark naar bed te brengen en voor het eerst slaapt hij de hele nacht vredig door. En zo ook zijn ouders.

Wie het laatst licht...

Goedemorgen, met Mieke Zomer.

‘Dag mevrouw Zomer, met meneer Jansen. U bent toch Mieke Zomer, de dierentolk?’

Ja, dat klopt.

‘U kunt dus met dieren praten?’

Jazeker.

‘Ook met konijnen?’

Natuurlijk.

‘U kunt ze dus ook verstaan?’

Jawel. Wat wilt u precies weten?

‘Nou, ik zit met een probleem. Ik heb een konijn en dat zegt telkens brom, brom als ik voorbij loop. Wat wil het daarmee duidelijk maken?’

Het spijt mij meneer, maar zo werkt dat niet. Ik zou niet weten wat uw konijn daarmee bedoelt.

‘Maar u zegt net dat u ze ook kunt verstaan. Kunt u dat nou wel of niet?!’

Ja, dat klopt dat ik dat heb gezegd. Ik kan ze inderdaad verstaan, maar alleen als ik rechtstreeks met ze in contact ben, niet met iemand die ertussen zit en het geluid imiteert.

‘Maar het is toch duidelijk? Wat kan hier nou moeilijk aan zijn? Mijn konijn zegt gewoon: brom, brom.’

Aan de andere kant van de lijn wordt een hand op de hoorn gelegd. Ik hoor gestommel op de achtergrond.

Oké meneer, ik wil wel een pging wagen. Helaas kon ik u wat moeilijk verstaan. Kunt u het geluid nog eens maken?

‘Brom, Brom.’

Het is een beetje lastig want u heeft een accent en dat maakt de interpretatie van wat het konijn u wil vertellen, erg moeilijk, maar ik doe mijn best... Nee, het spijt mij, ik kom er niet uit. Kunt u uw konijn nog eens nadoen? Probeer dan niet in het Twents maar in het ABN, dat maakt het voor mij wat gemakkelijker.

‘Brom, Brom.’

Iets harder misschien?

‘BROM, BROM.’ En vervolgens ietwat overmoedig:

‘BROOOOOOM, BROOOOOHOOOOOOOM.’

Gegiechel op de achtergrond.

Meneer, ik denk dat ik het begin te begrijpen. Laat me heel even denken, even goed laten doordringen wat ik nu hoor. Momentje hoor.

Ik hoor de man met gedempte stem grinniken: ‘Ze denkt dat ze het weet, de doos.’

De man wacht geduldig.

Meneer. Ik zie een worteltje. Geen winterpeen maar een piepklein worteltje.

‘Ja, dat is geen kunst. Het gaat om een konijn, welk konijn lust nou geen wortels. Maar als een konijn bromt, dan is het toch boos?’

Dat het konijn boos is, zou heel goed kunnen. Daar ben ik nog niet helemaal achter. Soms bromt een konijn ook om een heel andere reden, bijvoorbeeld uit leedvermaak. Hoe groot is uw konijn? Is het een Vlaamse Reus of is het een dwergkonijn?

‘Eh, zo’n kleine witte met van die lange oren.’

Wacht even hoor, ik dacht dat ik het begreep, maar dan is het me toch nog niet helemaal duidelijk. Is uw konijn een mannetje of een vrouwtje?

‘Het is een vrouwtje.’

Wilt u het geluid nog een keer nabootsen?

BROM, BROM, BROM,

BROOOOOHOOOOOOMMMMMM,

BRRRRRROOOOHHHOOOOOM.

De man buldert in mijn oor. De hoorn moet ik echt van mijn oor afhouden. Op de achtergrond hoor ik iemand het gedempt uitproesten.

Meneer, wat uw konijn mij vertelt, is wel erg persoonlijk. Wilt u horen wat ze zegt?

‘Huh? Ja hoor, zegt u het maar.’

Uw konijn vertelt dat ze bij u binnen in huis staat. Klopt dat?

‘Ja, dat klopt.’

Uw konijn staat op de gang waar de badkamer en de slaapkamer op elkaar uitkomen. Klopt dat ook?

‘Ja, dat klopt ook.’

Oké, let op. Uw konijn is dus een wit hangoordwergje.

Het is een vrouwtje. Ze staat op de gang tussen slaapkamer en badkamer. Ze ziet u regelmatig in Adamskostuum voorbijlopen.

Wat ik vermoedde, het brommen uit leedvermaak, klopt: ze vindt namelijk dat u zo’n koddig klein worteltje hebt.

KLENG!

Tuut, tuut, tuut...

What's in a name...

Voor mij op tafel liggen wat foto's van dieren met wie ik ooit heb gesproken. Helemaal links ligt de foto van rottweiler Brutus. Brutus houdt geen rekening met andere levende wezens. Walst over alles en iedereen heen, zowel mentaal als fysiek. Houdt maar met één individu rekening en dat is met zichzelf.

Naast Brutus ligt de foto van Kwibus. De kat wiens gedrag je zelden kunt voorspellen. Hij kan echt vervelend worden. Treitert de andere katten. Moet daarom vaak apart worden gezet. Begint nota bene nu ook nog naast de bak te plassen. Het is me een exemplaar!

Dan is daar de foto van Jumper. Jumper is een vrolijke zwarte Tibetaanse terriër. Probleem is dat Jumper in al zijn vrolijkheid tegen mensen opspringt. Op geen enkele manier lijkt het hem te kunnen worden afgeleerd. Zijn mensen vonden het in het begin wel lachwekkend, maar zijn dit gedrag nu spuugzat.

Er ligt ook nog een foto van Eerste Kerstdag, een bang en schuw konijntje dat half november uit het hok is ontsnapt en niet is teruggevonden.

Terwijl ik in gedachten nog eens de consulten doorneem die ik deze dieren ooit heb afgenomen, komt mijn hondenvriendinnetje Easy bij mij liggen. Het hondje waarmee ik, zolang er geen katten in het vizier zijn, kan lezen en schrijven. We hebben een geweldige band. Ze wil graag met me werken. We beleven zoveel plezier met en aan elkaar. De dagen zijn te kort.

Wat hebben nu al deze dieren gemeen?

Heel simpel: ze doen hun naam eer aan. Meer niet.

Kwibus bijvoorbeeld is een lastpak. Daar staat hij om bekend. Als Kwibus iets vervelends doet, zegt men: ja hoor, die vervelende Kwibus weer. Maar als Kwibus iets liefs doet, zegt niemand: ja hoor, die lieve Kwibus weer. Dat klinkt ook niet. Toen Jumper als pup sprong, lachte iedereen want jawel, hij heette toch Jumper? Eerste Kerstdag heeft zichzelf vermoedelijk, telkens als er iemand grinnikend voor het hok stond, al met die witte enkelbandjes op de schaal opgediend zien worden. Omringd door worteltjes, prei en aardappeltjes. Precies zoals de grappenmaker die deze naam bedacht het ook voor zich heeft gezien. Eerste Kerstdag is 'm mooi op tijd gesmeerd. Brutus gedraagt zich als een bruto en Easy is een hondje dat supergemakkelijk in de omgang is.

Zou een dier dan weten wat zijn naam betekent?

Ik denk dat sommige dieren zich er volkomen van bewust zijn, ja. Andere dieren krijgen in elk geval de associatieve plaatjes, gevoelens en gedachten door die de mensen uitzenden bij het noemen van de naam.

Stel je ter illustratie eens voor dat je een stal inloopt waar de paarden nog dieronvriendelijk worden gehuisvest, dat wil zeggen: niet in een groepsstal waarin de hele kudde leeft maar één paard per box. Boven elke box hangt het naamplaatje van de 'gevangene'. Je leest dat het ene paard Hell's Angel heet en het andere Vlinder. Naar wie van de twee loop je dan toe? En welk paard zal steeds bozer worden omdat de buurman steeds wél aandacht krijgt?

Hernoem je hond Macho dus John Boy als hij een vechtersbaas is. Eet je kat Bessie zich drie keer in de rondte? Noem haar Sonja. En

als je je golden retriever Blacky niet langer door de modder wilt zien rollen, hernoem hem dan Sir William. Grote kans dat hij zich als vanzelf als een heer van stand gaat gedragen.

Het was wel even slikken

Voor mij ligt een consultaanvraag voor Tessa, een langharige Duitse herder van zeven maanden. Uit de vragen die worden gesteld, begrijp ik dat Tessa problemen heeft met haar strottenhoofd. Wat er precies aan de hand is, weet ik niet.

Als ik mij op haar afstem, zie ik een heel sociale hond. Een hondenmeisje dat met alles speelt wat los en vast zit. Een Tante Betje ook, dat je wel bij de les moet houden. Je moet duidelijk zijn in je leiding over haar, dat is waar deze hond op floreert. Tessa laat zien dat ze op cursus is, dat ze het erg goed doet. Ze lijkt zich zelfs wel te showen op een tafel. Dat vindt ze helemaal niet erg. Nee, me dunkt... als ik zo'n schoonheid zou zijn, zou ik me ook meteen inschrijven voor de Miss Twenteverkiezingen.

Ik vervolg het gesprek met een bodyscan. Gewoon eens kijken wat er gebeurt als ik door het lichaam van Tessa reis, dus als ik in haar huid kruip.

Onmiddellijk komt er een druk op mijn keel. Ik word benauwd. Het is een naar gevoel. Het is een vol gevoel. Het gaat niet weg als ik slik. Het voelt als een bal, een zachte bal die in de weg zit. Die bal hoort er niet. Is dat ontstekingsweefsel? Het lijkt te komen door de irritatie van de strotbotjes die niet goed scharnieren. Ik lijk een dikke keel te hebben alsof ik keelverkouden ben. Maar mijn keel

doet niet zeer. Er zit gewoon een bal. Door mijn neus ademen gaat nog wel goed. Toch is dat ook licht belemmerd.

Ik zie dat het soms lijkt of Tessa zich verslikt. Dan lijkt het of ze braakt maar er komt niets. Dat is een naar gezicht om te zien en te horen. Zelf heb ik de indruk dat het een ingefokte fout is en dat Tessa zich herstelt zodra ze ouder wordt. Dat ze eroverheen groeit. Dat alles zodra ze is uitgegroeid, de kans krijgt op zijn plaats te vallen. Maar vervelend is het wel. Het lijkt of er nu niet genoeg ruimte is en dat de strot niet zo goed scharniert. Er is ook iets met de stembanden. Deze kwaal is niet blijvend. Ik zie die dikke keel afnemen. Ik zie de kwaal in de loop der tijd verminderen. Helemaal genezen zie ik Tessa niet. Erger dan nu lijkt het niet te worden.

Ik vraag wat Tessa hier zelf van vindt. Zij antwoordt: 'Ik speel nog wel. Mocht het zo zijn dat ik er niet overheen groei, dat ik niet geholpen kan worden, dan wil ik wel vrij kunnen spelen, wel fijn kunnen blijven leven. Zorg s.v.p. dat de kwaliteit van mijn leven goed blijft. Ik heb liever een leuk kort leven dan een lang leven aan de lijn.'

Als ik het gesprek kortsluit met de mens bij Tessa, meldt zij mij het volgende:

'Helemaal de spijker op zijn kop! De cursus, de leiding, het Tante Betjeverhaal, helemaal Tessa! Vorige week hebben wij geoefend de hond op tafel te zetten zoals dat gebeurt bij de dierenarts. Er werd geoefend met tandjes kijken, oren en dergelijke, en natuurlijk werd haar gezegd dat ze heel mooi was. Leuk hè? Dat heeft ze je dus laten zien, ze bleef heel rustig staan en vond het allemaal prima.

Tessa had last van een chronische ontsteking op haar strottenhoofd. Het verslikken dat jij beschrijft was niet om aan te horen. Volgens de KNO-arts was een virus de boosdoener. Na vele onderzoeken en medicijnen wilde hij gaan opereren, maar hij kon geen garantie geven dat de ingreep zou helpen omdat ze met deze afwijking geen ervaring hadden. Dit was een lijdensweg aan het worden. Het huilen stond me nader dan het lachen. Ik mocht Tessa van de specialist niet laten spelen en moest haar vooral kort aangelijnd houden. Dat heb ik met deze dartele jonge hond van zeven maanden welgeteld drie dagen volgehouden. Toen besloot ik dat ik dit niet ging doen. Wat geweldig dat Tessa en ik op één lijn zaten. En het allermooiste komt nog: sinds het moment dat Tessa met jou in contact stond, is ze zienderogen opgeknapt. Het gaat erg goed met haar. Ze heeft veel minder last van haar keel en functioneert veel en veel beter. In overleg met de specialist is de operatie afgeblazen.'

Een heel bijzondere gave

In 2004 opende ik mijn website waarop ik veel van mijn verhalen en ervaringen als diertolk ging publiceren. Het duurde niet lang of ook de pers had mijn site gevonden. De Telegraaf wilde wel een interview en voor een leuk artikel in Twente Vandaag zou een journalist langskomen. Omdat een verhaal met een diertolk ook leuk oogt met een plaatje van een dier erbij, besloot ik een nabijgelegen paardenhouder te bezoeken met het verzoek daar op het weiland een mooie foto te mogen maken van mij met een van de paarden.

Ik trok voor deze gelegenheid de oude jas aan die ik altijd aanheb als ik mijn hond train. Die jas stinkt een uur in de wind maar dat zie je op de foto toch niet.

Toen ik het pand van de stalhouder binnenliep, werd ik opgevangen door een van de stalhulpen. Ik vroeg naar de baas en de stalhulp ging mij voor. We liepen van de ene gang naar de andere en telkens opende de stalhulp de deuren die ik dan weer achter ons sloot. Ik was daar aardig druk mee. Het pand telde blijkbaar nogal wat verschillende ruimtes. Toen wij weer een nieuwe ruimte betraden, gaf de stalhulp mij het seintje dat de stalhouder en zijn vrouw de twee personen waren die vijfentwintig meter verderop bij de paardenboxen in gesprek waren. Pas op het moment dat ik naar hen toe wilde lopen, merkte ik dat ik mij midden in een kluwen honden bevond. Er stond van alles tussen: herders, tekkels, poedels, jachthondjes, echt elk ‘merk’ was wel aanwezig. Het moeten er een stuk of twintig zijn geweest.

De honden waren vriendelijk en hadden buitengewoon veel interesse in mij. Zette ik een stap richting mijn doel, die twee pratende mensen, dan bewoog de kluwen met mij mee. Elke stap die ik zette, werd verwachtingsvol door twintig paar ogen gevolgd. Ik bekeek het spul zo eens van bovenaf en het trotse gevoel be kroop mij dat deze honden op een of andere manier in de gaten hadden dat hier iemand liep die ze kon doorgronden.

Nog nooit eerder was ik door een welkomstcomité zo onthaald. Dit was voor mij een openbaring. Het viel ook de vrouw van de stalhouder op: ‘Nou Jan, moet je die honden nou eens kijken, heb jij dat ooit gezien? Mevrouw Zomer, dat u een heel bijzondere gave hebt, is voor mij zo duidelijk als wat. U hoeft mij niet meer

te overtuigen. Dit zou je op film moeten vastleggen.' Ik stond zelf ook voor een raadsel en mijn miezerige ego belemmerde mij de vrouw te zeggen dat ik er zelf ook van stond te kijken. Dat dit hondengedrag ook volslagen nieuw was voor mij. Stuk voor stuk stonden deze honden in volle adoratie van mijn persoon.

Na wat geharrewar werden de honden in een andere ruimte gelaten en konden het stalhoudersechtpaar en ik een paard kiezen dat voor de foto gemakkelijk met mij zou meelopen in de wei. En zo geschiedde. De foto's werden gemaakt, we praatten nog even na over de bijzondere reactie van de honden op mijn aanwezigheid, ik bedankte het echtpaar, nam afscheid, en wandelde met een gestaag groeiend ego terug naar de parkeerplaats.

Toen ik de autosleutels uit mijn zak viste, zat ik opeens met mijn vingers in een smerig goedje. Het voelde zacht aan. Getver! Wat kon dat zijn? Ik bekeek de sleutelbos nog eens goed en een bruine smurrie kleefde aan mijn sleutels en aan mijn vingers. Het goedje zat zelfs onder mijn nagels. Jakkas, wat was dit!? Heel voorzichtig bracht ik mijn vieze vingers naar mijn neus. Ik rook eraan. Huh? Ik rook nog eens. Huh? Hoe kan dat? Ik keek nog eens goed. Was dit een geintje of zo? Verborgen camera of zo? Ik keek om mij heen. Geen plotseling tevoorschijn komende lachende koppen te zien. Ik liep verder terug naar de auto. Ik voelde mij opeens een stuk kleiner worden. Toch wel gezond veel kleiner. Op de parkeerplaats vond ik een stukje papier. Daarmee veegde ik eerst de sleutels schoon. Daarna ontleed ik mijn nagels van de leverworst die eronder zat. De leverworst van de Aldi waarmee ik mijn hond train.

Als geroepen

Een huisvrouw ben ik nooit geweest en hoewel mijn ex talloze vruchteloze pogingen ondernam om mij het schoonmaken leuk te laten vinden, is mijn weerzin tegen de strijklank, de stofzuiger, de spons en zeem met de jaren alleen maar groter geworden. Het huishouden werkt gewoon niet voor mij.

De afgelopen maanden is de boel vanwege de werkdruk al helemaal verslonst. Er licht een aardige laag stof in de woonkamer, overal waar je kijkt is het een troep en als je van binnen naar buiten kijkt, lijkt het wel permanent mistig. Ik besluit dat ik dat vanaf nu anders ga doen: ik ga een paar mensen heel blij maken en in de eerste plaats mijzelf. Ik ga namelijk iemand regelen die schoonmaken als hobby heeft. Ik voeg de daad bij het woord en schrijf wat kaartjes voor op de speciale vraag- en aanbodborden in supermarkten. Gewapend met mijn stapeltje kaartjes heb ik al een route in mijn hoofd: eerst naar de Appie Happie, dan naar het winkelcentrum, vervolgens... ik heb dus wel wat kilometers te gaan.

Ik parkeer de auto voor de AH en tegelijk met mij doet een dame in een klein blauw wagentje dat ook. We parkeren naast elkaar. We stappen tegelijk uit. Ik loop naar het vraag- en aanbodbord en zij loopt ook in die richting. Ze loopt in een tempo waarin ik haar net niet kan passeren. Ze loopt me precies voor de voeten. Dat irriteert mij. Moet ze nou precies dezelfde kant op als ik? Ja dus.

De dame loopt net als ik recht op het bord af en gaat bovendien pal voor mij staan. Ze is iets kleiner dan ik, dus als ik op mijn tenen ga staan, kan ik net over haar heen kijken. Ik lees de kaartjes

op het bord en kijk of zich daar misschien een hulp al heeft aangemeld. Hoef ik niet verder te leuren met mijn kaartjes. Zou ik lekker snel klaar zijn. Maar nee, Mien Dobbelsteen heeft haar aanbodkaartje er niet tussen gezet. Ik plaats dus mijn kaartje en moet daarvoor echt over de dame heen reiken om erbij te kunnen. Ze wijkt ook geen stap. Heeft ze niets anders te doen? Lekker bij de kapper zitten of zo? Mijn kaartje staat en ik loop weg, richting de auto.

Als ik ongeveer twintig meter bij het bord vandaan ben, word ik geroepen: ‘Mevrouw!’ Het dringt niet meteen tot mij door en ik loop door, bedenkend welke supermarkt nu op mijn route staat. Weer: ‘Mevrouw!’ En ik draai mij om. De dame die mij zojuist in de weg liep en stond, gebaart naar mij. Ik loop terug naar haar en het bord. Ze wijst naar mijn kaartje en vraagt of ik dat net heb geplaatst. Ze vertelt dat ze dagelijks dit bord afzoekt op zoek naar huishoudelijk werk en dat ze mijn kaartje zojuist heeft gelezen. Het ‘sollicitatiegesprek’ voeren wij boven de rij winkelwagentjes. Daarna rijdt ze meteen mee naar mijn huis om het werkobject te beoordelen.

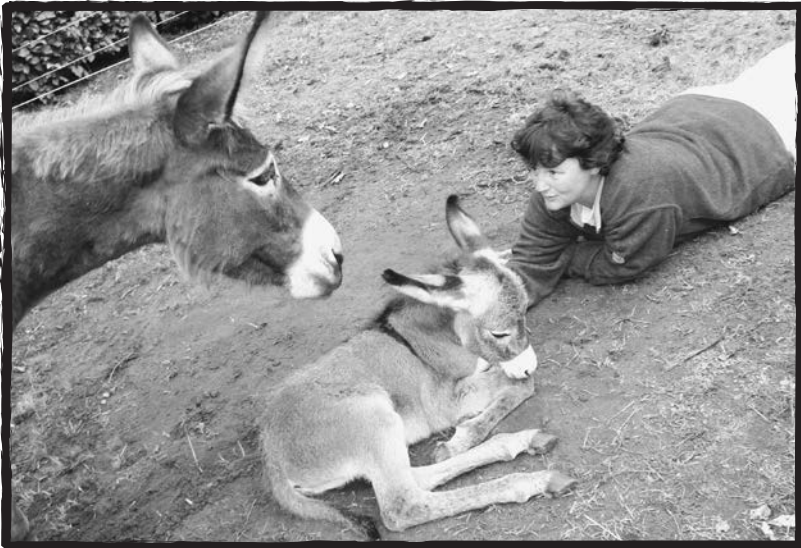
Thuis aan de koffie vertellen we de aanwezigen wat er is gebeurd. Het is natuurlijk een maf verhaal: ik ga van huis om overal kaartjes te plaatsen en ik ben binnen een half uur terug met in mijn kielzog een vrouw die Petra heet en die de schoonmaakkus wel ziet zitten. Petra vertelt dat zij – nadat ze mijn kaartje had gelezen – achter mij aan had willen lopen maar dat ik opeens omkeek. Zo was het niet gegaan, dus ik verbeterde haar: ‘Nee, ik keek om, omdat jij mij riep.’ Petra: ‘Nee hoor, ik heb jou niet geroepen.’ ‘Jawel, tot twee keer toe.’ ‘Nee echt niet, ik heb jou niet geroepen.’

Hmmm, een intermenselijke telepathisch ontvangen boodschap dus. Telepathisch boodschappen doen bij Albert Heijn. Een gat in de markt?

Drie beschuitbussen

Luna kwam op tienjarige leeftijd drachtig samen met Olivia bij ons en wilde niets van mensen of van ezels weten. Ook de onvoorwaardelijke vriendschap van Olivia voor Luna werd niet door Luna beantwoord. Luna ging haar eigen weg. Altijd.

Omdat Luna lichamelijk niet in orde was, hebben wij veel met haar gedokterd: de dierenarts, de tandarts, de osteopaat, de veterinaire natuurgeneeskundige, de ezelhoefbekapper... Dat heeft natuurlijk een speciale band gegeven.

Een half jaar na haar aankomst bij ons kreeg zij weer vertrouwen in de mensen en konden wij haar benaderen zonder dat ze wegliep. Het meest opmerkelijke was wel dat ze voor de bevalling van haar zoon Jesse op ons heeft gewacht en dat wij daar van begin tot eind bij aanwezig mochten zijn.

Tijdens het afgelopen Landelijke Terugkomweekend oogde Luna zichtbaar ziek. Zaterdag at ze met lange tanden hier en daar een plukje gras (terwijl Holle Bolle Gijs jaloers was op haar eetlust). Ook Olivia stond er wat apathisch bij. Die at ook nog wel. Zondag was het voor beide dames nog minder. Ieder een half appeltje en dat was het. Nergens zin in. Nu ben ik niet zo'n dokterloper, ook niet voor mijn gezin en als ik zelf eens een off-dag heb, dan gaat-ie ook vanzelf weer over.

's Maandags mijn ezelvraagbaak geraadpleegd en zij adviseerde toch maar de dierenarts te raadplegen omdat wat ik zag aan de ezels, wel iets van koliek zou kunnen zijn.

Zo gezegd, zo gedaan. Aan het eind van de middag constateert de dierenarts dat Olivia pijn en koliek heeft en geeft haar een pijnstillertje en een laxermiddel. Hierop moet zij binnen een uur weer gaan eten. En zo geschiedt. Olivia knapt meteen op.

Luna heeft een virusinfectie waar zij onder andere een antibioticum voor krijgt. Binnen twee dagen zou zij weer in orde zijn.

De volgende ochtend kijk ik het nog even aan maar ik zie geen enkele vooruitgang. Ik lijk zelfs achteruitgang te zien. Ik tune in op Luna en ik voel mij zo slap als een vaatdoek. Ik bel onmiddellijk de dierenarts, een collega van de eerste. Die komt 's middags langs. Luna staat op dat moment al te zwabberen op haar benen. Als ik haar even uit balans duw, valt ze zowat om.

Luna heeft geen virusinfectie maar is ernstig vergiftigd, zo luidt nu de diagnose. De darmen liggen zo goed als stil. De dierenarts stelt voor Luna naar de kliniek te brengen. Ik zie dat niet gebeuren. Hoe wil je dit wankele dier in vrede naam vervoeren? Intraveneus wordt daarom twee liter vocht toegediend. Via een maagsonde volgt nog twee liter vocht plus twee liter paraffine. De rest moet ze erbij drinken. Het is erop of eronder. Dit is ook het moment waarop Luna door Nathalie op de e-learningoefengroep voor cursisten wordt gezet. Wij bellen een goede collega voor een consult. Dat kan zij pas morgen afnemen.

Met Bach haal ik de apathie uit Luna. Ze wil drinken. Pipetje voor pipetje likt ze op. Na een paar uur kan ze zelfs weer kleine slokjes aan. Het gaat allemaal heel moeizaam maar er komt wat vocht in. De dekens houden haar warm.

Het is inmiddels donker en samen met Yolanda probeer ik Luna voetje voor voetje in de stal te krijgen. Na twee stappen verliest ze haar evenwicht en valt ze neer. Ik wil niet dat ze buiten gaat overnachten. Dat is mij duidelijk. Ik loop naar de overkant en regel boer Henk met trekker en voerschup. We schuiven haar erop en Henk rijdt de trekker tien meter verderop naar de stal. Daar hijsen we Luna in het vlas.

Na nog een uur vocht lepelen, gaat Luna staan. Nog steeds heel wankel, maar ze staat. Om half elf lost Yolanda mij af. Verkleumd val ik op de bank in slaap. Om twaalf uur komt Nathalie aan vanuit Delfgauw. Zij lost Yolanda af. Luna heeft haar hoofd inmiddels in hun handen gelegd en kan zo haar evenwicht bewaren. Urenlang houdt Nathalie Luna zo in evenwicht. Luna zet af en toe haar misthoorn op. Echt, die kon een balkgeluid voortbrengen dat vak P van FC Twente zou doen verstommen.

Om half vier plast Luna. Het teken dat haar ingewanden weer werken. Ook zijn haar darmen steeds meer hoorbaar. Haar systeem zet zich weer in werking. Kwart voor vier. Luna is uitgeput gaan liggen. Nathalie belt mij wakker. Ik kom eraan en zie dat het einde nadert. Ik zie paniek in Luna's ogen en haal binnen nog snel Rescue op. Die geef ik haar in haar mond en ze wordt rustig. Ze begint onregelmatig adem te halen en ze krijgt wat lichte stuiptrekkingen. Ik vertel haar dat ze mag gaan, dat ze alles hier mag loslaten en dat wij hier bij haar zijn. Om vier uur sterft ze. Tussen ons in.

Ik wacht op het moment dat de ziel het lichaam verlaat. Dat lijkt niet te komen. Totdat ik mij realiseer dat ik Luna nog nooit zo stralend heb gezien. Een stralend ezeltje, diepzwarte stralende oogjes met bijna een glimlach op haar gezicht. Ze is op slag tien jaar jonger dan ze ooit bij ons geoogd heeft. Wat ligt hier een prachtig diertje! Ze glanst, ziet er vredig uit. Gewoon fijn om naar te kijken. We blijven nog even bij haar zitten en strelen haar zachtjes.

Dan staan we op en troosten elkaar. We dekken haar toe en verlaten de stal.

Huilend vallen we in slaap.

De volgende morgen worden we als in een nare droom wakker. Luna is er niet meer. Hoe kan dit? Een van de peilers waarop De Zomerhof wordt gebouwd. Zomaar ertussenuit gepiept!

We gaan naar Luna en ze ligt er nog steeds even stralend bij als vannacht. Haar oogjes zijn niet dof geworden, ze fonkelen nog steeds. Wat een prachtezeltje ligt daar. We openen de staldeur en laten eerst de honden Easy en Roë bij Luna om afscheid te nemen. Ze besnuffelen haar uitgebreid, ze ruiken haar neus, ogen, oren,

haar hele lijf en als het klaar is voor ze, gaan ze alle twee naar buiten. Vervolgens laten we zoon Jesse alleen bij zijn dode moeder. Hij bekijkt en besnuffelt haar. Hij lijkt wat licht protest te geven maar dat is van korte duur. Hij blijft haar aankijken, snuffelt, kijkt en lijkt zich erover te verwonderen dat ze niet beweegt. Telkens weer loopt hij om haar heen, snuffelt, kijkt, loopt eens terug, de stal uit, de stal in, kijkt.

Dan laten we ook de andere ezels bij Luna. Ieder uit vrije wil. Sommige ezeltjes lijken bang te zijn. Lijken niet naar binnen te durven. Zijn ze eenmaal binnen, dan willen ze er zo snel mogelijk uit. We laten het allemaal gebeuren. Ook Sil, die illegaal melk aftapte van Luna, komt kijken. Hij ziet zijn kans schoon en begint aan haar speen te sabbelen.

We kijken elkaar aan. Wat nu? Maar we laten het gebeuren. Tot het moment dat hij protesteert omdat er niets komt en met zijn hoef begint te krabben op het dode lijf van Luna. Dat wordt ons iets te gortig en we leiden hem weg.

Olivia lijkt geen afscheid te willen nemen van haar hartsvriendin. Ze wil niet naar de stal komen, ze wil niet in de buurt komen. Of we hier goed aandoen of niet, laten we in het midden maar ik vind het belangrijk dat Olivia Luna nog wel even ziet. Met politielint leiden we Olivia naar Luna. Ze wil er niets van weten. Ze wil snel weer weg. En zo laten we ook dit gebeuren.

Luna blijft de hele dag bereikbaar voor alle ezeltjes. Ze kunnen telkens naar binnen en Jesse maakt daar de hele dag dankbaar gebruik van.

Ook zetten we de kipjes nog even in de stal. Luna maaide per slot het gras naast hun ren. De kipjes weten niet zo goed wat ze ermee aanmoeten. Kijken telkens angstig naar dat grote bruine

ding en blijven dicht bij elkaar. Na tien minuten pakken we ze op en brengen ze terug naar hun ren.

Inmiddels is er contact geweest met het dierencrematorium hier tien kilometer verderop en om half vier wordt Luna opgehaald. Wij halen alle ezels uit de wei en vertellen ze dat Luna opgehaald gaat worden. Het hele spul kijkt toe en staat eromheen terwijl het lichaam van Luna de trailer wordt ingesleept. Als de trailer met Luna de bocht omdraait, kijkt Jesse ze na en balkt intens.

Om half vijf krijgen we het telefoontje dat de crematie is ingezet. Deze gaat drie uur duren.

De volgende dag mogen we 's middags de as komen halen. We zien er als een berg tegenop. Maar dat is niet nodig geweest. De man van het crematorium is erg integer en we worden door alle ruimtes geleid waar ook Luna is geweest.

Opgelucht en met een fijn gevoel rijden we met drie beschuitbussen Luna naar huis. Ze is zwaar. Eigenlijk wil ik haar meteen de volgende dag verstrooien maar dat voelt niet goed. Het voelt zelfs fijn dat ze op deze manier bij ons is. We kopen een windlichtje en maken een soort van altaartje voor de stal. De drie beschuitbussen Luna erbij, plukje hooi. Jesse komt telkens even kijken. Hij lijkt het altaar telkens te bestuderen, komt als enige even naar de stal en het altaar en loopt daarna weer terug naar de kudde. Het lichtje heeft twee volle dagen en nachten gebrand, ook terwijl het 's nachts had geregend.

We huilen de longen uit ons lijf en kunnen het steeds maar niet bevatten. De kudde lijkt gehalveerd. Acht is zoveel minder dan negen.

De kudde blijft ook erg bij elkaar. Normaal waaiert het alle kanten op, paar in de stal, paar in de bak, paar in de wei maar nu lijken ze allemaal bij elkaar te blijven op een oppervlakte van tien bij tien meter. Het is bijzonder om te zien hoe de kudde zich voortbeweegt. Jesse maakt zich af en toe los van de kudde en bezoekt dan het altaar weer. Zo nu en dan balkt hij erbarmelijk. Hij wordt goed opgevangen door Balki en Julia; deze nemen hem liefdevol in hun bondje op.

Olivia heeft weinig eetlust.

Na drie dagen van diep verdriet verwachten we B&B-gasten. Dat is een welkome omslag in de stemming. Het verdriet is nog niet weg, maar we kunnen onze zinnen even op iets anders zetten. Dat is goed.

's Maandags gaat mijn collega een gesprek aan met Luna. Ze vertelt dat Luna een heel snelle overgang heeft gehad en dat ik een veel sterkere band met Luna had dan ik zelf ooit heb vermoed.

Luna vond het bijzonder dat de afgelopen dagen zoveel mensen (lees: cursisten) met haar bezig zijn geweest. Zoiets had ze nooit verwacht. Bij ons heeft ze voor het eerst een echte taak gekregen en daar was ze heel blij mee. Ze vertelt dat ze niets giftigs toegediend heeft gekregen en bij haar weten ook niets vreemds heeft gegeten. Ze kreeg opeens heel veel pijn in haar buik en ook hoofdpijn en ze was er slecht aan toe. Omdat ze vaker in haar leven op het randje van de dood heeft gebalanceerd, had ze niet verwacht dat ze nu zou sterven. Ze had verwacht dat ze er weer bovenop ging komen omdat ze weer leek te herstellen.

Luna's eerste jaren waren fijn en later heeft ze lang alleen gestaan. Dat heeft haar vereenzaamd en dat verklaart meteen ook

haar einzelgängerschap. Luna was graag alleen, ook in de kudde. En in het begin toen ze bij ons woonde, wilde ze ook niets met mensen te maken hebben. Ze vindt deze kudde heel zorgvuldig bij elkaar gezocht. Als puzzelstukjes die samenkomen. Ze vindt het een heel bijzondere kudde. Wat betreft de cursussen verbaasde Luna zich erover dat er mensen bang waren voor ezels. Ze is heel blij dat ezels door de cursussen een heel nieuw imago krijgen en dat veel mensen met nieuwe inzichten in ezels naar huis gaan.

Luna zegt dat ik de eerste was in haar leven die zij echt kon vertrouwen. Dat was erg belangrijk voor haar. Ook de hoefbekapper was een verademing. Deze man is erg rustig en dat heeft ze wel anders meegemaakt. Verder vond ze alle nieuwe dingen die wij met haar deden heel erg leuk. Er is echt een wereld voor haar opengegaan. Al die aandacht en liefde van de mensen... dat was nieuw voor haar. In het begin was het even wennen, maar ze heeft het als heel bijzonder ervaren. Het heeft haar een heel bijzonder gevoel gegeven.

Van haar veulen Jesse zegt ze dat hij goed op eigen benen kan staan. En dat klopt ook. Ze heeft hem heel zelfstandig opgevoed. Ook waarschuwt ze dat ik een van de andere ezeltjes in de gaten moet houden. Ik verwacht dat dat Olivia is.

Luna is nu heel gelukkig. Ze heeft geen pijn meer en kan nu weer slikken, iets dat ze op het eind van haar leven niet meer kon.

Die diepe band met Luna kan ik wel verklaren. In het begin hebben we veel gedokterd met haar, het hele medische circuit doorlopen, van de ene Bach-mix in de andere aroma, aan het infuus, veel extra bijvoeren, enzovoort. Ook dat ze een eigenheimer en geen kuddedier was. Dat ben ik ook en dat maakte haar gedrag zo

herkenbaar voor mij. Ze heeft natuurlijk meerdere mijlpalen in haar leven gekend, maar dat wij aanwezig mochten zijn bij haar laatste twee (de geboorte van Jesse en haar eigen overlijden), maakt het allemaal natuurlijk wel heel speciaal.

Met Luna hebben wij een aantal keer ‘de eerste keer’ beleefd: voor het eerst naar de tandarts, voor het eerst aan het infuus, geboorte van het eerste veulen, bijwonen van een ezelgeboorte, Luna deed de eerste betaalde wandelingen met een ezel door particulieren, het eerste overlijden binnen de kudde en voor het crematorium: de eerste ezel.

Lieve Luna, dank voor al het moois dat je ons hebt gebracht. Wat vinden we het fijn dat wij een stukje van jouw leven hebben mogen delen!

Deel 3

Adelaren

Annemieke Muis

Tijdens mijn vakantie in Amerika ontvang ik een mail dat mijn stagecasussen voor de opleiding tot kattengedragstherapeut niet voldoende zijn. Als ik wil, krijg ik een herkansing: drie nieuwe casussen inleveren en geen herkansingsmogelijkheid meer voor het eindgesprek. Als alles dan voldoende is, krijg ik mijn diploma. Ik ben totaal overdonderd. Ik snap niet wat ik fout heb gedaan en waarom ik onvoldoendes heb gehaald, want volgens mij ben ik echt een goede kattengedragstherapeut. Ik twijfel aan mijzelf en aan mijn carrièrekeuze.

Mijn vriendin heeft een engelenkaart voor me getrokken om me te helpen: Chamuel, die vertelt dat er een loopbaanverandering op komst is en dat ik de komende dagen goed moet opletten, want het universum zal me de weg wijzen.

Met dit alles in mijn hoofd vertrekken we voor een meerdaagse trip naar Noord-Californië, omdat ik zo graag de redwoodbomen langs de Redwood Highway weer wil zien. De reis blijkt veel langer en zwaarder te zijn dan we hadden gedacht. De prachtige kustweg slingert enorm waardoor er alleen langzaam gereden kan worden. Dat geeft wel meer tijd om te genieten van fantastische uitzichten.

Om ongeveer zes uur besluiten we om maar te stoppen en in een lodge aan de kust te overnachten. Nadat we ons in onze kamers hebben geïnstalleerd, gaan mijn man en ik een kleine wandeling maken. Ik ben al overtuigd dat het zo goed was: ik heb geen behoefte aan de aarding door de redwoods, ik heb nu behoefte aan lucht en water. Na een prachtige zonsondergang gaan we slapen.

De volgende morgen zie ik de zon opkomen over de bossen terwijl er twaalf herten langs onze lodge lopen te grazen. En dat alles met uitzicht over de rotsen van de kust waar de zee tegenop slaat. We besluiten om langzamerhand terug te reizen. De eerste stop is bij Fort Ross, een fort waar vroeger de russen zeggenschap hadden. Mijn man en ik gaan een stuk lopen langs de kust. Terwijl hij foto's maakt, zit ik op een steen te genieten van het uitzicht en denk ik na over wat ik nu zou moeten doen met mijn opleiding en werk.

Langzamerhand dringt tot mij door dat er een klein vogeltje op een hek naast me vreselijk hard zit te fluiten. Spontaan schiet door mijn hoofd: 'Heb je me wat te zeggen?' En ik hoor: 'We hebben meer tolken nodig.' Totaal verrast vraag ik of hij even wil stoppen met fluiten zodat ik zeker weet dat ik het me niet verbeeld. En hij houdt gelijk een tijdje op met fluiten... Hij zei het dus inderdaad tegen mij! De tranen stromen uit mijn ogen. Het zet me aan het denken. Want ik had ervoor gekozen om me te profileren als kattengedragstherapeut waarbij ik het dierentolken als ondersteuning gebruikte. Dat leek me gemakkelijker naar de buitenwereld te 'verkopen'. Misschien waren mijn stagecasussen wel onvoldoende beoordeeld om me duidelijk te maken dat mijn prioriteiten andersom moesten liggen. Maar mensen vinden een kattengedragstherapeut al raar, laat staan als ik me zou profileren als dierentolk. Dat vind ik veel te eng. Dan laat ik veel te veel van mezelf zien.

Al denkend lopen we verder. Ik realiseer me dat ik me laat beperken door angst. Op dat moment kijk ik omhoog en zie tot mijn verrassing een adelaar boven mijn hoofd vliegen. Er komt er een bij, en nog een... Tot er uiteindelijk vijf adelaars boven ons vliegen. Op dat moment hoor ik in mijn hoofd: 'Als je je angst

loslaat, kun je ook vliegen. Wij zijn er om je te laten zien en voelen hoe vrij je je dan voelt.'

Op dat moment voel ik dat ik met ze mee vlieg, mee zweef. Zo vrij... En weer stromen de tranen over mijn wangen. En weer twijfel ik of ik het me niet verbeeld. Dus ik vraag of ze een voor een willen weggaan. Dat doen ze. Ik blijf huilend op de grond achter. Het universum heeft me antwoord op mijn vragen gegeven.

Mopperend baasje

Brigit Grommé

Op een ochtend heel vroeg loop ik met Bo lekker in het bos. Bo snuffelt vrolijk tussen de bossen door tot er een hondje angstig maar toch heel nieuwsgierig onze kant opkomt. Daarachter volgt een baas die vloekt en tettert waar je nou niet echt blij van wordt.

Het hondje geeft spontaan aan dat het veel slaag krijgt en gemopper moet aanhoren en nu liever dus dicht bij ons blijft. Ik vertel hem dat we zijn baasje gaan afleiden om de slaag te vergeten en ik begin een gezellig gesprek met de man over zijn hondje: dat een hond net als mensen gewoon even nieuwsgierig is, wat voor een maatje daar zo druk en enthousiast loopt te rennen en snuffelen, en ja hoor... mopper mopper, maar dan toch krijgt ons gesprek een positieve wending. Want als wij allebei het bos uitlopen, draait het hondje zich om en roept: 'Bedankt, hoor, en tot ziens.'

Even denk ik dat ik droom maar dan loop ik met een gevoel weg van: heerlijk dat je de cursus hebt gedaan, Brigit. Dit is weer zo'n gelukkig moment.

Onze nieuwe pup

Ria de Jong

Tijdens de cursus had onze tweejarige dobermannreu Laicos verteld dat hij wel een nieuw vriendinnetje wilde. Onze Duitse dog was een half jaar eerder overleden en wij wilden toen eerst nog even wachten met een nieuwe hond totdat ik de cursus bij Mieke had gedaan en beter een puppykeuze kon maken. Zo gezegd, zo gedaan.

Op 1 oktober belden we de dobermannfokker en ja, ze hadden nog twee teefjes. We konden direct naar hem toekomen en we zouden Laicos meenemen; dat is nogal een exemplaar en die accepteert echt niet zomaar iedereen.

Cor reed en op weg daarheen kwam ik in actie. Ik paste de op de cursus aangeleerde techniek toe: ogen dicht, rustig ademhalen, enzovoort. En ja hoor, Laicos, die achterin lag, piepte iets toen ik hem opriep, maar ik legde het hem uit en vroeg om zijn hulp. Ja, hij wilde wel helpen bij de keuze van de pup.

Ik tuneerde in op twee dobermannpuppies, teefjes, geboren op 28 juli, plaats en adres genoemd. Ze stonden zo op mijn scherm. Verhip. Ik zag het goed. Flitsen van twee heel kleine hondjes. En weg waren ze weer.

Opnieuw geprobeerd en jawel... weer hollend over mijn scherm. Toen meende ik te zien dat de ene pup een smaller snuitje had dan de andere. Ondertussen lag Laicos heel rustig op mijn scherm alles te bekijken.

Ik heb dus het hele verhaal aan de – over mijn scherm flitsende – puppies verteld en ik heb ze gezegd dat degene die bij ons wil

komen wonen, straks naar Laicos moet gaan en hem moet likken of dat zij moet laten zien dat zij vriendschap met hem sluit.

Aangekomen bij de fokker zei ik natuurlijk niets over mijn gesprek met de pups, want stel je voor dat ik het mis had. Ik liep naar de kennel. De deur ging open en daar kwamen de twee puppies, rennend het grasveld op. Kijkend naar dit tafereel zei ik tegen mijn man: 'Haal Laicos maar uit de auto.' En zo geschiedde.

Terwijl Cor naar de auto liep, kwam een van de twee pups achter hem aan gehold: die met het iets smallere snoetje. Ze schoot door de heg, zo achter Cor aan.

Fokker: 'Och jee, dat heeft nog geen enkel hondje gedaan, straks komt ze nog onder een auto.' Maar meteen daarop kwam Laicos de auto uit en de pup en hij begroetten elkaar alsof ze elkaar al jaren lang kenden. De andere pup was gewoon op het grasveld bij de kennel achtergebleven. Ze had geen enkele belangstelling voor Laicos of voor ons.

Toen heb ik mijn verhaal verteld aan de fokster, die mij vol ongeloof aankeek.

Vervolgens werden de puppies weer bij elkaar gezet met Laicos erbij. En toen mijn man Laicos terugbracht naar de auto, kwam weer de puppy met het smalle snoetje meteen achter hen aan. De fokster was verbijsterd en heeft het haar man verteld en zei: 'Het is echt waar, ik stond er zelf bij!'

Voor ons was duidelijk dat dit het bewuste pupje zou worden. Thyra is nu vier maanden en vanaf 1 oktober zijn Laicos en zij in alle opzichten onafscheidelijk: ze doen alles samen, zelfs kattenkwaad uithalen en Laicos is heel zacht voor haar.

Dankzij de cursus bij Mieke hebben we een weloverwogen en juiste keuze kunnen maken voor ons jongste gezinslid, dat toch wel hopelijk heel lang met ons zit opgescheept. Ze vindt het nog steeds leuk bij ons, maar nu even niet omdat ik boos ben want ze heeft mijn bril aan gruzelementen gebeten nadat ze hem van de tafel had gepakt...

Salie

Paulien Meijers

Ik ben vanmiddag aan de slag gegaan met de salie. Ik weet dat wij negativiteit in huis hebben, dus uitroken die bende. Bakje gezocht, lucifers in de aanslag en met de liften naar boven. Ik dacht: bovenin beginnen, want daar zal de 'shit' wel zitten. Op de overloop (op de stoellift) een lekker fikkie gemaakt. Nou, het smeulde lekker. Eerst in het was/stookhok. Daar is het net helemaal geverfd en opgeknapt, dus niets aan de hand. Het vuurtje smeulde goed. Af en toe een beetje blazen om wat meer rook te krijgen om te wapperen. Toen de kamer van onze jongste zoon. Dat ging ook vrij goed. Lekker de ramen open en roken maar. Nou, ik voelde me net een soort magiër.

Toen naar de kamer van onze oudste zoon (22), zeg maar: het kind met wat moeilijkheden. Ik kwam de kamer in met mijn bakje en hup, vuurtje uit. Ik de lucifers weer gepakt. Ik kreeg het vuur in zijn kamer niet aan. Dus weer naar het halletje en ja hoor, met een lucifer was er weer rook. De kamer weer in. De ene kant van de kamer ging nu wel tot ik bij zijn bed kwam. En ja hoor, het rookje weer floep uit. Weer terug naar het halletje. Vuurtje

weer aan en weer terug. Het bleef langer aan maar zeker niet van harte. En weer uit, al had ik een groot deel van zijn bed inmiddels gedaan. Nu kon ik het in de kamer aansteken wat lukte, weliswaar moeizaam maar de aanhouder wint. Ik dus. Uiteindelijk heb ik de kamer 'ontgeest' gekregen.

Ik weer al wapperend met de lift naar beneden. De eerste etage zonder problemen gedaan. En weer verder met de volgende lift al wapperend naar de parterre. Beneden angekommen had ik grote belangstelling van onze twee katten. Moeder Luca (schildpad) en haar zoon Karel (zwart, twee witte poten, bef en buik). Ze roken aan het bakje. Karel maakte hele hoge miauwttjes en hield een poosje zijn bek open. Luca maakte ook een vreemd geluid. En beide volgden mij in mijn bewegingen. Zo in de trant van: prima, ga nog effen verder, wat ik uiteraard heb gedaan. Het meest gekke komt nu.

Ik ben ongeveer een kwartier bezig geweest met het energetisch reinigen van het huis. Toen ik een half uur later een afspraak had met een vriendin, belde zij mij op en vertelde ze dat ik de tijd was vergeten. Ik vergeleek mijn horlogetijd met die van de klok in de huiskamer. Bleek nota bene dat dat mijn horloge een kwartier had stilgestaan! Dit vind ik geen toeval meer.

Nog even dit: het nachtelijk zweten en woelen van onze zoon is duidelijk verminderd. De negativiteit is weg. Als er weer 'shit' binnenkomt, gebruik ik met volle overgave de salie. Mijn zoon gebruikt ook de salie en is daar zeer content mee. Deze truc heb ik ook met anderen gedeeld. Ook zij zijn zeer positief. Simpel maar zeer doeltreffend. Mieke, bedankt.

Kraaiende hanen

Menna Ploegstra

Tekkel is mijn hondje. Hij is al behoorlijk oud en al langere tijd ziek, maar hij heeft nog veel levenslust en baalt er zichtbaar van dat zijn lijf niet meer doet wat zijn koppie wil. Ik weet dat hij niet meer zo lang te leven heeft, misschien nog een paar weken, misschien nog een paar maanden, wie zal het zeggen...

Tijdens de cursus *Communiceren met Dieren* breng ik Tekkel in voor het eindgesprek. Tijdens dit gesprek praten de cursisten via een foto met de dieren van elkaar. Tekkel wil zo graag praten en wil graag die liefdevolle aandacht. Direct in het eerste contact vertelt hij hoe ziek hij is en hoe verantwoordelijk hij zich voor mij voelt! Ik bedenk hoe ik hem vaak mijn steun en toeverlaat noem. Hij vertelt over zijn lijfje dat het niet meer doet, en dat hij vindt dat hij faalt omdat hij niet veel meer kan. Hij is heel erg moe. Hij blijkt veel zieker te zijn dan ik mij realiseerde. Zeer gedetailleerd geeft hij een beschrijving van zijn woonomgeving: de inrichting van de kamer, de kleur van het vloerkleed, de bank, de tegeltjes in de vensterbank, en hij beschrijft de lichtinval in het huis. Hij zegt dat hij in huis overal mag komen en dat hij dat heel fijn vindt. Meteen maakt hij van de gelegenheid gebruik om te zeggen dat hij die zachte donkere, bruine brokken uit dat blik zo lekker vindt. Hij vertelt ook dat hij heel graag buiten is in de tuin en dan veel vogels hoort en dat hij ook af en toe een haan hoort kraaien...

Als ik thuiskom van de cursus, zit Tekkel – trouw als altijd – op mij te wachten. Ik neem hem in mijn armen en ik vertel hem hoeveel ik van hem houd. Ook besef ik nu hoe ziek mijn hondje is.

Ik vertel hem dat hij mag gaan als het echt niet meer gaat. Ik wil hem niet langer vasthouden, hoe moeilijk het ook is voor mij.

De volgende dag is het duidelijk: Tekkel heeft echt geen energie meer en is bezig dood te gaan. De hele dag ligt hij in diepe slaap op zijn kleedje, met een kruik en een dekentje in de frisse lucht in de tuin. 's Avonds is het zover; hij staat op voor een plasje en valt om... ik pak hem op en hij sterft in mijn armen...

Ik geef Tekkel een mooi plekje midden in de tuin, de plek waar hij zelf altijd zo gelukkig was als hij zich uitleefde in het graven van grote hollen! Niet altijd zo fijn voor mij maar voor hem was het feest, stralende oogjes! Tegen de middag als ik samen met Beertje, het hondje waarmee Tekkel zijn hele leven heeft gedeeld, het grafje dichtgooi, bedenk ik mij: 'Ik zou willen dat je me nog even kon bellen, Tekkel, om te vertellen dat je veilig in je nieuwe wereld bent aangekomen.' Op dat moment lijkt Tekkel terug te zeggen: 'Wil je weten of ik veilig ben aangekomen? Let op de haan: hij kraait om 12.30 uur. Dan weet je dat ik hier veilig ben aangekomen.'

Exact om 12.30 uur jubelt een haan luidkeels zijn lied. Hét teken van Tekkel. Hij is veilig over...

Floris bij mij roepen

Elice Labruyere

Met vier honden waren we op de heide in de buurt van Laren. Na twee uur was het verzamelen en naar de auto, maar niet voor Floris, zo bleek. Hij had de smaak intussen goed te pakken en rende weg uit het zicht.

Ik sluit mijn ogen, maak een plaatje van brave Floris die een lekker koekje bij me haalt. Het zit in een rond groen doosje. (Ik heb dat ook echt bij me en hij is er dol op.) Ik stuur het plaatje naar Floris.

Ik open mijn ogen. En... ja hoor. Daar komt hij in een drafje rechtstreeks naar me toe.

Zindelijk maken

Ria de Jong

Onze pup Thyra had ik binnen een week zindelijk. Hoe ik dat heb gedaan? Ik ben met haar gaan zitten praten, heb haar een rood voorwerp laten zien (en haar verteld: dit is rood) en met mijn wijsvingers een kruis gemaakt en gezegd: dit is nee, dus verboden. Daarna heb ik een groen voorwerp uitgelegd en mijn wijsvinger omhoog gedaan, met de mededeling: dit is goed, prima, veilig.

Toen heb ik haar vastgehouden en in gedachten heb ik het hele traject naar buiten met haar gelopen. Alles wat we onderweg tegenkwamen, heb ik benoemd. Bij de buitendeur gekomen heb ik deze geopend en heb ik haar laten zien waar zij haar plasje en hoopje moest doen. Binnen een week had ze het door.

Als ze moet, komt ze haar pootjes op mijn schoot leggen en blijft aandacht vragen totdat ik opsta en de deur voor haar open. Ze loopt dan regelrecht naar de uitlaatplaats en doet haar behoefte.

Waarom op deze manier geprobeerd? Mijn man heeft nogal een zware en harde stem en dat vindt Thyra niet leuk, ze vlucht dan meteen onder de tafel, maar op deze manier loopt ze ook vrolijk met mijn man mee naar buiten.

De bijzondere dierenwereld

Brigit Grommé

Ik werk als vrijwilligster in het bejaardenhuis (een creatieve middag, bloemschikken kaarten maken, enzovoort). Vorige week kwam een zeer bijzondere dame te overlijden.

Ze was graag gezien want ze was lief en zorgzaam en had altijd een vriendelijk woordje over voor iedereen. Gisteren was de begrafenis. Nu moet je weten deze dame een passie had voor vlinders; dat waren voor haar zeer bijzondere dieren.

Tijdens de mis in een gezang komt er een vlinder uit het niets aanvliegen en gaat op de kist zitten. Op het moment dat de mis is afgelopen, vliegt de vlinder weer weg in het niets. Alle aanwezigen waren op de hoogte van de vlinderliefde van deze dame, dus was deze gebeurtenis het gesprek van de dag. Wat mij betreft is de dame even langsgekomen om te zeggen dat alles goed met haar is en dat ze er vrede mee heeft dat ze is overgegaan.

Later die dag loop ik met de hond in het bos. Mijn hond rent iets al te vrolijk heen en weer achter de vogeltjes aan. Ik sluit mijn ogen en vraag haar of ze een beetje in de buurt wil blijven. Als ik mijn ogen weer open, komt er een prachtige vlinder naar mij toevliegen! Ik vraag de vlinder of mijn interpretatie van vanmorgen goed was. De vlinder komt nog dichterbij mij zitten. Dus ik bedank haar voor haar bevestiging en wens haar een mooie tijd toe daarboven. Juist in een lichtstraal van de zon vliegt de vlinder weg. Tranen en een blij gevoel komen in mij op. Dankjewel, vlinder!

Keizersnee

Bea Derx

Gisteren was ik met mijn konijn voor de halfjaarlijkse inenting bij de dierenarts in Cuijk. Hij vertelde dat hij wel iets leuks voor me wist: een wandeling in de Sinaï met een kameel, acht dagen wandelen door de woestijn en alleen met de kameel praten. Met de vijf andere deelnemers mocht niet worden gesproken.

Ik vertelde dat ik na de cursus *Communiceren met Dieren* al met dieren sprak. Hij was geïnteresseerd. Ineens vroeg hij me met hem mee te komen. We liepen naar de operatiekamer en daar lag een klein hondje. Zij zou een keizersnee ondergaan. De dierenarts vroeg of ik met het hondje wilde praten en wilde vragen of dat goed was. Ik voelde dat ik het kon doen.

Het hondje gaf aan dat het nodig was omdat zij het niet alleen kon doen. Ook dacht ze dat er eerst vijf maar nu toch vier jonkies waren: twee mannetjes en twee vrouwtjes. En ze vertelde dat ze in een kennel in St. Hubert woonden.

Omdat het baasje van de hond ook in de operatiekamer stond, heb ik de dierenarts apart genomen en hem verteld wat het hondje mij verteld had. Hij ging de keizersnee doen en zou me daarna bellen.

Ongeveer anderhalf uur later kreeg ik een verbaasde dierenarts aan de lijn die onder de indruk was want alles klopte. Het hondje had twee reutjes en twee teefjes gebaard en een dood hondje. Hij had nog één vraag: hoe wist het hondje het geslacht van haar kinderen? Een vrouw weet dat toch ook niet, zei hij. Ik kon daar geen antwoord opgeven; hij dacht dat dat misschien mijn gevoel was.

Grappige ervaring

Antoinette Jansen

Tijdens een dagje saunabezoek stond ik even bij de papegaai te kijken die daar in een kooi zat. Hij kwam spontaan naar voren en boog zijn kopje om zich te laten kroelen en we hadden samen een ‘onderonsje’. Hij vertelde me dat hij zo graag onder de douche wilde. Tja, dat had ik weer!

Ik heb toen toch maar een praatje gemaakt met iemand van het personeel en ik zei dat ze wel een hele lieve papegaai hebben die zich de hele tijd zomaar liet kroelen. Die vrouw helemaal verbaasd: had ik hem zomaar gekroeld? Nou dat liet hij bijna door niemand doen. Ik zei dat papegaaien het zo lekker vinden om eens lekker te douchen. Zegt zij dat hij elke morgen onder de douche wordt gezet! Ik terug naar de papegaai en zeg tegen hem: ‘Wat is dat nou?’ En wat denk je dat hij terugzegt: ‘Ja, maar ik vind het ook zoooo lekker...’

Fladderende vleermuis

Brigit Grommé

Ik ging naar mijn ouders die in een ouderencomplex wonen. Het was al zeven uur en in deze tijd van het jaar al donker. Het is een prachtgebouw, open en veel hout. En als je op de tweede verdieping loopt, lijkt het een boot. Opeens vliegt er iets boven mijn hoofd naar de grote ramen. Dus ik duik in elkaar. O nee, niet tegen de ramen maar vlak daarvoor maakt het vliegende ding een draai en komt het terug, weer vlak over mijn hoofd. Het is een vleermuis en het dier kan niet weg. Het zit hier opgesloten.

Ik vertelde het: 'Elke vijf minuten gaan de luchtkokers open. Als je nu naar de linkerkant gaat, kun je de lucht straks voelen.' En ja, de vleermuis ging omhoog naar de luchtkokers en naar buiten. Buiten aangekomen kwam hij door de bouwstijl in een volgende ruimte waar hij niet uit kon. Ik opnieuw: 'Als je nu meer naar beneden vliegt, dan ben je vrij.' De vleermuis kwam in beweging en hij vloog naar beneden maar net niet ver genoeg en weer omhoog, dus ik weer: 'Iets verder naar beneden, dan lukt het wel.' En ja hoor, hij was vrij.

Ik houd niet zo van vogels en vleermuizen die zich te pletter vliegen tegen ramen. Dus ik was opgelucht.

Laicos en zijn hoofdpijn

Ria de Jong

Op een avond zaten we als gewoonlijk in de hobbykamer toen onze hond Laicos constant probeerde mijn aandacht te trekken, tot vervelends toe. En ik maar denken: wat bedoelt hij toch? Uiteindelijk dacht ik dat ik met hem mee moest, dus zei ik: 'Laat me dan maar zien wat je bedoelt.'

Hij bracht mij naar het toilet, waar hij nooit komt en ging met zijn snuit naar mijn bergkristal die daar hangt. De steen nam ik mee naar de hobbykamer en ik keek of Laicos ergens blokkades had. Hij duwde mijn hand naar zijn kop en op hetzelfde moment kreeg ik steken in mijn hoofd, rechts, pal boven mijn oog en ik voelde bij mijzelf een bultje.

Ik voelde bij Laicos op dezelfde plaats en warempel: een bult! En toen viel bij mij het kwartje. 's Middags waren er kinderen rond het erf geweest, die schreeuwend en jouwend Laicos hadden

lopen uitdagen. Ik vroeg aan Laicos of die kleine mensen soms met steentjes naar hem hadden gegooid. Mijn man, die naar dit hele gebeuren had zitten kijken, verbaasde zich erover dat Laicos heel duidelijk met zijn kop naar beneden en omhoog ging.

Hij zei: 'Krijg nou wat! Lacois zegt ja.'

Dit moest ik dus enige malen herhalen, want direct geloven, nee zo ben ik niet.

Ik heb toen zijn kop zachtjes gemasseerd, tegen de klok in en na tien minuten vond Laicos het genoeg en ging hij rustig op mijn voeten liggen. De volgende dag was de bult weg.

Wat een ontvangst

Yvanka Gormus

Bij thuiskomst na de cursus werd ik zo liefdevol ontvangen dat ik een brok in mijn keel kreeg: mijn dochter had het rode hartjeskussen van de bank voor het raam gelegd zodat ik het zou zien als ik thuis zou komen. Ik stapte dus al met een brok van ontroering in mijn keel uit de auto en daar stond ze op de oprit om mij te knuffelen. Mijn zoontje stond in de deuropening te springen en riep: 'Ma-ma joe-pie, ma-ma joe-pie...' Wat een ontvangst, hè!

Onze kat Boray zat op de oprit op mij te wachten, ging vlak voor mijn voeten liggen en draaide heel snel rondjes op zijn rug. Ik moest ervan lachen want het was zo ongeveer de snelheid die ik gisteren had gezien tijdens de cursus bij mijn meditatie in de kota; zo snel heb ik hem dat nog nooit zien doen.

Seneca, onze andere kat, wilde niets van mij weten. Ik heb dat maar even zo gelaten, al zat het mij niet lekker. Ik vroeg later aan hem of

er een bepaalde reden was waarom hij mij negeerde en hij liet mij weten diep beledigd te zijn omdat ik Boray voor het eindgesprek had aangedragen en niet hem (toch bijzonder dat hij het weet!), terwijl hij voor mij zo bijzonder is. Toen legde ik hem uit dat ik voor Boray had gekozen omdat de band tussen hem en mij al zo sterk is en ik al zoveel van hem opvang; ik wilde Boray nu ook een kans geven om te spreken. Ik heb mijn excuses aangeboden en hij sprong meteen op schoot. Heel bijzonder, alsof we een ruzie hadden bijgelegd en weer dikke vrienden waren. Hij vertelde mij dat hij een nieuwe taak erbij wilde hebben, namelijk het naar bed brengen van de kinderen, en ik heb hem verteld dat ik dat prima vond.

Toen het kinderbedtijd was, lag Seneca nog steeds helemaal ontspannen op mijn schoot alsof hij in een diepe slaap was. Ik vertelde hem hardop dat hij van mijn schoot af moest om zijn taak te vervullen. Hij was ineens klaarwakker en liep naar de deur waar hij ging wachten. Toen ik de deur had geopend, liep hij trede voor trede de trap op en hield de kinderen strak in de gaten. Dat was zo mooi om te zien, zo zorgzaam alsof hij bang was dat ze zouden vallen.

Toen hij ze tot aan de slaapkamer begeleid had, ging hij in het midden van de slaapkamer zitten en heb ik hem gevraagd of hij de kinderen nog even welterusten wilde zeggen. Hij sprong bij mijn zoon in het ledikantje, gaf hem een kopje en sprong er weer uit. Daarna gaf hij mijn dochter een kopje en ging onder het bed zitten. Helemaal verbaasd over alles wat ik net had meegemaakt, heb ik mijn kinderen ook een goede nacht gewenst en tegen Seneca gezegd dat het weer tijd was om naar beneden te gaan omdat de kinderen moesten slapen. Hij verliet wel de slaapkamer maar bleef voor de deur zitten alsof hij de wacht hield. Ik ben naar beneden

gegaan en pas twintig minuten later kwam hij ook naar beneden. Ik vermoed dat de kinderen toen allebei sliepen en hij zijn taak als volbracht zag.

Ik ben zelf geweldig blij met deze ervaring. Het is zo bijzonder dat het allemaal zo gedetailleerd en perfect verliep na het gesprek dat ik met Seneca had. Ik heb de kinderen er ook bewust van gemaakt en het lijkt wel of er de volgende ochtend ook iets magisch tussen Seneca en de kinderen is gebeurd. Ik heb ze in ieder geval nog nooit zo lang zo stil op de bank zien zitten met een kat op schoot. Als ik iets aan ze vroeg, fluisterden ze terug want Seneca mocht vooral niet wakker worden.

Zwemmen in zee

Ilja Jansen

Met mijn eerste hondje Sadie heb ik heel gekke dingen meegemaakt wat betreft ‘waarschuwingen’, wat dan achteraf zo bleek te zijn...

Toen ik nog in Scheveningen woonde, ging ik regelmatig naar het strand. Eigenlijk ging ik nooit naar het strand aan de (te) drukke boulevard, maar dit keer wel. Ik nam Sadie altijd overal mee naar toe. Naar de kroeg, naar mijn werk, en dus ook naar het strand, waar ik dan met wat stokken en een extra grote handdoek een tentje voor haar maakte zodat ze in de schaduw kon gaan liggen als ze dat wilde.

Na een poosje op het strand aan de boulevard in de zon te hebben gelegen, besloot ik te gaan zwemmen. Sadie was een labradorkruising en ze was dol op water. Dus toen ik opstond om

naar de zee te wandelen voor de verfrissende duik, liep Sadie met mij mee. Maar tot mijn grote verbazing liep ze het water niet in... Ik probeerde haar te lokken maar ze begon te blaffen en weigerde met ook maar één teen de zee aan te raken. Ze bleef aan de vloedlijn staan en keek mij al blaffende en piepende na.

Ik ging niet ver de zee in omdat ik het gek vond dat Sadie zo deed en niet samen met mij wilde zwemmen. Na zo'n tien minuutjes in het verfrissende water te hebben gestaan, besloot ik weer terug te lopen. Sadie stond nog steeds te blaffen en liep heel nerveus heen en weer op het strand. Zo kende ik haar niet...

Terwijl ik door het water richting strand waadde, zag ik een landrover van de reddingsbrigade over het strand rijden met een bord op het dak waarop de tekst stond: *Zee gevaarlijk!*

Paardentaal

Carolien Vermeij

Met vreselijk veel plezier heb ik de basiscursus *Communiceren met Dieren* gevolgd. Zoals veel van mijn medecursisten verwachtte ik van het eindgesprek ik niet veel. Dat zou mij toch nooit lukken?! Nou, niets was minder waar.

Tijdens de eindgesprekken had iemand anders een gesprek met een van mijn paarden en dat liep helemaal anders dan verwacht. Na nog geen twee minuten was de tolk in tranen en kreeg zulke heftige emoties door van mijn paard dat zij besloot te stoppen. Tot mijn grote schrik kon ik die gevoelens plaatsen bij mijn lieve Stientje en ik was zelf natuurlijk ook hevig ontdaan.

Wat was nu het geval? Omdat wij geen droog stukje weiland meer hadden en ik bang was voor hoefproblemen, had ik vanwege de aanhoudende regenval mijn twee grootste paarden ergens anders ondergebracht, en de twee shetlanders bleven thuis. Maar Stien en Gandalf stonden op dat moment al drie weken op een erg goed adres, waar er uitsluitend met natural horsemanship wordt gewerkt en ik heb ze daar met het volste vertrouwen heen gebracht. Ik was echt in de veronderstelling dat ze het daar beide erg naar hun zin zouden hebben en wat Gandalf betreft zat ik goed. Hij heeft genoten en wilde zelfs niet meer naar huis. (Ook leuk!)

Maar Stientje gaf tijdens het gesprek door een medecursiste aan dat zij zo'n vreselijke heimwee had. Ze was zo van slag en bang dat de kudde definitief uit elkaar was gehaald, dat ze op het moment dat er met haar gesproken werd al haar angsten eruit heeft gegoooid en in paniek is geraakt.

Hierop hebben we direct besloten ze allebei de volgende dag weer naar huis te halen. Mijn man ging met de trailer op weg en ik bleef thuis voor de andere dieren. Hij zou het wel redden alleen, zei hij. Maar na een hele tijd belde hij op dat hij ze met geen mogelijkheid de trailer in kreeg.

Wat nu? 'Weet ik veel, ik kan vanuit hier toch niets doen', was mijn reactie. Mijn man herinnerde mij er fijntjes aan dat ik de dag ervoor nog met een dier had gesproken en of ik dat nu niet even met de paarden kon doen... Tsja, oeps, zonder steun van de groep?

Nou ja, ik probeer het wel. En wie schetst mijn verbazing? Ik was mijn innerlijke werkkamer nog niet in of Stientje stond al te trappelen. Ze was boos, in paniek en zo dwars als maar kon! Ik hoefde bijna niets te vragen, ze begon meteen te ratelen. Ze ging

er niet in zonder Gandalf, over haar lijk. Veel te bang dat ze straks weer zou worden verkocht (wij zijn al mens nummer zeven van Stien).

Dit alles vertelde zij luid stampend en snuivend. Ik heb geprobeerd haar gerust te stellen maar dat viel niet mee. Ik heb ook gezegd dat ik Gandalf zou vragen of hij eerst de trailer in wilde gaan en haar gevraagd even te wachten. Vervolgens tuneerde ik in op Gandalf, die echter minder enthousiast was om mij tegen te komen want hij vond het daar geweldig! Al die aandacht, iedereen bewonderde hem en vooral Piet, de eigenaar van de stal, liet hij aan mij op een voetstuk zien met een krans van licht om hem heen. (Gandalf heeft inderdaad een heel goed contact met deze man.) Ik heb alle zeilen bij moeten zetten om hem over te halen weer naar huis te komen, hem gevraagd of hij het goede voorbeeld wilde geven en hem overladen met complimentjes... Vervolgens heb ik afscheid van beide genomen waarna ik mijn man belde dat hij het nog maar eens moest proberen.

Tien minuten later belde hij op dat ze allebei in de trailer stonden. Gandalf, waar we normaal gesproken minstens drie kwartier voor nodig hebben om hem de trailer in te kletsen omdat hij het zo vreselijk eng vindt, was uiterst relaxed maar mopperig maar binnen gestapt en Stien was er letterlijk achteraan gerend. Je begrijpt dat ik stomverbaasd was dat het gelukt was en ik heb nog even een stevige discussie met mijn rationele ik gehad. Maar hoe je het ook wendt of keert, de paardjes zijn veilig en ontspannen naar huis gekomen, en daar ging het om!

Paard gered door ongelovige thomas

Menna Ploegstra

Na de cursus is het heel fijn als je je verhalen met anderen kunt delen. Dan kom je ze toch onherroepelijk weer tegen, de ongelovigen! Dat het de moeite waard blijft je verhalen aan vrienden en bekenden rond te vertellen blijkt wel uit het volgende.

Een collega met veel dieren in haar omgeving (honden, paarden, schapen, katten) vindt het maar een raar verhaal dat je zou kunnen praten met dieren... En dat je daar dan ook nog een cursus voor kunt doen. Laat me niet lachen, was de reactie. Uit fatsoen houdt ze wel haar mond als ik soms nog iets vertel; ze vraagt dan lacherig of haar hond nog iets te melden heeft en doet het vervolgens af als onzin, of als iets wat iedereen wel vertellen kan... Ze merkt later wel op dat die hond met gebruiksaanwijzing wel erg veel bij mij in de buurt is. Onderstaand mailtje kreeg ik vandaag van haar over een ziek paard van de bureu:

‘Het paard had te lang gelegen en is oud. Waarschijnlijk kon hij niet meer opkomen omdat al zijn spieren verstijfd waren ten gevolge van het lange liggen. Paarden hebben namelijk zulke grote spiergroepen dat bij lang liggen de doorbloeding niet meer goed gaat. We hebben lang geprobeerd het paard omhoog te helpen en er uiteindelijk de dierenarts bijgehaald die pijnstillers, cortico’s en een darmontspanner heeft ingespoten. We besloten het een paar uur aan te kijken met het idee: einde oefening. Toen heb ik het paard verteld dat er sprake was van een echte deadline om half vijf. En om vier uur ging hij zelf weer staan.’

Voorlopig is dit paard weer op de been. Mijn collega reageert trouwens nadien weer net als voorheen...

Vrijheid blijheid

Nathalie Steffens

Vrijdagmiddag, mijn hondenmaatje Roë en ik gaan na het werk naar buiten. Eindelijk weer de buitenlucht opsnuiven.

Wat lekker is dat toch!

Meestal probeer ik de wandelingen zo afwisselend mogelijk te maken. Toch komen we vaak langs dezelfde stukken. Zo ook vandaag lopen we langs een oude kas. Deze kas hebben we al tientallen malen gezien, hij is oud, heeft verweerde ruiten en is niet in gebruik.

Dan toch opeens worden mijn ogen naar de kas getrokken. Er beweegt iets in de kas. Ik kijk beter: het is een vogel. De lieverd vliegt van links naar rechts, precies aan de kant waar wij lopen. Het kan niet anders... dit staat vast: ze probeert onze aandacht te trekken!

Van deze slimme actie was ik later erg onder de indruk. Op het moment zelf ben ik alleen maar bezig met de vraag: hoe komt ze eruit?! Alle ramen blijken dicht te zitten. Elk ruitje is nog heel. Er is dus geen ontsnappen aan. Gelukkig staat er een

telefoonnummer op de kas. Direct gebeld. De tuinder neemt het gelukkig erg goed op, hij bedankt zowaar voor het doorgeven (dat vind ik al zo mooi) en belooft direct langs te komen om de 'sufferd' (zijn woorden) eruit te laten.

Omdat ik de vogel wil laten weten en voelen dat er hulp komt, probeer ik plaatjes te zenden dat er snel iemand komt die haar vrij zal laten. Voor de zekerheid doe ik dit, geloof ik, een twintigmaal, want ik wil er helemaal zeker van zijn dat ze mij begrijpt dat ik haar niet in de steek laat.

Roë en ik zijn verder gelopen. Op de terugweg lopen we weer langs de kas. De vogel heeft haar vrijheid terug!

Zeven uur thuis zijn

Miranda Bik

Een poosje geleden op een mooie zonnige dag had ik tijdens een lang verblijf op een camping de deur van de caravan opengezet voor Jobbe en Tommy, mijn twee ondeugende katjes. Zo kunnen ze lekker buitenspelen, dacht ik.

Nog geen kwartier later kwam mijn overbuurman naar me toe. Hij trok een ernstig gezicht en verzocht me op een niet al te vriendelijke manier om mijn twee 'katten' voortaan uit zijn tuin te houden. Anders zou hij naar de campingbaas stappen, zei hij. Ik vertelde deze allervriendelijkste zakenman met zijn verkeerde-been-uit-bed-gestapte-ochtendhumeur dat het niet meer zou gebeuren. Ik baalde er wel van want wilde mijn kleine energie-bommetjes liever niet vierentwintig uur per dag in de caravan houden.

Ik bedacht dat wanneer het 's avonds donker wordt, bijna alle campingmensen binnen zitten of naar huis gaan. Als ik Jobje en Tommy 's avonds naar buiten zou laten en 's ochtends weer naar binnen, dan zouden ze de hele nacht muisjes kunnen vangen en kunnen spelen zonder dat sommige mensen last van ze zouden hebben. Wel een probleempje, dacht ik nog, want wie zegt mij dat als ik die twee naar buiten laat, ze 's morgens uiterlijk zeven uur weer terug zijn, zodat ik naar mijn werk kan gaan?

Ik besloot het hele verhaal aan mijn dierenvriendjes uit te leggen en vertelde ze dat ze de hele nacht buiten konden rennen en spelen als ze 's morgens voordat ik naar mijn werk ging maar weer terug zouden zijn. Volgens mij werd mijn idee goedgekeurd en die avond liet ik ze naar buiten.

Tot op de dag van vandaag (er liggen inmiddels al zeven muisjes in onze tuin, haha) zijn ze er altijd weer voordat ik van huis ga. Wanneer ik om zes uur opsta en de deur open, zit meestal Jobje al voor de deur. Wanneer ik daarna aan Tommy denk en ik na vijf minuten nog een keer kijk, staat ook Tommy weer voor de deur. Allemaal zijn we dan weer blij elkaar te zien en ze komen ook altijd met zo'n begroetingsgeluidje binnen.

En die overbuurman met zijn ochtendhumeur? Die steekt weer vriendelijk zijn hand op.

Dierenambulance

Henny van den Broek

Gisteravond had ik dienst op de dierenambulance. We kregen een melding over een gewonde poes die met de eigenaar naar de dierenarts zou moeten. We haalden mevrouw op met een hevig mauwende kat in een tas. De kat was 21 en van de trap gevallen. Mevrouw was behoorlijk nerveus en dat had uiteraard ook zijn uitwerking op haar dier. Eenmaal bij de dierenarts gingen mijn collega en ik mee naar binnen omdat de artsen in het weekend vaak alleen zijn en wij dan gevraagd worden om zonnig te assisteren. De kat was heel onrustig en op dat moment voelde ik dat het tijd was om iets voor dit dier te doen. Ik legde mijn hand op haar koppie en vertelde haar precies wat de dokter bij haar zou gaan doen: 'Je krijgt even iets kouds onder je staartje. Dat voelt wat onwennig maar de dokter moet even weten of je koorts hebt. Je krijgt een prikje zodat je minder pijn hebt en je achterpootjes weer tot rust kunnen komen.'

Volgens mevrouw ging haar poes dit allemaal niet toelaten, want dat had ze nog nooit gedaan. Ik bleef stug volhouden! Op een gegeven moment vroeg mevrouw toen ze zag dat het dier toch wel heel rustig werd, wat ik eigenlijk aan het doen was. Ik vertelde haar alleen dat ik met haar dier aan het praten was en haar geruststelde. Ondertussen was de poes bijna in slaap gevallen. Het prikje heeft ze zonder een krimp te geven laten gebeuren. Ook de dierenarts controleerde enigszins verbaasd of het allemaal nog wel goed ging met de poes. Gelukkig was dat het geval. Poes en mevrouw hebben we, nog wat beduusd, weer naar huis gebracht. Mooi werk, dat wist ik al maar dit voegt toch nog iets extra's toe.

Optimaal gedeeld geluk met mijn paard

Fabienne Abma

Ik heb een bijzondere ervaring gehad met Marco, mijn paard. Daar ben ik erg van onder de indruk. Het is me alleen niet duidelijk wat er nu precies is gebeurd.

Op dit moment zijn we aan het oefenen met het los werken in de bak en het gaat steeds iets beter. Een van de dingen die ik dan doe, is met mijn beide handen en mijn aandacht Marco's hele lichaam aanraken. Hij staat dan los en kan gaan wanneer hij dat wil. De eerste keer kwam ik niet verder dan een paar stroken over zijn nek. Onlangs bleef hij echter staan. Ik kon overal bijkomen tot en met zijn staart. Daarna heb ik hem weer laten lopen. Tussendoor heb ik ook het hartscontact bij hem gemaakt. Op een gegeven moment liep hij weg. Oké, dan was het dus genoeg en ging ik weer verder met het loswerken... Toen kwam het.

Hij kwam naar mij toe en legde zijn hoofd eerst voorzichtig tegen mij aan. Later kreeg ik gewoon zijn hele hoofd tegen mijn borst en kon ik zelfs mijn hoofd tussen zijn oren leggen. Dit is voor hem al heel bijzonder, want hij was tot nu toe niet echt een knuffelpaard. Nu echter ontstond er een bijzondere sfeer. Heel sereen, gelukkig en zeer apart.

Die sfeer is wel vijftientwintig minuten blijven hangen. Marco werd steeds zwaarder en hing echt tegen mij aan. We gingen ook wel even uit elkaar. Dan ging hij even rollen en kwam weer bij me terug en leunde weer met zijn hoofd over me heen. Ik zat, nee lag, toen zelfs op de grond. Zo ging het maar door en dat bijzondere gevoel tussen ons bleef. Door mijn hoofd gingen alleen maar

gedachten als: wauw, wat geweldig, wat voel ik me gelukkig, hoe vertel ik dit aan Albert-Jan, maakt niet uit, ik wil van het nu genieten, wat ben ik gelukkig! Het viel mij op dat Marco aan de lopende band moest gapen. Was dat een teken van ontspanning, van het loslaten van energie?

Het was heel moeilijk om los van elkaar te komen, maar ja, er zaten twee dochters thuis op mij wachten. Die situatie heb ik in beelden ook gedacht: hoe zij thuis aan de tafel met mij wilden eten. Toen deed ik voor hem het hek naar de wei open. Hij liep in een rechte lijn naar zijn vrienden en keek niet meer achterom. Ik ging in een wolk naar huis. En nu...?

Sindsdien bevind ik me in een aparte staat, meer op mezelf, naar binnen gericht, terwijl ik juist een naar buiten gericht persoon ben/was. Ik voel me ook rustig en zit zomaar in alfa, de hersenfrequentie waarmee we tijdens de cursus leren werken. Normaal ben ik snel geneigd me druk te maken over van alles. Ik leef momenteel dus veel meer in het nu. Ik was al bezig om mezelf tot rust te brengen en me af te schermen van de invloeden van buiten. Dit ging nu alleen wel even heel snel. Kan het zijn dat Marco mijn hartscontact teruggaf? Of zou hij reageren (spiegelen) wat ik zelf al in gang had gezet? Of ligt het nog anders? Hoe dan ook, het is een ervaring die mij verrijkt heeft en de tijd zal uitwijzen wat het nog meer betekent.

Muisje

Paulien Meijers

Een kleine maar leuke ervaring. Is het echt of verbeelding? Wie zal het zeggen.

Wij waren aan het verbouwen en onze woonkamer moest leeg. Veel troep overal in huis. Opeens uit het niets zat er een muisje in onze slaapkamer. Leuk als je 's avonds in bed ligt en je hoort steeds geritsel en knabbelgeluidjes. Maar als je wilt slapen, is dat toch niet wenselijk. Ik vind muizen erg leuke diertjes en ben er zeker niet bang voor. Een groot deel van onze boeken staan op dit moment noodgedwongen naast mijn bed. Leuk voor een muisje, op zoek naar eten, om op te klimmen.

Ik deed het licht aan en muisje keek mij met vriendelijke kraaloogjes aan. Zodra ik mij bewoog, floep weg muisje. Ja hoe krijg je een muisje uit je slaapkamer (eenhoog in een rijtjeshuis)? Het geleerde kwam toen goed van pas.

Ik heb hem een videoclipje gestuurd van de tocht die hij moest maken. Langs de gordijnen omhoog, op de vensterbank, door het raam, op de buitenste vensterbank en dan springen op het platte dak. Dit alles met de mededeling dat als hij niet uit zichzelf zou gaan, er toch drastische maatregelen zouden volgen. Ik heb hem een goede reis langs de inmiddels, hoopte ik, bekende punten toegewenst en vooral nog een gelukkig leventje. Ook deed ik meteen een kleine waarschuwing voor alle katten, waaronder twee van onszelf.

De volgende dag kocht ik een lokdoos en heb vier dagen afgewacht. Nou je raadt het al: muisje is uit zichzelf gegaan en het had op geen enkele andere manier de kamer kunnen verlaten.

Sadie en het ziekenhuis

Ilja Jansen

Sadie was een labradorkruising en ze was mijn schaduw. Waar ik was, was Sadie ook. Altijd mocht Sadie mee naar mijn werk. Tot ik voor halve dagen kwam te werken bij een tandarts met praktijk aan huis. Hij wilde geen honden in huis. Dat was geen probleem. Mijn moeder was dol op mijn hondje en verheugde zich op de bezoeken die Sadie haar zou brengen als ik aan het werk was. Ik liet Sadie 's morgens vroeg uit en bracht haar dan met mijn auto naar mijn moeder, waar ik haar 's middags weer ophaalde.

Het was voorjaar toen mijn moeder ziek werd en opgenomen moest worden in het ziekenhuis. Ik had geen andere keuze dan Sadie mee te nemen naar mijn werk bij de tandarts en ik liet haar dan in mijn auto achter. Mijn stationswagen parkeerde ik in de schaduw voor de deur van de praktijk, met het dakje open en het raampje op een kier. Sadie lag dan achterin met een bak water en een botje om te kluiven. Ze zat altijd graag in de auto, keek uit het raam of rolde zich heerlijk op om een dutje te doen. Vanuit het spreekkamerraam kon ik mijn auto goed in de gaten houden.

Mijn moeder moest een longoperatie ondergaan en dat was voor haar een zware operatie. De tandartsenpraktijk was niet ver bij het ziekenhuis vandaan. Dus als ik klaar was met werken, maakte ik een wandelingetje met Sadie door het park dat tegenover de praktijk lag en dan bezocht ik tijdens het bezoek mijn moeder. De eerste twee dagen na de operatie verliep haar herstel voorspoedig. Ze had een slangetje in haar long om het wondvocht af te voeren. Op woensdagochtend, de derde dag na de operatie,

werd het slangetje afgekoppeld, verschoond en weer aangesloten. Op woensdagavond was mijn moeder wat benauwder dan anders maar ze wilde niet dat ik het verplegend personeel op de hoogte zou brengen; die hadden het immers al zo druk.

Het was donderdagochtend en ik was op mijn werk en tijdens een korte pauze wierp ik weer een van mijn vele vluchtige blikken op de auto waarin mijn Sadie lag te slapen. Tot mijn grote schrik zag ik dat de ruiten bijna allemaal beslagen waren. Sadie moest achterin mijn auto zitten maar ik kon haar niet zien. In een mum van tijd was ik bij mijn auto.

Toen ik het portier opende, zag ik dat Sadie aan de passagierskant de kokosmatten opzij had gekrabbeld en de viltlaag, onderin bij de voetenruimte, kapot aan het trekken was. Ik haalde haar uit de auto om haar in het park uit te laten. Ik ging ervan uit dat Sadie hoge sanitaire nood had. Tot mijn verbazing deed ze géén plas en had ze géén diarree. Wel was ze opgewonden aan het hijgen en leek ze iets te zoeken.

Na een minuut of tien werd Sadie wat rustiger en deed ik haar weer terug in mijn auto. Ik moest namelijk nog een uurtje werken. Na mijn werk reed ik naar het bezoekuur van mijn moeder. Sadie was bedaard en zat rustig naar buiten te kijken.

Mijn moeder was sinds gisteren erg achteruit gegaan. Het slangetje, dat verschoond was op woensdagochtend, bleek niet goed te zijn teruggeplaatst en had niet gedaan wat het had moeten doen, namelijk wondvocht afvoeren. Hierdoor waren de longen van mijn moeder volgelopen met vocht. Sinds de operatie had ze er nog niet zo slecht uitgezien.

De volgende ochtend op mijn werk kreeg ik opnieuw de schrik van mijn leven toen ik uit het raam keek. Mijn auto was wéér beslagen en wéér kon ik Sadie niet zien. Opnieuw trof ik Sadie overstuurd aan, voorin in de auto. Ze zat op de bestuurdersstoel en had het stuur kapotgekauwd. Ze had weer een kokosmat stukgetrokken en was druk aan het graven op de bodemplaat.

Ik begreep er werkelijk niets van. Wat was dit voor gedrag? Nog nooit had Sadie iets kapot gemaakt. Altijd was ze ‘braaf’ in de auto en ook als ze alleen thuis was, kwam ‘slopen’ niet voor... Ik kon dit gedrag niet verklaren...

Ik zat nog op mijn hurken met verbijstering te kijken naar de schade die Sadie in de auto veroorzaakt had, toen mijn mobiel ging... Het was een verpleegkundige van het ziekenhuis met de mededeling dat het erg slecht ging met mijn moeder en dat zij met spoed naar de intensive care werd gebracht. Ineens ging er bij mij een lampje branden: Sadie had aangevoeld dat het verkeerd ging met mijn moeder...

Na deze terugslag in het herstel volgden er weken van voorspoed voor mijn moeder. En Sadie was gewoon weer braaf, zoals altijd, in de auto op mij aan het wachten zolang mijn moeder nog niet op haar kon passen...

Sadie is ruim vijftien jaar geworden en heeft nooit meer iets gesloopt...

Sindsdien weet ik dat dieren veel meer aanvoelen dan wij voor mogelijk houden. Dit is een van de redenen waarom ik heel graag en met ontzettend veel plezier de cursus *Communiceren met Dieren* heb gevolgd.

Mijn gids Masha

Carolien Vermeij

29 december 2006 was een vreselijke dag, net als de vier dagen die daarna kwamen. Onze lieve Masha, een Tervuerens herdertje, was tijdens het wandelen weggelopen.

Masha was een heel bijzonder hondje dat al meer had meegemaakt dan menige hond in tien levens moet doorstaan, en dat had haar gevormd. Toen ze jaren geleden op zesjarige leeftijd bij ons kwam, was ze broodmager en bijna kaal. Verder was ze zo extreem angstig dat ik me vaak heb afgevraagd of het ooit nog wel goed met haar zou komen en of het leven voor haar op deze manier wel de moeite waard was.

Dit laatste bleek gelukkig wel degelijk. In de maanden die volgden bloeide Mas op tot een intens lief, eerlijk en dankbaar hondje. In haar eigen vertrouwde omgeving, vooral als ik in de buurt was, gedroeg ze zich ronduit blij en jolig en ze kon eindeloos genieten van de wandelingen die we samen met de andere honden maakten. Altijd liep ze los en als ik maar in de buurt was had ze het volste vertrouwen in de wereld om haar heen. Zij genoot en ik ook!

Tot die ene dag dat ze schrok van vuurwerk en de benen nam. Vier dagen lang hebben we dag en nacht gezocht, maar er was geen spoor te vinden. Nu ze zo alleen was, met al dat geknal om haar heen, liet ze zich aan niemand zien en bleef ze onvindbaar.

Al op de eerste avond van de zoektocht heb ik contact gezocht met een dierentolk. Ik was wat sceptisch over het fenomeen dierentolk, maar ik voelde me zo wanhopig dat ik letterlijk alles wilde doen om Masha terug te vinden. Deze tolk maakte het eerste contact en

wilde graag weten of ze de goeie hond ‘aan de lijn’ had. Ze vroeg aan Masha een bewijs en deze vertelde haar dat toen zij nog klein was haar oortjes er door andere honden waren afgebeten... Ik schrok me een ongeluk, want dat klopte precies. Ze had inderdaad twee oorstoppjes op haar hoofd, we hadden dus echt contact met Masha!

In de daarop volgende dagen heeft deze mevrouw letterlijk dag en nacht voor ons klaargestaan en al die tijd met Mas contact gehad. De hele route die Masha tijdens haar zoektocht naar huis beschreef klopte, maar het heeft niet mogen baten. Ze is uiteindelijk vlak bij huis doodgereden, ze was bijna thuis...

Deze vreselijke gebeurtenis heeft me doen besluiten dat ik ook wilde leren praten met dieren, want dan zou Masha's dood tenminste niet voor niets zijn geweest.

Zo gezegd zo gedaan. Een maand later ben ik de cursus *Communiceren met Dieren* gaan volgen en weer een maand later had ik mijn eerste eigen gesprek, met een paard. Er klopte zo ontzettend veel en alles was zo gedetailleerd dat het wel waar móést zijn. Heerlijk was dat!

Thuisgekomen ging ik oefenen. Zeker in het begin moet je het bijhouden, want anders gaat ons verstand met de emotionele kant aan de haal en dan slaat de twijfel toe. Dus ik sloeg braaf aan het mediteren en tijdens zo'n meditatie gebeurde het: daar was mijn Masha! Ze had me weer gevonden! We hebben eerst samen vreselijk gehuild en toen kwam ze met haar vraag of ze mijn gids mocht zijn tijdens de contacten met de andere kant... Ik wist niet wat ik hoorde. Ja natuurlijk, niets liever!

Sindsdien is alles in een stroomversnelling geraakt en gebeuren er tijdens de gesprekken met dieren de mooiste dingen. Masha

onderhoudt namelijk nauwe contacten met al het goede aan de andere kant en wanneer het nodig is, heb ik mijn innerlijke werkkamer vol met de mooiste energieën. Zo komen er op verzoek overleden familieleden (zowel mensen als dieren), verschijnen er gidsen van anderen om raad te geven of te overleggen en in geval van echte nood komen er zelfs engelen!

Maar ook Masha zelf schiet regelmatig te hulp. Wanneer een dier tijdens het gesprek bijvoorbeeld heel verdrietig is, gaat Mas er bijliggen en krult zich helemaal om het dier heen om het te troosten. Vaak blijft ze daar nog liggen als ik het gesprek ga afsluiten, zolang als het dier in kwestie nodig heeft.

Zij behoedt mij voor vervelende entiteiten die soms aan een dier vastkleven of die onuitgenodigd langskomen. Ze heeft me meerdere malen letterlijk mijn eigen werkkamer uitgestuurd om mezelf eerst beter te beschermen en te aarden (hierin ben ik nogal eens slordig) voordat ik de confrontatie veilig kon aangaan. Ook geeft ze aan wanneer een dier tijdens een gesprek niet helemaal eerlijk is of mij in de maling neemt. Want ook dat komt voor, het zijn soms net mensen...

Mas is niet bij elk gesprek aanwezig, of misschien is ze er wel maar laat ze zich gewoon niet zien, maar ik weet dat ze er zal zijn als dat nodig is.

In het dagelijks leven mis ik Masha nog steeds heel erg, maar ze is niet voor niets gestorven. Tijdens haar leven was ze voor korte tijd mijn liefste vriendin, nu is ze voor eeuwig mijn engeltje.

Charlie

Bea Soesman

Een kennis vroeg mij een gesprek aan te gaan met haar ernstig zieke hond Charlie. De dierenarts wist niet in welke richting zij het moest zoeken en ze vroeg mij of ik dat aan Charlie wilde vragen. Omdat ik nog geen enkele ervaring heb met zieke dieren, voelde het niet goed voor mij. Via Mieke heb ik mijn kennis aangeraden een collega te raadplegen. Ik heb haar wel aangeboden om Charlie reiki en liefde te sturen en iedere avond voor het slapen gaan stuurde ik haar energie.

Na een uitgebreid onderzoek in de universiteitskliniek in Utrecht en prednison leek het wat beter te gaan met haar en at Charlie weer een heel klein beetje.

Maandagavond lag ik in bed en begon ik energie naar Charlie te sturen. Plotseling kwam zij zelf bij mij binnen en vertelde ze me dat ze maandag was overgegaan. Ze vroeg mij haar mensen te bedanken voor alle goede zorgen en te vertellen dat ze nu gelukkig was. Dit was een hele emotionele gebeurtenis voor mij. Maar ik durfde de volgende dag niet te vragen aan mijn kennis hoe het ging, want stel dat ik het mis had. De volgende dag echter kreeg ik de volgende mail:

‘Helaas moet ik je vertellen dat wij onze Charlie maandag hebben laten inslapen... De ervaring van woensdag was maar van hele korte duur, daarna holde haar toestand hard achteruit. Vanaf zaterdag heeft ze niet meer gedronken en zondag lag ze in haar ontlasting/urine... Zo sneu, ze kon niet meer overeind komen, haar achterlijf deed niets meer, leek wel verlamd. Dus toen hebben wij

de beslissing genomen en de dierenarts laten komen en haar in laten slapen. We hebben een stuk land achter ons huis, waar we haar begraven hebben.

Heel erg bedankt voor je warme belangstelling en medeleven.'

Daarna heb ik gezegd dat ik het al wist en heb ik mijn boodschap van Charlie aan mijn kennis doorgegeven. Zij was er heel blij mee om dat te horen en het zou haar zeker helpen bij de verwerking.

Hardnekkig mijn eigen gevoel volgen

Jitty de Jong

Op een dag toen ik naar mijn paard Roy keek, zag ik aan zijn gedrag dat er iets ernstigs aan de hand was. Hij was al een week niet zo fit, dus hield ik hem goed in de gaten. Hij was continu met zijn voorbenen over de grond aan het schrapen en het lopen ging moeilijk. Toen ik hem naar zijn stal bracht, liep hij als een dronkenman en had hij weinig controle over zijn achterhand.

Ik heb meteen Mariëtte, mijn holistische dierenarts, gebeld en om advies gevraagd. Aangezien zij ver bij mij vandaan woont, adviseerde ze mij om direct de plaatselijke paardenkliniek te bellen omdat mijn paard waarschijnlijk gekatheteriseerd moest worden. Ook vroeg zij mij een recente foto van Roy en een verse mestbal op te sturen, zodat zij aan de hand daarvan een middel voor Roy kon samenstellen.

De dierenarts kwam meteen en constateerde verlamningsverschijnselen in de achterhand, waardoor hij dus ook niet zelf kon

plassen en daarom gekatheteriseerd moest worden. Hij vertelde mij dat het gehele beeld van het paard er op zijn zachtst gezegd niet goed uitzag en hij adviseerde mij om Roy te laten opnemen in de paardenkliniek.

Door een voor mij onbekende reden wist ik heel zeker dat ik dat niet moest doen en dat ik Roy hoe dan ook thuis moest houden. Ik vertelde de dierenarts daarom dat ik daar niets voor voelde. Hij zou de volgende dag terugkomen met de uitslag van de urine- en bloedonderzoeken.

Wat ik nog niet heb verteld is dat ik anderhalve maand voordat Roy ziek werd het eerste deel van de cursus *Communiceren met Dieren* had gevolgd. Hier had ik een aantal dingen geleerd die mij nu goed van pas kwamen. Toen ik naar mijn paard keek, besepte ik dat ik alles op alles moest zetten om hem weer ‘beter’ te krijgen. Een van die dingen was positief blijven denken. Door de cursus wist ik wat de dieren allemaal van onze gedachten oppikken. Ik wilde dus positieve gedachten naar Roy uitstralen en ik nam steeds een mooi moment in mijn gedachten van toen hij nog gezond was met daarbij de woorden: ‘Roy sterk en gezond.’ Ook ging ik mijn handen op hem leggen, gewoon omdat dit goed voelde.

Ik wist niet dat het meer deed dan ik kon bedenken, want toen ik twee weken later dacht dat hij het wel weer op eigen kracht kon redden, stopte ik met handopleggen en prompt ging hij weer achteruit. Behalve de antibiotica van de paardenarts en het samengestelde middel van mijn holistische dierenarts gaf ik Roy ‘Sweden kruiden elixer’. Dit natuurlijke drankje werkt ontstekingsremmend en weerstandverhogend. Ik had het gevoel dat Roy dit goed kon gebruiken.

Op de dag nadat ik had geconstateerd dat Roy echt niet goed was, kwam de dierenarts kwam met de uitslag van de urine- en bloedonderzoeken van Roy, maar daar kwam niets uit waar we iets mee konden. De paardenarts had overlegd met een collega die meer gespecialiseerd was in dit soort zaken en hij wilde mij nogmaals op het hart drukken om Roy op te laten nemen in de paardenkliniek. Als de verlamningsverschijnselen op deze manier zouden voortzetten, zou het er niet goed voor hem uitzien. Wanneer Roy niet meer in staat was om op eigen kracht te staan, konden ze bij mij thuis weinig meer voor hem doen. Weer wees ik zijn advies af en wilde ik Roy, hoe dan ook, thuishouden. Ik vertelde de dierenarts dat dit *mijn* keuze was en *mijn* verantwoordelijkheid! Met in mijn achterhoofd dat ‘als het zijn tijd is om te gaan’, hij dan thuis gaat, in zijn eigen omgeving en met zijn eigen paardenvriendjes erbij.

Na deze discussie werd zijn blaas opnieuw leeggehaald. Er kwam ongeveer zeven liter urine uit.

De volgende dag kwam de andere paardendokter en hij onderzocht Roy met een zeer zorgelijk gezicht. Volgens hem leek het verdacht veel op rhinopneumonie, een zeer beruchte paardenziekte. Er werd opnieuw bloed afgenomen voor onderzoek naar rhino. Deze paardendokter vertelde mij dat mijn paard prednison moest hebben om verdere verlamming tegen te gaan. Dit leek mij geen goed idee en ik wees het af, tot stomme verbazing van de arts. Roy had die spuit beter gisteren kunnen hebben dan vandaag, aldus de arts. Hoe dan ook, het voelde voor mij echter niet goed.

’s Avonds belde ik Mariëtte, de holistische dierenarts, of ik hier wel goed aan had gedaan. Zij bevestigde dat dit zeker zo was.

Ik besteedde dagelijks erg veel tijd aan Roy. Hij kreeg minstens viermaal daags mijn eigen drankje en ik legde tweemaal daags mijn linkerhand tegen de zijkant van de schacht van de penis en mijn rechterhand op zijn rug ter hoogte van zijn lendenen. Dit was op advies van Mariëtte om de blaas te stimuleren en te activeren. Als een soort van mantra sprak ik hierbij steeds de woorden uit: 'Roy-gezond-blaas-plassen.' Steevast als ik hiermee was begonnen, draaide Roy zijn hals naar mij toe en keek hij mij een poosje aan. Ook stuurde ik hem denkbeeldig licht en energie toe.

Toen de arts weer langskwam voor het katheteriseren, leek er iets minder urine uit Roys blaas te komen. Dit konden we zien doordat we de urine opvingen in een emmer met maataanduiding. De arts was net als de vorige dag erg negatief en hij was er bijna zeker van dat het rhino was. Ik wilde hier echter niets van weten omdat ik juist positief wilde blijven om zo mijn paard te kunnen helpen. Ik zei steeds tegen mezelf en tegen Roy dat het weer goed zou komen.

Toen ik de daarop volgende dag weer mijn handen op Roy had liggen en de woorden uitsprak 'Roy-gezond-blaas-plassen' kwam hij in beweging en ging een stukje van mij af staan. Vervolgens ging hij in plashouding staan en keek mij strak aan. Wat ik toen zag, maakte me heel gelukkig, want er kwam een heel klein druppelstraaltje urine uit. Helemaal perplex stond ik naar dit tafereel te kijken. Hij wilde mij dus laten zien dat hij weer een heel klein beetje zelf kon plassen!

Ik sprong een gat in de lucht van blijdschap en heb Roy uitgebreid bedankt en beloond omdat hij mij dit wilde laten zien. Dit was naar mijn mening een heel positieve vooruitgang.

Omdat zijn blaas helaas nog te vol zat, moest Roy wel worden gekatheteriseerd. Deze keer kwam er vier liter urine uit in plaats van zes. Dat is dus twee liter winst, nietwaar?

Hoewel deze vooruitgang niet in het ‘rhinoplaatje’ paste, bleef de paardenarts negatief.

Een dag later demonstreerde Roy te pas en te onpas zijn plasactie. Als iemand bij de stal kwam kijken, ging Roy weer in plashouding staan en perste er een klein straaltje uit. Deze dag kwam er met katheteriseren geen vier maar twee liter uit zijn blaas. Alweer twee liter winst dus.

’s Avonds belde de paardenarts dat de uitslag van het bloedonderzoek er was. Het bleek dus dat Roy rhino had. Dit was heel even een domper maar niet voor lang. Wat maakte het uit? Hij ging toch iedere dag een stukje vooruit? Hij knapte in elk geval zienderogen op. En weer verstreek een dag.

Omdat Roy iedere dag steeds meer zelf ging plassen, had ik besloten dat hij deze dag niet gekatheteriseerd hoefde te worden. Wel is Mariëtte langsgeweest om Roy en de andere paarden een behandeling te geven.

De laatste dag kwam de paardenarts langs om te controleren of Roy zijn blaas wel voldoende kon leegplassen. En ja hoor... de vlag kon uit want Roy zijn blaas was helemaal leeg. Dit was dus het laatste bezoek van de paardenarts.

De week daarna zag ik Roy steeds meer opknappen en hij ging ook steeds beter lopen. De coördinatie van de achterbenen en het dragen van de staart gingen ook vooruit. Wat gedrag betreft was hij na een week alweer de oude.

Inmiddels zijn we zes weken verder en is Roy helemaal hersteld!

Achteraf kan ik zeggen dat ik erg veel aan deze gebeurtenis heb gehad. Ik weet nu dat ik, als ik het nodig heb, op mijn intuïtie kan vertrouwen.

Het project Mayra

Annelies van de Wetering

Paarden hebben in mijn leven altijd een centrale rol gespeeld. Als je in staat bent om paarden te leren begrijpen hoe ze met en naar je communiceren, kun je concluderen dat wij als mens meer te leren hebben van paarden dan andersom.

Ik was al een serieuze tijd bezig met het natural horsemanship en werd opgeleid door een leermeester die uitermate respectvol en in saamhorigheid met paarden kon werken. Het was fenomenaal om te zien hoe paarden zich vrijwillig zonder druk of aanraking bij hem aansloten. Het was mij allang duidelijk dat je door de reguliere onderdrukking en toegepaste werktuigen bij paarden best snel dingen voor elkaar kon krijgen maar vaak kreeg ik kramp en werd ik verdrietig als ik naar dit soort trainingen aan het kijken was.

In het voorjaar van 2004 kwam de vierjarige merrie Mayra in mijn leven. Mayra was niet ‘standaard’. Ze stuitte alle kanten op en kon niet stilstaan. Ze trilde van de zenuwen en stampte met haar achterbenen. In paniek rende ze door de wei en bracht harde indringende paniekhinniken uit. Het leek wel of ze een sirene op haar rug meedroeg. Ze was een gevaar om mee uit wandelen te nemen. Men noemde haar een ‘gestoorde gek’.

De kritiek en priemende blikken van mensen uit mijn omgeving waren dan ook niet mis. Ik raakte onaangenaam verrast door al die beste stuurlui aan wal.

Toen Mayra een paar weken bij mij was, vroeg ik bij Mieke een consult aan. Toen zij het consult met mij doornam, was ik met stomheid geslagen door wat Mieke me allemaal wist te vertellen en hoe gedetailleerd dat was. Ze opende met: 'Je hebt wel een hele juffer in huis gehaald, hoor.'

Mayra had direct aan het begin van het gesprek aangegeven dat ze zich bij de verkoop erg bekeken had gevoeld. Het voelde voor haar als een vleeskeuring en veiling. Mieke vroeg mij hoe Mayra in mijn leven was gekomen. Ik gaf aan dat ik haar had gekocht via marktplaats.

Zeer opvallend vond ik de opmerkingen over de zwakke plekken op haar lichaam: een zwakke plek op haar linkerachterbeen en eentje ter hoogte van het neusbeen. Dit ben ik na het gesprek gaan bekijken en het bleek dat er zowel op het neusbeen als achterbeen littekens zaten van wonden die aanzienlijk moesten zijn geweest. Daarnaast gaf Mieke aan dat Mayra vertelde dat het zadel pijn deed bij de schoft en dat ze liever niet een bit in haar mond had omdat dat haar gevoeligste plek was en dat ze daarvan in de vluchthouding schoot. Mieke adviseerde om Mayra bepaalde Bach-bloesems te geven om de stress uit haar lichaam te krijgen als gevolg van de verhuizing. Er viel rust over haar heen en de paniek ebde snel weg, ik kon binnen een paar weken gewoon met haar over straat.

Het eerste jaar heb ik in het werken met Mayra me vooral gericht op het bouwen van een gezonde vertrouwensrelatie. Gaandeweg

leek het erop dat ze wel wilde maar dat ze niet méér kon groeien. Telkens als ik haar fysieke belasting opvoerde, reageerde ze paniekerig en zenuwachtig. Ik voelde aan haar bewegingen dat ze fysiek niet in orde was want in draf trok ze vanuit haar achterkant (bekken) krom aan de rechterkant, ze vouwde zichzelf op. Vervolgens begon ze dan ook nijdig met haar hoofd te gooien.

Na talloze vruchteloze onderzoeken concludeerde de dierenarts dat ze een handicap had maar verder helemaal gezond was. Ik moest haar beperking en haar paniek- en vluchtreacties maar leren accepteren.

Mieke nam op dat moment al een tijd geen consulten meer af maar gaf wel de cursus *Communiceren met Dieren*. Ik kan me het moment nog goed herinneren waarop ik zei: 'Er komt niemand meer aan mijn paard. Ik ben het gepluk en getrek aan haar helemaal zat. Ik ga naar de bron en dat is Mayra zelf. Ze gaat het zelf vertellen.'

De opleiding had een heftige impact op mij. Deze was deskundig opgezet en weloverwogen opgebouwd. De eerste dag bleek een warmmakertje en de dagen daarop werden je intuïtieve en telepathische vermogens en emotioneel leven pittig uitgedaagd.

Gedurende de opleiding heb ik ervaren dat het voor mij niet mogelijk was met Mayra te praten. Ik was niet in staat om objectief te kunnen zijn gedurende het gesprek. Mieke bood gelukkig de helpende hand en stelde voor om Mayra als case in de opleiding te gebruiken. Ze wilde 'live' een gesprek met haar voeren zodat alle studenten konden ervaren hoe je een gesprek aangaat.

De uitkomst van het gesprek was verbluffend en eindelijk mocht ik horen waar de pijn zat in Mayra's lijf. De aftrap naar

herstel werd hiermee gemaakt! Mayra gaf aan dat ze een enorme spanning in haar lijf voelde. Ze was niet in staat om haar nek ver genoeg te strekken omdat ze pijn had in haar hals en de aansluiting van romp naar nek. Tussen de schouderbladen voelde het koud aan, spanning, en het deed heel veel pijn als ze haar hoofd omhoog stak. Het bekken voelde raar alsof het niet goed stond. Pijnlijk was haar tweede wervel van achter, voor de staartwervel, voor het bekken. Daarnaast voelde ze stekende pijnen in haar maag. Tijdens het 'live' gesprek door Mieke gaf Mayra aan een chiropractor nodig te hebben.

Deze vond ik in Leida Visee, naast chiropractor ook holistisch werkend dierenarts. Ik was enigszins argwanend geworden tegenover artsen en zocht zekerheid of deze arts deskundig genoeg was. Maart 2007 staat nu in de boeken gedefinieerd als 'de grote ommekeer'.

Mayra liet zich onderzoeken alsof ze deze arts al jaren kende. De diagnose werd rap gesteld: het atlasgewricht aan het einde van de nek bij de aansluiting naar het hoofd en drie lage halswervels zaten vast. Bij de achterkant van het lichaam bij het bekken zat het heiligbeen en si-gewricht zowel vast als scheef. Het moest voor haar onmogelijk zijn om recht te kunnen lopen. Ze scoorde hier acht op de schaal van tien, bijna volledig geblokkeerd dus. Daarnaast had ze een overgeprikkeld zenuwstelsel en chronisch pijngedrag ontwikkeld. Ze was niet goed meer in staat om verschil te kunnen maken in de verschillende gradaties van pijn. Dat verklaarde grotendeels haar buitenproportioneel paniekerige, voor mij vaak irriterend hysterische gedrag bij aanrakingen.

Ik kon mijn oren niet geloven temeer omdat de arts vertelde dat ze met drie behandelingen veel kon oplossen. Pas na de behandeling heb ik verteld dat er gesprekken met Mayra waren gevoerd door een dierentolk en dat de uitkomst hiervan overeenkwam met de diagnose. Tja, ik bleef natuurlijk sceptisch en wilde de arts geen enkele voorinformatie gegeven en het was ook nog eens een ultieme test om erachter te komen of het dierentolken geen suggestie is. Gedurende de rest van de dag had ik alleen maar een grote lach op mijn gezicht en had zingende binnenpretjes: 'Die Mieke is echt verrekke goed.' En: 'Zie je wel, ik ben niet achterlijk, Mayra heeft echt iets.'

In de weken daarop volgend, kon ik het transformatieproces als gevolg van de behandelingen van Mayra maar amper bijbenen. Had ik eerst een dier dat permanent scherp stond afgesteld en die het liefst vertrok als je ze aan wilde halen. Nu een dier dat in alle rust dicht bij je wilde zijn en die een vriendelijkheid liet zien die ik niet van haar kende. Haar wilde ogen glinsterden van zachtheid en *eindelijk* was er het intense hartverwarmende contact dat ik tijdens de cursus had leren maken. Ze liet het gewoon toe, het gebeurde gewoon. Wat voelde ik me gelukkig toen het eerste moment van diep hartscontact plaatsvond! Ik zal de plaats en het moment nooit vergeten. De tranen biggelden over mijn wangen van geluk.

De reis van drie jaar zoeken naar gezondheid leek zijn eindbestemming te hebben bereikt.

Trailer laden

Nicolette Vogel-Couprie

Usolda, een toen vijfjarige KWPN merrie van 1.68, vond alles wat met een trailer te maken had erg eng. Zelfs langs een stilstaande trailer lopen deed haar al trillen als een rietje. Zodra er een trailer met de klep openstond, werd ze helemaal panisch. Best lastig als je van plan bent om bosritten te gaan maken en wedstrijden te rijden.

Tijdens het eindgesprek van de cursus bij Mieke heb ik Usolda ingebracht als gesprekspartner. Een van mijn medecursisten had een bijzonder goed gesprek met haar, waarin ze veel details vertelde. Bij de vraag over haar gewicht vertelde ze dat ze wel achthonderd kilo woog. Gelukkig was mijn medecursiste ook een paardenliefhebber en vroeg haar of ze zich niet vergiste... achthonderd kilo voor een paard van haar formaat is toch wel erg veel. Maar Usolda bleef stug volhouden dat ze toch echt wel achthonderd kilo woog.

Als bonusvraag had ik ingevuld dat ik het fijn zou vinden om te weten waarom ze zo bang voor trailers is. Die vraag werd door mijn medecursiste ook aan Usolda gesteld.

Zij vertelde dat ze bang was als ze in de trailer moest. Ze zou dan vast door de klep heen zakken. ‘Want weet je wel hoe zwaar ik ben?’ gaf ze als argument mee.

Met mijn net opgedane kennis en vol zelfvertrouwen ben ik met Usolda aan de slag gegaan. Ik wilde haar laten zien dat een trailer niet eng is en haar, in plaatjes, laten zien wat er zou gaan gebeuren. We zouden samen naar onze trailer lopen. Ik zou alléén

het voordeurtje opendoen en binnen zou er voor haar een lekkere wortel liggen: een lekker lokkertje en passende beloning voor gewenst gedrag.

Tot mijn verbazing liep ze, wél flink op haar hoede maar zonder enige vorm aan aansporing, meteen naar de trailer om de wortel op te halen. Daarna ben ik haar dagelijks gaan vertellen hoe trots ik op haar ben, hoe geweldig mooi ze is en wat een prachtig figuur ze heeft. Ook vertelde ik haar in een goed gesprek dat ze niet bang hoefde te zijn om door de klep te zakken. Die zijn er echt op gemaakt om een paard te dragen, zelfs wel twee als het moet. Ook heb ik haar beloofd om het haar vantevoren te laten weten als ze de trailer in zou moeten.

Een paar dagen later stond er een trailer van iemand op het erf met de klep open. Na het heel even te hebben bekeken, liep ze zomaar de trailer in. Ik viel nog net niet om van verbazing!

Vanaf die tijd loopt ze zonder moeite langs een trailer en als we op pad gaan vertel ik het haar de dag van tevoren. Ze loopt nu nog steeds zonder problemen een trailer in...

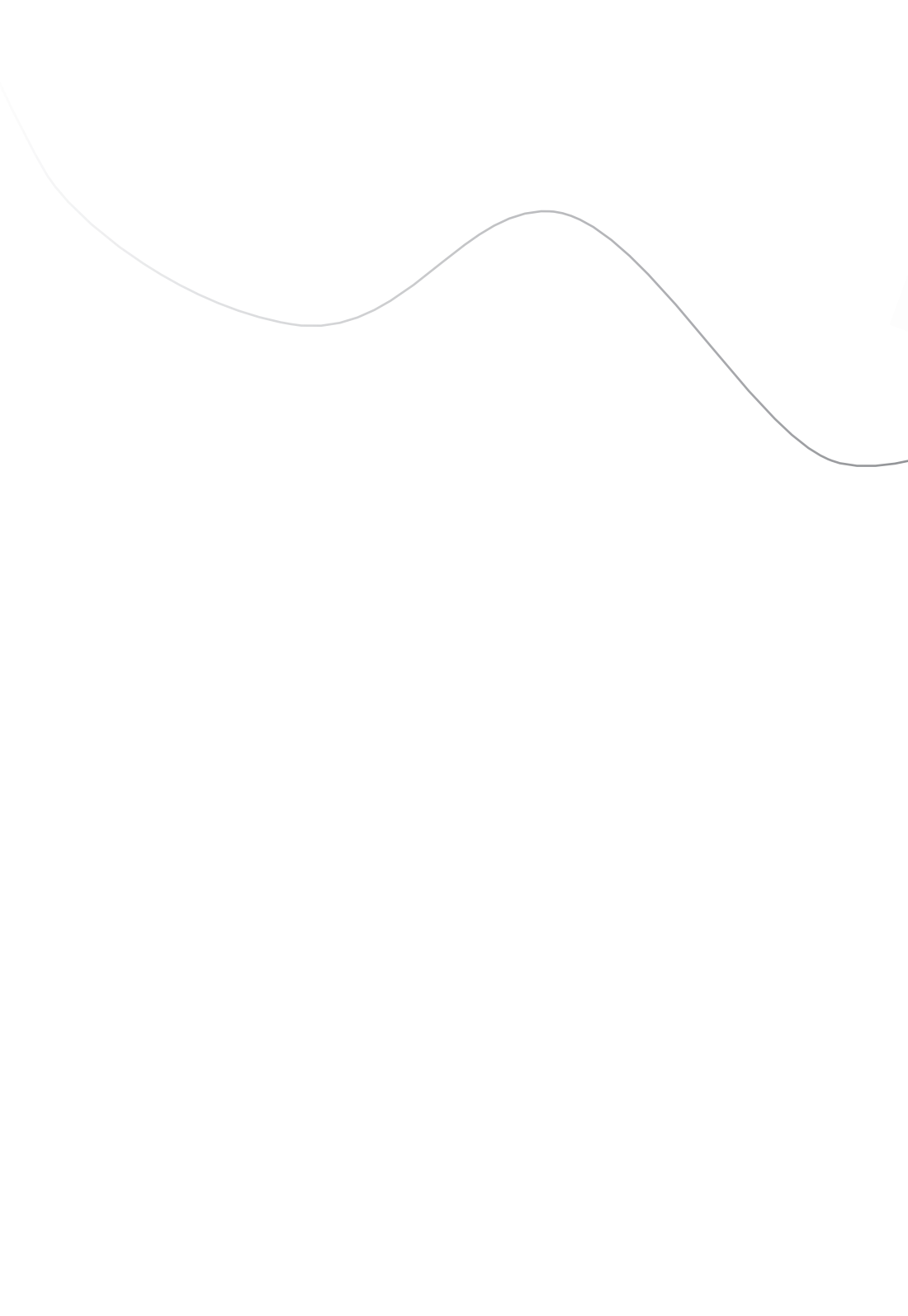

Tot slot: bazin, eigenaar, vrouwtje

Ik noem mijzelf geen eigenaar van mijn dieren. Dat ben ik immers ook niet van mijn dochter. Ik ben wel de eigenaar van levenloze dingen zoals mijn fiets en mijn auto. Ik noem mijzelf ook niet het ‘vrouwtje’ van mijn hond. De mannelijke equivalent zou ‘mannetje’ zijn. Heb je ooit iemand in het park horen zeggen: ‘Ga jij maar naar je mannetje!’? En mijn buurman noemt zichzelf ook geen ‘mannetje’ van zijn hond, maar ‘baas’.

Baas, bazin, begeleider, eigenaar. Allemaal bewoordingen die de ongelijkwaardigheid tussen mens en dier benadrukken en die de machtspositie van de mens ten opzichte van het weerloze dier gedetailleerd weergeven.

Mijn dieren hebben dus geen eigenaar, geen begeleider of bazin. Ik heb een hond, een kat, een paar kippen en wat ezels. Zij hebben een mens.

Een woord van dank

Toen ik het pad insloeg van het dierentolken voelde ik mij gesteund door mijn dochter, zus en moeder.

Ze hebben best moeten wennen aan het feit dat ik opeens met verhalen aankwam in de trant van: ‘Vanmorgen met een paard gesproken. Zo bijzonder wat hij mij vertelde.’ Hun reactie was dan: ‘Het is dat jij me dit vertelt, anders had ik het niet geloofd.’

Ik ben hen eeuwig dankbaar voor hun vertrouwen in mij.

Door het communiceren met dieren heb ik mijn partner ontmoet met wie ik nu al tien jaar samenwoon en -werk. Een van de eerste consulten die ik professioneel afnam was met haar hond Roë. Zonder Nathalie's onvoorwaardelijke steun en liefde zowel in het werk als privé had het communiceren met dieren in Nederland nooit zo'n vlucht kunnen nemen.

En natuurlijk dank ik de dieren en de belangrijke plaats die ze innemen in het leven van veel mensen. Ze geven onvoorwaardelijk liefde en vaak wordt er onvoorwaardelijk van ze gehouden. Dieren zijn voor veel mensen niet weg te denken uit hun dagelijkse leven.

Het zijn hun maatjes, partners, kinderen, en vormen een onderdeel van het gezin.

Ik ben dankbaar dat ik een heel bescheiden bijdrage mag leveren aan het optimaliseren van het begrip dat mensen voor dieren hebben en dat ik dat kan doen door dieren hun stem terug te geven.

Als laatste dank ik onze cursisten. Voor het feit dat ze alle aangeleerde onwaarheden over dieren opzij hebben durven zetten. Dat ze de moed hadden om naar ons toe te komen en zich open te stellen voor de informatie die wij met ze te delen hadden. Ik dank ze voor alles wat ze óns de afgelopen jaren hebben geleerd. Zó veel, zo ontzettend veel kennis hebben wij van ze gekregen... dat had in geen enkele cursus vervat kunnen worden.

Het universum ben ik intens dankbaar voor het pad dat ik mag bewandelen.

Dierentolk Mieke Zomer

Mieke Zomer communiceert telepathisch en intuïtief met dieren. Op vakkundige en humoristische wijze laat zij je kennismaken met de vele facetten die haar beroep als diertolk met zich meebrengt. Dat een diertolk over een bijzondere gave zou beschikken, ontkent Mieke in alle toonaarden. Zij stelt dat iedereen kan leren om intuïtief en telepathisch met dieren te communiceren. Inmiddels heeft zij duizenden cursisten in binnen- en buitenland zelf laten ervaren hoe het is om op deze speciale manier contact te maken met dieren.

In *Dieren – sprekend als mensen* beschrijft Mieke waarom en hoe zij ertoe is gekomen diertolk te worden. Haar intense ervaringen en de frappante ontknopingen van consulten die zij de dieren afneemt, geeft zij op een grappige en aardse manier weer. In sommige verhalen weet Mieke je tot tranen toe te roeren. Andere zijn weer hartverwarmend. Ook enkele cursisten hebben hun ervaringen opgetekend.

“Mieke’s werk is van onschatbare waarde”

*Leida Visée,
holistisch dierenarts*

Mieke Zomer werkt als diertolk. Ze is auteur, spreker en columnist, en is bekend van radio en televisie en werd als eerste diertolk ooit door de lezers van ParaVisie uitgeroepen tot Medium van het Jaar. Mieke heeft een beproefd stappenplan ontwikkeld waarmee ze je aan de hand meeneemt in de wereld van haar werk. Wil jij ook met dieren leren communiceren? Verslind eerst dit boek en herken daarna live en/of online welke ongekende mogelijkheden je zelf in je hebt.

